

Em Là Tất Cả

Dung Nhi

*****

Chương 1

Buổi chiều thứ Sáu thật đẹp , nắng đã không còn gay gắt , mà hanh hanh nhẹ nhẹ . Cơn gió mát rượi bay vào làm tan biến đi tất cả hơi nóng , ngộp ngạt lúc ban trưa . Trên lầu năm của bệnh viện , căn phòng gần cuối hành lang chỗ làm việc riêng của các bác sỹ vọng vang tiếng nói , tiếng khai champagne , và những tiếng cười đùa dòn tan như tiếng pháo . Căn phòng này là office riêng của vị bác sỹ chief of ER , tức là bác sỹ trưởng khoa emergency . Vị bác sỹ này không ai khác hơn là người bác sỹ trẻ tuổi , tài hoa Cao Hạo Phong.

Trong phòng máy lạnh đã được mở ở mức tối đa mà vẫn còn cảm thấy ngộp ngạt vì quá đông người . Các bác sỹ đứng vây quanh Phong . Họ trông còn rất trẻ nhưng đều là những tinh anh của ngành y khoa . Tất cả đều tốt nghiệp ưu hạng từ những trường y khoa rất danh tiếng . Lập Văn , bác sỹ cùng khoa tim với Phong rót champagne ra ly rồi đưa cho mọi người.

- Nào , chúng ta hãy cùng nâng ly chúc mừng Phong trong một năm có hai chuyện vui , vừa cưới vợ lại được lên chức . Làm cho người đàn ông nào cũng phải hâm mộ . Hâm mộ nhất là trong đám bạn học chúng ta , Phong là người khó tánh nhất , nhưng lại là người đầu tiên đám cưới.

Phong bật cười.

- Đủ rồi , cả anh cũng cười tôi sao Lập Văn ? Tại anh không muốn thôi đó chứ.

Trọng Hiền , bác sỹ khoa tai mũi họng , gật đầu đồng ý với Phong.

- Đúng vậy . Hắn khó tánh không thể tả . Tôi làm mai bao nhiêu chỗ cho hắn , hắn cũng không chịu.

Lập Văn nghe bạn tố khổ mình vội vàng phân bua.

- Cưới vợ thì phải ở suốt một đời , đương nhiên là phải chọn kỹ . Tôi không phải là kén chọn , nhưng tại chưa kiếm ra người con gái 10 điểm thôi.

Vỹ Kiệt , bác sỹ khoa não , cũng là anh chàng có cuộc sống đào hoa nhất lên tiếng.

- Lập Văn à , trên đời này làm gì có người con gái 10 điểm . Cứ như tôi , kiếm mười cô bạn gái , mỗi cô có một phần 10 điểm , gom lại thì thành đủ 10 điểm.

Lập Văn cười lắc đầu chịu thua . Trọng Hiền nói:

- Lập Văn , đừng có nghe tên này , đúng là không có chút trách nhiệm gì hết . Vỹ Kiệt đùa lại

- Vậy không biết sống chung với người ta ba năm rồi mà không chịu đám cưới , như vậy có gọi là có trách nhiệm không ?

Biết Vỹ Kiệt nói mình , Trọng Hiền cười xòa.

- Đám cưới rồi thì cũng phải đưa tiền nhà , chăm sóc cho cổ . Bây giờ thì tôi cũng đưa tiền nhà , chăm sóc cho cổ , đâu có khác biệt gì , vậy đám cưới hay không có khác biệt gì đâu.

Vỹ Kiệt gật đầu.

- Tôi cũng đồng ý . Bây giờ trong nhà có TV , máy giặt máy xấy , máy hát , ở ngoài thì có nhà hàng , tiệm giặt ủi vậy còn lấy vợ làm gì . Huống chi , lúc còn đi học, chúng ta chỉ lo học thôi , không nghĩ tới chuyện bạn gái . Bây giờ mới là những ngày tháng lý tưởng nhất . Không nên vì một cây tung bỏ cả rừng thông . Tôi không đại đột vô ngục tù sớm như Phong đâu.

Phong lắc đầu cười

- Sao lại nói sang tôi . Mà nè Vỹ Kiệt , anh coi vợ là người làm hay sao ? Được rồi... để bữa nào gặp cô bạn gái tên Ly Hương gì đó của anh , tôi sẽ nói lại những lời vừa rồi của anh cho cô ta nghe.

Nghe Phong đe dọa , Vỹ Kiệt thoáng hoảng hốt , nhưng cười hì hì lại ngay.

- Anh không đâu . Mình là bạn già . Anh đâu nỡ lòng thấy tôi chết chứ.

Phong cũng cười.

- Anh dám chắc như vậy ? Thật ra , hôn nhân là một chuyện không phải là ngục tù mà là lâu đài hạnh phúc . Mỗi ngày tan sở về có người vợ nấu cơm sẵn chờ tôi , hỏi tôi hôm nay ra sao ? Hình như là tất cả mệt mỏi trong ngày của tôi đều tan

biến đi hết . Là cái cảm giác rất đầm ấm , êm ái , bình yên . Nếu anh không đám cưới thì anh sẽ vĩnh viễn không thể biết được cái hạnh phúc mái ấm gia đình ra sao đâu.

Phong đặt cái ly champagne trong tay xuống bàn ,

- Thôi được rồi , chúng ta cũng phải trở xuống làm việc đi.

- Khoan đã , tính tối nay tính đi đâu chơi để chúc mừng đây . Ít ra cũng một chiều ở Little Paris . Không phải tính trốn chứ Phong ? Trọng Hiền hỏi.

- Tôi không trốn đâu , nhưng bây giờ tính đi đâu thì còn sớm quá , khi bác sỹ Trương

chịu thả chúng ta thì lúc đó anh mới nên tính đi phải đi đâu.

Vỹ Kiệt chép miệng.

- Ông ta làm gì chịu thả chúng ta . Cái đám kia còn nghỉ phép chưa về . Cả tuần nay tôi cũng chưa được về nhà . Người bạn gái của tôi hình dáng nhìn ra sao tôi cũng quên mất rồi.

Phong phì cười.

- Có cần phóng đại như vậy không ?

Cánh cửa phòng bật mở . Bác sỹ Trương giám đốc của bệnh viện đứng ở cửa . Khuôn mặt ông ta nghiêm nghị . Căn phòng bỗng im lặng hẳn . Bác sỹ Trương từ từ bước vào.

- Các cậu tụ ở đây hết dưới kia ai làm . Giờ này các cậu không cần tuần phòng hay sao ?

Thấy những ly champagne trong tay mọi người , ông quát.

- Đang giờ làm việc , các cậu lại dám uống rượu . Thật là quá quắt.

- Là apple cider thôi bác sỹ Trương . Chúng tôi cũng đang tính xuống dưới.

Trọng Hiền giải thích.

Rồi mọi người kéo nhau ra . Khi mọi người đã ra hết , bác sỹ Trương đến ngồi trên ghế sofa.

- Xin lỗi bác sỹ Trương , không phải ý của họ , tại họ mừng cho tôi nên mới tụ lại đây thôi trò chuyện chút thôi.

Phong giải thích.

Khuôn mặt bác sỹ Trương bớt phần nghiêm nghị hơn lúc nãy.

- Được rồi , không cần giải thích , ngồi xuống đi Phong . Bây giờ cậu là bác sỹ trưởng , tuy rằng họ là bạn học của cậu nhưng việc làm ra việc làm , ở đây cậu là boss của họ . Cũng giống như ở đây tôi là boss của cậu không phải là thầy của cậu . Nếu cậu phạm lỗi tôi sẽ lập tức đuổi cậu không dung túng bao giờ . Cho nên cậu đừng nên quá thân mật với bọn họ , đừng dung túng đám thuộc hạ , nếu không sau này cậu sai họ làm việc sẽ rất khó khăn . Hiểu không ?

- Dạ vâng thưa thầy.

- Phải rồi , tôi còn chưa chúc mừng cậu . Chúc mừng cậu.

Bác sỹ Trương bắt tay của Phong.

- Cám ơn thầy . Em biết thầy đã đề tên cho em . Nếu không có lẽ em không thể ngồi chức này.

- Đừng quá coi thấp mình cũng không cần cám ơn tôi . Tôi làm việc rất phân minh . Không phải vì chúng ta là Việt Nam với nhau hay cậu là học trò của tôi mà tôi bênh vực giúp đỡ đề tên cậu . Nếu cậu không thực sự có tài thì cho dù tôi có

đề tên , hội đồng bác sỹ của bệnh viện cũng không đồng ý để cậu làm bác sỹ trưởng khoa cấp cứu . Thành tựu của cậu là do cậu tự mình cố gắng có được . Ca mổ thay tim tuần trước rất khó khăn , ngay cả các bác sỹ trong nghề lâu năm cũng

không dám làm , nhưng cậu đã thành công . Chứng tỏ tài năng của cậu . Cậu rất xứng đáng ngồi ở chức này . Tôi nói thật , bây giờ cậu là một bác sỹ giải phẫu tim giỏi nhất ở đây , tiếp tục cố gắng . Tôi tin thành tựu của cậu còn cao hơn nữa, không chỉ là ở đây đâu.

Bác sỹ Trương đứng dậy.

- Thôi tôi xuống dưới , hôm nay cậu làm đến đây đủ rồi , về nhà đi.

Phong không tin ở tai mình . Nét mặt chàng rạng rỡ.

- Thật hả ?

- Sáng nay tôi đi đánh golf , ông bạn già của tôi đã cancell tôi rồi . Tôi còn không thả người thì ba vợ của cậu nhất định trở mặt với tôi.

Bác sỹ Trương vui vẻ.

- Tôi cũng đã có lần ở lứa tuổi của cậu. , tôi hiểu được tâm trạng có người vợ mới cưới mà cả tuần lễ không được thấy mặt như thế nào . Các cậu có lẽ mỗi ngày đều chửi thầm tôi trong bụng có phải không ?

- Dạ không đâu.

Bác sỹ Trương cười ,

- Thôi về nhà đi.

- Cám ơn thầy.

Chiều thứ Sáu ai cũng từng đôi từng đôi cặp kè , trong đài phát thanh mọi người đã đi hết , chỉ còn lại có ba người . Diễm ngồi trong phòng ghi âm , ra dấu okay với Hoa rồi bật microphone của mình lên.

- Giờ tâm tình cuối tuần lại đến rồi . Thu Hương xin chào tất cả quý vị thân mến của giờ tâm tình cuối tuần . Quý vị có khỏe không ? Sau một tuần lễ thật mệt mỏi đi làm , hay đi học , hôm nay cuối cùng đã là thứ Sáu . Giờ này có lẽ có một số quý vị đã sắp sửa tan sở , hay đang trên đường đi làm về . Một vài tiếng nữa đây , Thu Hương và rất nhiều quý thính giả yêu mến của giờ tâm tình sẽ cùng gia đình , cùng những

người thân yêu của mình ăn một bữa cơm chiều thật là vui vẻ , thật là đầm ấm , hạnh phúc . Trong lúc đó , thì cũng có những người không được hạnh phúc như chúng ta . Giờ này họ đang thật cô đơn và đau khổ . Trong lòng họ chất chứa thật nhiều phiền não , muộn phiền , đau khổ vì gia đình, vì tình cảm , hay có thể là vì con cái . Sau đây Thu Hương sẽ đọc một lá thư tâm tình của chị Ngọc ở Sunnyvale . Khi Thu Hương đọc xong , Thu Hương sẽ mở đường line cho quý vị gọi vào on air để đóng góp những ý kiến , những lời góp ý cho chị Ngọc . Hy vọng sau khi chị Ngọc nghe xong những ý kiến đóng góp này , chị Ngọc sẽ cảm thấy nhẹ nhàng và bớt phiền nào hơn . Và nhất là sẽ biết được sắp tới mình phải làm gì . Và sau đây là... là..

Diễm ngưng không đọc tiếp nổi , những cơn đau buốt ở ngực lại trở lại , đau nhói lên từng cơn . Diễm đau đến nỗi mờ cả mắt . Từ những năm bắt đầu high school thì Diễm đã bắt đầu thấy chứng tức ngực . Lâu lâu thì lại nhói đau một lần , nhưng Diễm không quan tâm mấy . Gần đây thì không những chỉ là tức ngực , mà những cơn đau nhói hình như xuất hiện thường xuyên hơn , dường như là mỗi ngày.

Cả buổi sáng nay Diễm bị chứng đau hành hạ , lúc trưa uống thuốc vào thì bớt chút , bây giờ có lẽ đã hết thuốc nên cơn đau lại trở lại . Khuôn mặt Diễm đau đến tái xanh , nhưng Diễm vẫn ráng tiếp tục.

- Xin lỗi quý vị , và sau đây là lá thư của chị Ngọc

Mười năm trước đây lúc Ngọc còn ở Việt Nam , Ngọc có một người bạn trai tên là Thắng . Hai đứa rất yêu thương nhau . Năm 92 chị của Ngọc ở Mỹ bảo lãnh , Ngọc phải cùng ba má qua Mỹ , hai đứa đành phải chia tay nhau . Lúc mới qua thì thơ từ cho nhau rất thường xuyên , dần dần vì Ngọc bận đi học , bận đi làm nên thơ càng lúc càng ít lại . Thắng cũng ít gửi thơ qua cho Ngọc . Khoảng hai năm sau thì hai đứa mất liên lạc hẳn , không còn thơ từ gì cho nhau nữa . sáu năm trước , Ngọc đã lập gia đình , bây giờ có một đứa con gái bốn tuổi . Chồng của Ngọc là kỹ sư programmer , anh ấy rất ít nói , tánh tình rất làm lì . Cuộc sống của vợ chồng Ngọc tương đối khá, nhưng Ngọc vẫn luôn cảm thấy thiếu đi một cái gì , hình như Ngọc đã bị mất một cái gì đó thật quan trọng . Tuy chồng Ngọc rất tốt , nhưng Ngọc vẫn không cảm

thấy được hạnh phúc trọn vẹn , vẫn không được vui . Năm ngoái tình cờ Ngọc đã gặp Thắng . Thắng đã qua Mỹ sau Ngọc bốn năm , Thắng bây giờ cũng rất khá . Thắng nói sở dĩ anh ấy còn chưa lấy vợ vì anh ấy không thể nào quên đi Ngọc , anh ấy nói vẫn yêu Ngọc như ngày nào , và muốn cùng Ngọc nối lại duyên xưa . Ngọc thấy phân vân lắm , không biết phải làm gì , cuộc sống bên cạnh chồng thì không có vui , còn mỗi khi bên ở bên Thắng thì Ngọc thấy hạnh phúc

và vui vẻ . Ngọc đã nói với chồng về vấn đề ly dị . Anh ấy đồng ý nhưng điều kiện rằng nếu ly dị từ nay Ngọc không bao giờ được gặp con nữa . Ngọc không biết phải làm sao , Ngọc không muốn xa con , nhưng cũng không thể thiếu Thắng . Ngọc có nên nhờ đến luật sư để đòi quyền nuôi dưỡng đứa con không ?

Người đàn bà đau khổ,

Ngọc

- Bây giờ Thu Hương sẽ mở đường line cho quý vị gọi vào . Wow , Thu Hương thấy tất cả đường line đều đã chóp đèn đỏ rồi . Thu Hương xin mời vị thính giả đầu tiên.

- Hello! Chương trình tâm tình cuối tuần , Thu Hương nghe đây

- Alo , Thu Hương , cô Hạnh đây! Thu Hương khỏe không ?

- Dạ chào cô Hạnh , cảm ơn cô , Thu Hương rất là khỏe . Còn cô Hạnh khỏe không ?

- Lúc trước cả người cô cứ đau nhức , bữa rồi cô mua Noni mà Thu Hương giới thiệu đó . Mấy hôm rày cô thấy khỏe thật là khỏe , đêm ngủ ngon một giấc tới sáng luôn , cảm ơn Thu Hương nhiều nha Thu Hương.

- Dạ đâu có gì đâu cô , cô Hạnh dùng thuốc thấy người khỏe hơn Thu Hương rất là mừng , Trở lại cái lá thư của chị Ngọc , theo cô Hạnh thì chị Ngọc bây giờ phải làm như thế nào ?

- Ở ý của cô là cô Ngọc đó không nên ly dị với chồng . Tại cô ta dù gì cũng là người đàn bà đã có chồng rồi , còn cái người bạn trai xưa của cô bây giờ khả giả có thiếu gì người , đâu có chắc là thật lòng với cô , nhiều khi anh ta chỉ muốn trả thù cô Ngọc đã bỏ anh ta lúc xưa , đúng không Thu Hương , anh ta nói vậy để cô ta ly dị với chồng , tan nát gia đình . Cô có ý kiến vậy thôi , cảm ơn Thu Hương.

- Dạ Thu Hương rất cảm ơn những lời góp ý của cô , Thu Hương xin mời một vị thính giả khác trên đường line . Hello, tâm tình cuối tuần , Thu Hương nghe đây.

- Hello ? Có phải tới mình không ?

- Dạ đúng rồi , xin hỏi Thu Hương đang được tiếp chuyện với ai đây ?

- Mình tên Hải . Hi Thu Hương.

- Hi Anh Hải , theo anh Hải thì chị Ngọc phải làm như thế nào ?

- Ý của Hải thì chị Ngọc không thể ở lại ở với chồng , vì đàn ông có tự ái , bây giờ người chồng của chị Ngọc đó đã biết vợ có người khác , không có yêu mình , cuộc sống sau này chắc chắn sẽ có tiếng nặng tiếng nhẹ , cũng không có hạnh phúc . Ý của Hải là như vậy, okay bye Thu Hương , cuối tuần vui vẻ nha Thu Hương.

Cơn đau càng lúc càng đau hơn , Diễm gần như gục đầu trên bàn , Diễm chẳng còn nghe thấy gì , Hoa ra dấu cho Diễm biết người thính giả đã cúp giây , Diễm vội ngẩn dậy , ráng nói giọng thật vui vẻ.

- Dạ cảm ơn anh Hải . Sau đây Thu Hương xin gửi đến quý vị bản nhạc Tình Yêu qua giọng ca của Lâm Nhật Tiến . Thu Hương sẽ trở lại tâm tình cùng quý vị sau vài phút.

Diễm vặn cái nút volume để nhạc phát lên , rồi tắt cái microphone của mình . Bỏ cái headphone xuống , Diễm vội chạy ra khỏi phòng ghi âm , Hoa chạy theo . Qua

phòng bên

cạnh , Diễm lục giở xách kiểm lấy chai thuốc giảm đau . Hoa đưa cho Diễm ly nước.

- Diễm sao hả ? Có sao không ? Mặt của Diễm tái lấm đó.

Diễm cầm ly nước của Hoa , uống viên thuốc , rồi ngã người ra ghế.

- Thấy hơi đau thôi , chắc không gì đâu.

- Lúc này Hoa thấy Diễm hay bị đau hơn lúc xưa . Diễm đã xỉu hai lần ở đây rồi .
Chồng của Diễm là bác sỹ , sao Diễm không nói kiểm tra cho Diễm coi có gì không ?

Diễm cười ,

- Anh Phong lúc này bận lắm , Hoa không biết tánh của anh Phong đâu , có chuyện gì trong nhà dù nhỏ thật là nhỏ vậy đó , vậy mà đến đêm cũng không ngủ được . Nói ra mắc công anh ấy lại lo lắng.

Hoa không đồng ý với Diễm

- Họ là chồng của mình thì khi mình có chuyện , phải lo lắng gánh chung cho mình chứ , nếu không lấy chồng làm gì.

- Nhưng anh Phong là bác sỹ giải phẫu , nếu có chuyện lo lắng sẽ làm ảnh hưởng đến tâm trạng của anh Phong . Nếu lỡ xảy ra chuyện gì , Diễm sẽ hối hận chết . Bây giờ chỉ là chuyện nhỏ thôi , Diễm uống thuốc là hết.

Hoa lắc đầu , nghe bản nhạc đã gần hết . Hoa hỏi.

- Hay Diễm về nhà nghỉ đi , để Hoa làm thế cho.

Diễm gật đầu.

- Cám ơn Hoa nha.

Hoa đã trở vô phòng ghi âm , còn lại một mình Diễm ngã người ra ghế . Cơn đau đã bớt nhiều . Diễm bỗng nhớ đến Phong . "Không biết giờ này Phong đang làm gì . Hôm đám cưới , Phong đã gặp lại bác sỹ Trương , thầy của Phong vào những năm còn học đại học . Bác sỹ Trương nói Phong vào làm trong bệnh viện thì sẽ có nhiều tương lai hơn là mở phòng mạch riêng , hơn nữa bệnh viện nơi bác sỹ Trương đang làm chairman có rất nhiều bạn học của Phong , làm việc sẽ được rất vui vẻ . Sau khi suy nghĩ thì Phong đã nhận lời bác sỹ Trương vào làm ở bệnh viện , nhưng lại không muốn đóng phòng mạch của mình . Rồi cứ luân phiên hết ở bệnh viện rồi lại phải chạy ra phòng mạch . Cả hai tuần lễ nay , ngày cuối tuần Phong bận rộn với công việc ở phòng mạch , ngày thường và ban đêm lại phải trực ở bệnh viện không về nhà . Nửa tháng trời mà hai vợ chồng gặp nhau chưa được một tiếng một đồng hồ.

Điện thoại cầm tay của Diễm reo lên.

- Hello ?

Giọng bên kia đầy giây.

- Xin lỗi có phải là cô Thu Hương không ?

Tuy người đầu giây bên kia cố ý giả giọng , Diễm đã nhận ra được giọng của ai .
Diễm ráng không cười làm giọng nghiêm.

- Dạ phải , xin lỗi ông là ai.

- Tôi à... tôi là một thính giả trung thành của cô... tôi... tôi... rất là thích giọng nói của cô ..Thu Hương... Không biết tôi có thể nào mời cô Thu Hương đi ăn một bữa cơm với tôi không ?

- Xin lỗi ông , rất tiếc là không được.

- Tại sao ?

- Tại vì Thu Hương phải về nhà nấu cơm cho chồng của Thu Hương ăn.

- Nhưng ông ta có lẽ lại phải trực ở bệnh viện không về đâu.

- Sao ông biết ?

- Ờ... Ờ thì tôi đoán đó mà.

- Hừ , ông đoán giỏi quá , ngay cả chồng của Thu Hương làm ở bệnh viện ông cũng đoán ra được . Diễm bắt be?

Người bên kia áp úng.

- Ờ... ừm... Ờ... thì tôi làm nghề thầy bói mà, nghe giọng nói của cô thì tôi cũng đoán ra được chồng của cô làm ở bệnh viện.

Diễm không nén được cười.

- Ông xã, sao giờ này rảnh gọi cho em.

- Nhớ đến em mà.

Phong bật cười.

- Diễm à , Anh đang ở trong parking của đài phát thanh đó , anh đợi đưa em về nha.

- Anh ở đây thật sao ?

Diễm reo lên

- Làm sao mà bác sỹ Trương chịu thả anh ..Anh đợi chút , em xuống ngay.

- Em không cần làm xong chương trình sao ?
- Chị Hoa làm giùm cho em rồi . Ô ..nhưng còn xe của em ?
- Cứ để đó đi . Anh kêu người tới lái về cho em.
- Em xuống ngay , đợi em nha.

Diễm thu đồ thật mau rồi chạy mau xuống , thang máy lâu quá , Diễm thôi không đợi nữa mà chạy cầu thang xuống . Nửa tháng rồi không gặp Phong , Diễm thật nóng lòng . Bước ra khỏi đài phát thanh thì Diễm đã nhìn thấy Phong.

Phong đang đứng dựa vào xe . Chàng mặc chiếc sơ mi màu nâu nhạt , cà vạt loại trơn màu đậm hơn một tí với quần tây màu kem trông rất phong độ và đẹp trai . Phong vẫn như lúc xưa , lúc nào ra đường thì cũng rất chỉnh tề . Đàn ông mặc đồ rất dễ , ai mặc đồ conservative vào thì cũng sẽ đẹp trai lên hẳn . Con người Phong lại cao ráo , nên mặc gì vào thì cũng nhìn sang và đẹp.

Mấy người chị họ của Diễm vẫn thường bảo , Phong nhìn không giống bác sỹ gì hết , giống mấy người chairman làm trong company hay là luật sư hơn . Bác sỹ thì phải nhìn giống như chồng của chị Trâm Anh , con người thì lù đù , quần áo quê mùa , kính cận thì dày , tóc trên đỉnh đầu thì thưa dần vì họ học quá nên đâu có biết fashion là gì . Nhưng Diễm thì không thấy vậy , có lẽ mấy người lớn lên bên Việt Nam là như vậy , nhưng còn những người lớn lên ở đây từ nhỏ thì từ cách ăn nói đến đi đứng cũng rất khác , đâu phải nhất thiết là bác sỹ thì phải nhìn khù khờ , quê một cục . Giống như mấy người bạn học của Phong như là Lập Văn , Trọng Hiền , Vỹ Kiệt , họ đều trông rất bảnh bao . Người đàn ông đi bên cạnh là một

món trang sức đẹp nhất của người đàn bà , cho nên dù sao thì họ cũng phải nhìn bảnh bao , lịch thiệp một tí thì mới được.

- Diễm !

Phong gọi . Diễm chạy nhanh đến chỗ Phong đứng . Phong tươi cười , trông chàng thật là vui vẻ.

- Anh

Phong ôm Diễm vào lòng.

Chàng nói khẽ.

- Anh thật nhớ em lắm đó.

- Hai tuần em chưa có thấy anh . Anh có khỏe không hả ?

Phong buông Diễm ra , nhưng vẫn còn nắm lấy tay nàng.

- Không khỏe , làm sao mà anh khỏe cho được , lúc nào cũng nghĩ tới em.

- Anh chỉ sạo thôi.

Diễm khẻ cười.

- Anh nói thật đó mà.

Lúc này , Phong mới nhận thấy sự khác lạ trên mặt Diễm.

- Sao sắc mặt em tái quá vậy Diễm ? Em không khoẻ hả ?

Diễm vội nói dối.

- Không có , tại trong phòng phát thanh ngộp ngạt quá nên làm em thấy hơi khó chịu thôi . Không có gì đâu.

- Thật không ?

Phong không tin.

- Em nói thật mà.

- Anh thật không hiểu , nhà mình đâu phải cần em kiếm tiền , tại sao không chịu nghỉ ở nhà cho khoẻ?

- Không phải vấn đề tiền bạc , anh lúc nào cũng bận việc , bỏ mặc em một mình , em ở nhà thấy chán lắm . Không lẽ em nói chuyện với bốn bức tường sao ?

Nghe Diễm nói vậy , trong lòng của Phong bỗng nhói lên sự cắn rứt . Giọng của chàng trầm lạ i.

- Xin lỗi em , anh vô tâm quá , anh chỉ cứ lo việc làm của mình bỏ mặc cảm giác của em , bỏ mặc em một mình rất là buồn chán . Xin lỗi em... anh...

Thấy vẻ mặt bức rức của Phong , Diễm thấy khó chịu lắm , Diễm thầm trách mình đã lỡ miệng để Phong phải lo lắng , nàng vội cười.

- Khờ quá , Em giận với anh thôi . Thật ra , em làm ở đây thấy vui lắm . Em cảm thấy em giúp được người ta . Anh có biết không , như là bố của em và rất nhiều người nghĩ chương trình tâm tình , những người gọi vô là tào lao . Những người

rảnh rỗi không có gì làm . Em đồng ý là cũng có những người không có gì làm nên nằm nhà nghe radio rồi gọi vô góp ý . Nhưng họ không phải tào lao mà là những người đang thất nghiệp , hay không có bạn bè , hay cả ngày không có gặp ai để mở miệng nói chuyện câu nào . Họ rất là cô đơn , muốn gọi vào để có người nghe họ nói vài câu , tâm sự đôi lời . Em thấy không những là em giúp được những người có vấn đề không giải quyết được , mà còn giúp những người thỉnh giả gọi vô cho tinh thần được nhẹ nhàng thoải mái hơn . Cho dù anh có bắt em nghỉ làm , thì em cũng không có nghỉ đâu.

Phong cười ,

- Được rồi... được rồi... Anh chỉ sợ em mệt thôi . Em vui là được rồi . Nhưng em à , em mà làm quân sự tình cảm cho người ta không chừng người ta chỉ buồn thôi , sau nghi nghe xong lại đi tử tỵ thì chết.

Phong chọc

Diễm đánh nhẹ lên Phong

- Chọc em ha?

Phong mở cánh cửa xe cho Diễm.

- Lên xe đi em.

Chương 2

Phong đóng cánh cửa lại cho Diễm rời lên xe . Chàng khe khẽ hát bài Love Me Tender . Trông Phong thật là vui vẻ , làm Diễm cũng thấy chút ngạc nhiên

- Hôm nay em thấy anh như được vui lắm.
- Lúc nào ở bên em anh cũng được vui vẻ mà.
- Không , em cảm thấy hình như có gì khác cơ.

Phong cười.

- Anh được lên làm Chief of ER . Em có ngạc nhiên không ?

Diễm lắc đầu.

- Tại sao ?
- Vì em biết chồng của em rất là có tài . Anh nhất định được . Bây giờ là Chief of ER thôi , không lâu thì sẽ là Director hay sẽ là Chairman nữa.

Phong cảm động.

- Cám ơn em . Vì chúng ta và những tiểu tinh linh sau này của mình , anh nhất định sẽ cố gắng hơn . Thôi được , thấy em có lòng tin nơi anh , như vậy là sẽ có quà.

Phong quay lại bằng ghế đằng sau , với lấy cái hộp vuông gói giấy màu , và bó hoa bách hợp trắng xen lẫn với vài cành Iris màu sim tím mà nãy giờ Diễm không để ý.

- Tặng cho em.
- Lại giờ trò quỷ quái . Wow , đẹp quá đi . Cám ơn anh.

Diễm chưa vội mở mà lắc lắc cái hộp.

- Cũng là hộp âm nhạc có phải không ?
- Mở ra coi có thích không ?

Diễm xé lớp giấy gói bên ngoài , lộ ra một cái hộp gỗ cherry , được điêu khắc chạm trổ rất đẹp . Bên trong cái hộp là một đôi trái gái được khắc bằng gỗ rất tinh xảo , áo của chàng trai dài tới đầu gối , còn áo đầm của cô gái bên dưới xoè thật to . Trang phục của họ thuộc về Châu Âu vào thời xa xưa . Hai cái hình tay nắm tay, xoay tròn trên một cái bục gỗ trông giống như họ đang khiêu vũ . Diễm xoay cái chốt bên dưới , tiếng nhạc phát ra , một bài nhạc thật lạ , thật hay , nhưng phảng phất man mác một chút gì đó buồn buồn.

- Điêu khắc đẹp thật là đẹp quá nhưng không giống mấy hộp âm nhạc bây giờ , hình như là đồ antique phải không anh ?

Phong gật đầu.

- Nhưng cái anh thích nhất không phải là cái hộp mà là bài nhạc . Bài nhạc này đã bị người ta quên lãng , không thể kiếm thấy ở những hộp âm nhạc bây giờ . Lịch sử của bài nhạc là một câu chuyện tình rất cảm động vào thời của hoàng đế Napoleon bên Pháp . Em có muốn nghe câu chuyện này không ?

Diễm gật đầu . Phong bắt đầu kể.

- Em gái của Napoleon là Công Chúa Ophelia và Quận Công Louis rất yêu thương nhau . Họ thành hôn được ba ngày thì Louis phải theo Napoleon đi qua đánh trận bên Anh Quốc , trong trận chiến Battle of Austerlitz vì cát bụi mịt mù nên Napoleon đã thua cuộc . Khi Napoleon rút quân về thì không thấy có Louis . Mọi người đều nghĩ Louis đã chết . Công Chúa Ophelia khi hay biết tin vì quá thương nhớ đến Louis đã ngã bệnh . Thật ra thì Louis chưa có chết , trong trận chiến ông ta đã bị thương , và bị những xác binh lính tử trận đè lên . Hai tháng sau khi ông đã bình phục trở về lại Corsica thì Ophelia đã qua đời trước đó một ngày . Louis như một người điên , ông ta ôm xác vợ rồi lên ngựa bỏ đi trong cơn bão tuyết . Vài hôm sau, người ta đã kiếm ra ông ta và Ophelia đã được chôn cất . Còn Louis thì sau đó người ta đồn ông ta đã bị điên . Chiều chiều , người ta thấy Louis đến trước mộ của vợ , dùng cây khẩu cầm thổi lên một nhạc khúc rất buồn , rồi lại gào thét gọi tên Ophelia , như là muốn gọi hồn vợ chở về . Nhạc khúc này đã được người ta ghi lại đặt tên là Eternally . Năm 1867 , người ta tìm thấy Louis nằm chết trước mộ của Ophelia . Nhà điêu khắc Beatrice đã khắc ra 100 cái hộp âm nhạc lồng bản nhạc này . Điều khắc của hai cái hình người là dựa theo khuôn mặt của Ophelia và Louis . Bây giờ trên toàn thế giới chỉ còn lại có năm cái hộp âm nhạc này mà thôi.

Phong đã kể xong câu chuyện , chàng thấy Diễm ngồi ngẩn ngơ

- Diễm

Phong gọi.

- Sao em buồn vậy.

Diễm cười với Phong ,

- Câu chuyện anh kể thật cảm động quá không hiểu sao nghe rồi em thấy lòng như hơi buồn buồn.

Phong bật cười ,

- Người vợ của tôi , em vẫn như xưa , dễ vui dễ buồn.

- Phải rồi anh à , cái hộp có một câu chuyện đẹp đến như vậy , chắc là khó kiếm lắm . Làm sao mà anh mua được ?

- Tuần trước anh đã mua ở buổi đấu giá, tính tặng cho em mà không có dịp.

Diễm giật mình

- Đâu giá để mua về ..? Sao anh lại vì em mà phí tiền như vậy ?

- Không có phí đâu vì những thứ anh đưa cho em , anh muốn đều phải là những thứ có ý nghĩa nhất , tốt nhất . Huống chi , anh biết em rất thích hộp âm nhạc mà . Đối với anh , không có gì quan trọng cả , điều quan trọng duy nhất là em có thích hay không thôi . Như bây giờ , anh thấy em thích cái hộp này , thấy em cười vui khi cầm nó trong tay thì anh đã thấy nó rất xứng đáng với cái giá của nó.

Những lời nói của Phong làm cho Diễm rất xúc động . Nước mắt ứa ra ở khoé mắt của Diễm . Nhiều lúc Diễm nghĩ mình đang nằm mơ . Bạn bè của Diễm lúc xưa ngưỡng mộ Diễm có một gia đình thật hạnh phúc , thì bây giờ lại càng ngưỡng mộ Diễm nhiều hơn . Phong đúng là một người chồng mô phạm . . Đám cưới đã được hơn nửa năm , hai đứa chưa hề gây gổ hay giận hờn nhau lần nào . Phong lúc nào cũng cười , cũng vui vẻ như ngày trước khi lấy nhau . Chị Trâm Anh mỗi khi gặp Diễm , lại bảo ông trời chẳng công bằng chút nào , bao nhiêu thứ tốt đều dành hết cho Diễm.

Thật vậy , như hôm TV chiếu trận football 49ers đấu với Dallas , Phong mê lắm . Chàng nghĩ làm ngày hôm đó để ở nhà coi , vậy mà Diễm than chán , rủ Phong đi shopping , Phong cũng vui vẻ đứng dậy , bỏ dở trận đấu đang đến hồi gay cấn để đi với Diễm . Còn có hôm , Phong đi làm về sớm mà không nói cho Diễm biết , khi Diễm về đến nhà thì thấy cả căn nhà ngập tràn hoa bách hợp . Càng ở gần bên Phong lâu hơn thì Diễm lại càng cảm thấy mỗi ngày mình như yêu chàng hơn.

Hôm nọ mấy chị em gái ngồi tâm sự với nhau , chị Trâm Anh hỏi Diễm có bao giờ thoáng nhớ đến Tiến không ? Diễm trả lời không . Diễm đã nói thật , Diễm đã quên hẳn chữ này , không chút vương , không chút nhớ . Trong lòng nàng thật sự chỉ có hình bóng của Phong . Thì ra tình yêu thực sự không phải là lúc cặp nhau , mà là bắt đầu sau cái ngày hôn lễ . Cái cảm giác biết được mỗi sáng mình mở mắt dậy sẽ thấy người mình yêu đang ở bên cạnh mình thật là hạnh phúc làm sao . Cuộc đời như tràn đầy niềm vui và hy vọng.

Phong đã trở thành một phần trong Diễm . Một phần thật quan trọng , không thể tách rời , vì nếu tách ra , Diễm chắc chắn sẽ chết . Có nhiều lúc vẫn vợ suy nghĩ , Diễm tưởng tượng tỉ dụ một ngày nào đó Phong không còn ở bên cạnh Diễm nữa thì Diễm sẽ ra sao ? Nếu như không có Phong , chắc Diễm chẳng biết mình sẽ làm gì . Chắc sẽ buồn , sẽ khổ nhiều lắm , sẽ chẳng còn có nụ cười hay niềm vui . Chắc là Diễm sẽ chết , vì nếu như trái tim đã bị chết , thì còn tiếc nuối thể xác này làm gì.

Nghĩ đến đây , Diễm chợt bật cười mình suy nghĩ khủng điên , rảnh rỗi quá rồi nghĩ ngợi chuyện không đâu . Ngày đó sẽ không bao giờ có thể xảy ra , vì nếu như thật sự có một ngày

đó, thì Diễm sẽ chết trước , để không phải nhìn thấy cảnh Phong ra đi.

Phong thấy Diễm này giờ im lìm không nói gì . Chàng quay nhìn Diễm , thấy nàng trầm ngâm suy nghĩ . Giọt nước mắt còn đọng trên má của Diễm , hình như Diễm khóc . Phong lo lắng , vội tắt xe vô lẽ đường.

Chiếc xe thắng lại , làm Diễm giật mình ra khỏi giòng suy nghĩ , trở về với hiện thực

- Em làm sao vậy ? Có phải anh đã nói sai điều gì khiến em buồn phải không ?

Diễm vội lau nước mắt , cười thật tươi.

- Không phải , không phải đâu anh à.

- Nếu không sao em lại khóc ?

Diễm nắm lấy tay Phong khẽ nói.

- Tại những lời nói của anh làm cho em rất cảm động . Không biết nước mắt sao lại chạy xuống nữa... Cảm ơn anh , cảm ơn anh đã cho em biết hạnh phúc thật sự là như thế nào...

Diễm ngưng giây lát...

- Phong à , em không phải sưu tầm hộp âm nhạc đâu , em thích hộp âm nhạc vì nó là món quà đầu tiên anh tặng cho em . Hộp âm nhạc có sức quyến rũ với em vì mỗi khi thấy hộp âm nhạc thì em lại nghĩ đến anh , nhớ đến chuyện lúc xưa của mình , chứ không phải là vì cái hộp đâu anh . Anh tặng gì cho em , em cũng thích . Không cần phải là những hộp âm nhạc cổ quý giá . Em không muốn anh vì phải mua những thứ quý giá cho em mà làm mệt đến như vậy . Anh coi , mắt của anh đã có quầng đen rồi . Chắc mấy bữa không được ngủ hả , nếu anh thấy mệt hay đừng làm ở bệnh viện nữa nha anh.

Phong nắm bàn tay của Diễm trấn an nàng.

- Anh biết tự lo cho mình mà . Thôi mình đi nha.

Phong nổ máy xe.

- Bây giờ mình đi đâu đây anh ?

- Đi đâu hả . Ừm...

Phong cười ra vẻ thần bí.

- Anh tính surprise em , nhưng thôi em hỏi thì anh kể cho em biết . Bây giờ mình về nhà , anh đã có chương trình hết rồi . Này nha , lát nữa mình về nhà , anh sẽ tắt hết đèn , rồi thắp candle khắp nhà . Sau đó anh sẽ mở bản nhạc Love Me Tender mà em thích nhất . Rồi mỗi đĩa một ly mì ly . Em thấy lãng mạn không ?

Diễm đánh nhẹ lên vai Phong , cười ngất . Phong cũng cười.

- Đùa với em thôi , mình lâu quá chưa ra biển , cái du thuyền để một chỗ lâu quá rồi . Anh tính tối nay mình ra biển ngắm sao , nhưng phải về nhà lấy cái ống thiên văn của anh đã.

Cơn đau ở ngực của Diễm lại nhói lên . Nghĩ tới bập bênh trên mặt nước , Diễm bỗng cảm thấy choáng váng.

- Ngày mai mình mới ra biển được không anh ? Lúc sáng em đã đi chợ mua đồ rồi . Hôm nay mình ở nhà chơi được không ? Em mới học chị Thu được mấy món , em muốn làm cho anh thử.

Phong gật đầu vui vẻ.

- Đương nhiên là được . Ở nhà ăn cơm của bà xã nấu thì còn tuyệt vời hơn là ra biển nữa.

Diễm khẽ cười.

- Khéo nói ngọt quá, chắc là hồi anh học đại học có nhiều bạn gái lắm phải không ?

Phong lắc đầu.

- Không có đâu , chỉ vài tá thôi , đâu có nhiều.

Diễm béo cánh tay của Phong thật mạnh . Phong nhăn mặt

- Ái da , anh đang lái xe đó . Đàn bà thật là... , chuyện thừa xa xưa như vậy mà cũng ghen . Nhưng anh nói giỡn thôi , làm gì có cô nào , không tin thì hỏi anh Hai của em đi . Nam biết rõ nhất anh chung tình như thế nào mà.

- Em không tin đâu.

Diễm và Phong cùng bật cười , cả hai đều cảm giác mình thật đang rất hạnh phúc . Nếu như bây giờ có ai hỏi Diễm hạnh phúc là gì . Thì Diễm sẽ không cần suy nghĩ mà trả lời ngay hạnh phúc là như thế đó.

Giờ này là giờ tan sở cũng là chiều thứ Sáu , mọi người ai cũng nóng lòng về nhà , hay đang trên đường đi chơi nên xe trên freeway thường ngày đã đông , bây giờ lại càng đông và kẹt cứng hơn . Phong nói biết vậy lúc này đi đường trong thì chắc là mau hơn . Hơn 45 phút , rốt cuộc xe của Phong cũng đã đến trước cửa nhà . Tổ ấm riêng của Phong và Diễm.

Căn nhà thật xinh xắn , bốn bề được bao bọc bằng những bụi hoa bách hợp trắng và những bồn hoa mai quế vàng . Hoa bách hợp chỉ nở vào mùa hè , còn mai quế vàng thì nở quanh năm , nên Phong mới xen kẻ mai quế vàng vào những bụi hoa bách hợp để lúc nào Diễm nhìn ra cửa, cũng có thể thấy những nụ hoa xinh đẹp đang hé nở.

Bây giờ đang là mùa hè , cả khu vườn được nhuộm trắng bởi màu hoa tinh khiết của bách hợp . Trong nhà cũng vậy , đâu đâu cũng là hoa bách hợp trắng và những chậu hoa lan màu hồng tím để hài hòa màu sắc , và cũng để làm tăng phần tươi sáng , đẹp và vui tươi hơn trong nhà.

Phong lấy chìa khóa đút vô ổ , rồi đẩy tung hai cánh cửa ra . Chàng tránh sang một bên để Diễm đi vào trước . Trong nhà trang trí thật xinh xắn dễ thương . Tuy rằng Phong và Diễm đi cả ngày , nhưng căn nhà gọn gàng không một hạt bụi vì mỗi tuần đều có người đến quét dọn , lau cửa sổ , và đánh bóng đồ trong nhà . Phong rất là kỹ và ngăn nắp , chàng không thể chịu được đồ đạc để bừa bộn , ngay cả trên bàn có một miếng giấy hay là cái ly dơ Phong cũng cảm thấy rất

khó chịu.

Từ cửa bước vào đối diện là một tấm gương thật lớn trong khung vàng . Trên trần nhà treo một chiếc đèn chùm bằng crystal rũ xuống thật đẹp . Nhìn sang bên phải , là phòng khách , rồi đến phòng ăn và quầy rượu của Phong . Còn bên trái ngay sát bên cửa là một cái library (phòng sách nhỏ) , bốn bức tường có hệ thống chống echo bên trong , và cánh cửa và cửa sổ đều là kính hai lớp nên tiếng động ở trong căn phòng không thể lọt ra ngoài . Ba vách tường được đóng

những chiếc kệ gỗ, trên kệ gỗ xếp thật ngay ngắn hơn 200 hộp âm nhạc của Diễm . Bức

tường còn lại treo một bức tranh dầu của Picasso lồng trong khung trạm trổ điêu khắc màu gold.

Căn phòng cũng có một giàn nhạc , và một cái piano . Bên cạnh chiếc piano là cái ghế da Lazyboy ,

Diễm thường ngồi ở đây đọc sách , hay nghe nhạc ở đây , để tiếng nhạc không làm phiền Phong

trong lúc chàng đang suy nghĩ hay làm việc . Kế căn phòng đó là phòng giặt sấy , phòng ngủ của

khách , rồi phòng family room nối liền với nhà bếp.

Lúc Phong và Diễm dọn tới đây , là vào mùa đông . Buổi tối Phong và Diễm thường hay đốt lò sưởi lên rồi mở nhỏ bản nhạc Endless Love , sau đó hai vợ chồng ngồi trước lò sưởi , uống hot chocolate đọc chung một cuốn truyện , hay có hôm chơi game Jenga . Diễm ăn gian lắm , không có chịu thua đâu , bao giờ Phong cũng phải nhường.

Trên lầu mới là phòng ngủ của hai vợ chồng , và phòng làm việc của Phong . Căn phòng đó là thế giới riêng của chàng . Diễm cũng ít khi bước chân vô đó vì sợ tay của mình lại táy máy rồi làm lộn xộn đồ của Phong.

Phong kéo cái màn cửa ở phòng family lên để ánh sáng rọi vào . Không thấy con Lucky đứng ở cửa , Phong cười nói với Diễm.

- Chắc nó lại phá gì ngoài vườn rồi , để anh ra coi.

Phong kéo cánh cửa kiếng , rồi bước ra ngoài vườn . Ở trong nhà Diễm vẫn có thể nghe thấy tiếng la của Phong , bực tức con Lucky cắn nát mấy bụi hoa lily chàng

mới trông . Thấy Phong la con Lucky như là đang la con , Diễm thấy tức cười lắm . Phong cầm cây doa. nạt nó như vậy chứ có bao giờ dám đánh nó đâu . Con Lucky thì thông minh lắm , mỗi khi Phong mắng, thì nó nằm im gục đầu xuống , như tỏ vẻ hiểu và đang hối lỗi , nhưng ngày hôm sau thì lại vẫn nghịch như quỷ . Phong hay la nó, nhưng nó vẫn theo Phong nhất , vì Phong hay cho nó vô nhà . Còn Diễm thì không bao giờ , móng của nó cào trầy hết nền gỗ của phòng family room làm cho Diễm rất bực mình . Con Lucky cũng biết vậy , nên nó chẳng theo Diễm bao giờ , nó chỉ theo Diễm khi Phong không có nhà thôi . Mỗi ngày nghe tiếng xe về , là nó chạy lại đến bên cửa kính , ngó vào nhà xem có phải là Phong không , vì nếu là Phong , chàng nghe thấy nó sủa sẽ cho nó vô nhà . Hôm nào , Phong về mà không thấy nó đứng ở cửa sủa vẫy đuôi mừng , mà nằm im ngoan ngoãn trong chuồng là biết nó đã phá hư cái gì rồi . Nó biết Phong về thế nào cũng la nó nên tìm chỗ núp trước.

Diễm thay đồ xong , bước xuống nhà thì thấy Phong đang soạn đồ trong tủ lạnh , Diễm vội chạy đến.

- Anh để em làm cho , việc nấu ăn là của em mà , anh lên nhà thay đồ nghỉ coi TV đi . Để đó em làm cho , em làm mau lắm.

- Mình đừng có phân biệt việc bếp núc là bổn phận của người em , anh nấu cho em ăn cũng được mà . Nấu ăn anh cũng biết mà , lúc học đại học anh tự mình nấu đó.

Diễm cười.

- Anh lại sạo đi . Bộ anh tưởng em quên chuyện anh đi học , ba má gọi người làm theo anh qua New York hay sao ?

Phong cười trừ.

-Ùm... nhưng ngày nào dì Tâm xin nghỉ , thì hôm đó anh phải tự mình nấu . Không tin hả, để anh chứng minh cho em coi.

Phong lục lọi đồ coi thử thứ nào chàng có thể dùng được để nấu.

- Em tính nấu gì mà mua tùm lum đồ vậy hả ?

Diễm soạn đồ trong bao plastic ra bàn . Lúc sáng đi chợ về , vội đến đài phát thanh nên Diễm vất hết vô tủ lạnh , còn chưa lục ra . Chỉ ướp tôm và cua thôi.

- Lúc sáng em về bên mẹ , thấy chị Thu làm bánh chicken bake giống như ở trong Costco đó , ngon lắm , chị Thu dạy cho em cách làm nên em mới mua gà, bacon , cheese , hành tây , bột bánh về tính làm nè , mua về rồi em mới nhớ là anh không có thích món ăn nào có cheese , nên em đi chợ lại, mua tôm với cua . Anh coi loại tôm này lớn ghê không ?

Phong gật đầu.

- Diễm à , em nấu gì anh cũng thích ăn hết , mai mốt không cần mắc công như vậy , về nhà rồi , lại phải trở lại chợ Đừng làm cho mình mệt như vậy biết không ? Okay , có tôm có gà , vậy anh làm tôm hoàng hậu cho em thử nha . Phong cởi cái cà vạt ra ,

rồi xắn tay áo sơ mi lên làm , trông điệu bộ của Phong thật rất giống nhà nghề . Diễm cũng ngạc nhiên , ngưng tay đứng nhìn Phong làm.

- Anh thật biết đồ hả ?

- Đương nhiên , coi nè, đùi gà thì mình cắt một đường ở giữa , lấy cái xương ra . Thấy không , lấy ra được rồi nè . Rồi ướp với sauce . Phong vừa nói vừa làm.

- Tôm mình cho vô chảo chiên sơ hai mặt cho hơi chín , rồi bỏ hai con tôm vô giữa cái đùi gà, dùng cây xiên lại . Đưa cho anh cái cây sắt đó đi.

- Sau đó cho vô chảo chiên với bơ cho vàng hai mặt , rồi cho vô oven nướng 15 phút . Rồi rưới lên loại sauce đặc biệt của anh nữa.

Diễm gật đầu cười ,

- Giỏi thật , Anh làm món đó rồi , vậy em làm cua lột chiên giòn cho anh thưởng thức nha.

- Ăn cua lột thì phải uống Chardonay đó . Để anh đi lấy bỏ vô tủ lạnh.

Phong đi ra ngoài tới nơi quầy rượu, chàng mở tủ kiểm một hồi.

- Diễm à , em nhớ anh để chai Far Niente Chardonnay ở đâu không ?

Nghe Phong hỏi , Diễm ngưng tay đi ra ngoài

- Ở trong tủ rượu không có hả ?

- Không có.

- Ô , tuần trước anh Nam đem qua cho anh mấy chai Bordeaux anh nói trong tủ không có chỗ để hết , có phải anh đem xuống dưới hầm rượu rồi không ? Để em xuống đó kiểm cho anh.

- Anh đi xuống kiểm được rồi . Em đang làm gì thì làm đi.

Phong đi xuống hầm rượu , ở đây Diễm cảm thấy thật choáng váng . Diễm đứng dựa vào thành của quầy rượu . Trước mặt Diễm chỉ là một màu đen , Diễm không nhìn thấy gì cả.

- Đúng là ở dưới kho rượu . Anh kiểm ra rồi nè . Diễm...

Phong la lên thất thanh . Chai rượu trên tay chàng rơi xuống đất vỡ tan thành những mảnh nhỏ.

Diễm nằm bất động trên nền nhà.

Chương 3

Diễm đã tỉnh lại , thần trí vẫn choáng váng, tất cả hình ảnh trước mắt đều còn rất mờ ảo . Một mùi hương quen thuộc, là mùi thuốc thoảng qua , nhờ vậy mà Diễm tỉnh táo hơn, nàng nhận ra được thì ra mình đang nằm ở trong bệnh viện . Phong ngồi ở bên cạnh giường nắm lấy bàn tay của nàng.

- Anh Phong.

Diễm gắng ngồi dậy . Phong vội đỡ nàng , chàng đặt hai cái gối chồng lên nhau sau lưng để cho Diễm tựa vào.

- Em thấy sao hả ? có thấy đau chỗ nào trong người không ?

Diễm nhẹ lắc đầu.

- Sao anh lại đưa em vô bệnh viện . Em đâu có gì . Không cần vô bệnh viện đâu . Anh biết em sợ chỗ này lắm mà.

- Còn nói không có gì . Khi không tại sao lại ngất xỉu . Em thấy trong người không khoẻ sao lại không nói cho anh biết ?

- Em..em..

Diễm ngập ngừng . Phong dò hỏi

- Nói thật cho anh biết , em có hay bị như vậy không Diễm ?

Diễm vội lắc đầu.

- Không có , hôm nay chắc có lẽ em ra nắng nhiều quá nên bị cảm nắng rồi ngất xỉu thôi . Không gì quan trọng đâu anh à . Em không có muốn ở đây . Chỉ mùi thuốc ở đây thôi cũng đủ làm em thấy khó chịu rồi . Mình về nhà được không ?

Phong ngần ngừ

- Anh nghĩ ở lại đây quan sát vài hôm thì tốt hơn.

Diễm lắc cánh tay Phong năn ni?

- Tại sao.., anh là bác sỹ mà , về nhà có anh lo cho em thì cũng vậy thôi . Anh à.

Phong ngẫm nghĩ thấy Diễm nói cũng có lý , nên chàng gật đầu.

- Được rồi , vậy em nằm nghỉ chút đi . Để anh ra ngoài làm thủ tục xuất viện cho em.

Phong đứng dậy , vừa ngay lúc đó Lập Văn bước vào , nét mặt chàng nghiêm nghị , khác hẳn với những lần trước Diễm gặp , lúc nào cũng giòn giòn , Lập Văn gật đầu chào Diễm

- Hi Diễm!

- Chào Anh.

- Cho anh mượn anh Phong của em một chút nha.

Quay sang Phong , Lập Văn nói.

- Phong , ra ngoài chút được không ?

- Chuyện gì.

- Thì ra ngoài rồi biết.

- Chuyện gì đây . Có cần thần bí vậy không ?

- Nói tóm lại là chuyện quan trọng . Mau đi.

Nói rồi Lập Văn kéo Phong ra ngoài . Thái độ của Lập Văn thật là kỳ cục khó hiểu . Diễm cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra.

Còn lại một mình trong phòng , Diễm bỗng thấy lạnh cả người . Diễm sợ nhất là phải một mình ở trong bệnh viện , vì vậy từ nhỏ cho dù có thấy không khoẻ , Diễm cũng không dám nói ra cho ai biết , vì sợ nói ra rồi , sẽ bị bắt đi bệnh viện . Diễm không phải sợ bác sỹ hay sợ cây kim , mà là sợ ma . Không biết đã có người chết trong phòng này chưa , hay đã chết trên chiếc giường Diễm đang nằm ?

Chấn chắc là phải có rồi . Đây là bệnh viện , mỗi ngày có biết bao nhiêu bệnh nhân , có người chết không lẽ họ sẽ thay giường hay sao ? Cùng lắm là thay ra giường mới , vất ra giường cũ thôi , nhưng cũng có thể là giặt sạch ra giường cũ rồi sài lại . Càng nghĩ Diễm càng thấy sợ . Mới tối hôm qua , coi cuốn phim quỷ ám The Exorcist với đứa em họ , bây giờ mấy hình ảnh trong phim vẫn còn quanh quẩn trong đầu . Gai ốc nổi lên đầy người của Diễm . Trái tim càng lúc càng đập thật nhanh.

Diễm vội bật TV lên coi để khỏi suy nghĩ bậy bạ . Coi hết Third Rock From The Sun , rồi đến Friends mà Phong cũng chưa trở lại . Diễm vẫn chưa bớt sợ được chút nào . Bên ngoài trời đã tối đen . Phong rút cuộc đã về tới . Thấy mặt chàng , trong lòng Diễm mới thấy được nhẹ nhàng thoải mái.

Phong đến ngồi bên giường của Diễm . Thấy sắc mặt tái xanh của nàng , Phong hoảng hốt.

- Sao mặt của em tái vậy , thấy đau ở tim phải không ?

- Không phải ,

Diễm vội trấn an Phong ,

- Anh biết em sợ ma mà, em ở đây một mình thấy sợ lắm nên... mà sao anh đi đâu lâu quá vậy ? Đừng có bỏ em ở đây một mình nữa nha.

Phong siết chặt bàn tay của Diễm.

- Anh sợ ý quá , biết em sợ một mình mà lúc này không gọi y tá đến trò chuyện với em . Anh không bỏ em một mình nữa đâu . Lúc này anh đi coi đoạn phim siêu âm của em.

Diễm ngạc nhiên

- Siêu âm gì ? Không phải là chỉ có mấy người có thai mới đi siêu âm con trai hay con gái hay sao . Tại sao làm siêu âm cho em.

Phong vội giải thích.

- Không phải loại siêu âm đó , là Doppler Ultrasound , siêu âm trái tim . Lúc này đưa em vô đây , nhịp tim của em đập rất yếu , nên anh mới nói họ làm Doppler Ultrasound thôi.

- Em không có gì sao chứ ?

- Không có sao , không có gì đâu.

Phong trả lời thật nhanh , như là đã học thuộc câu trả lời.

- Vậy mình về nhà được chưa anh ?

Phong không trả lời , chàng nắm lấy bàn tay của Diễm ngập ngừng như có chuyện muốn nói , nhưng lại nói không nên lời . Sắc mặt của chàng cũng kỳ lạ như Lập Văn lúc này , đôi mày chàng nhíu lại . Diễm thấy lo lắng.

- Anh..., có phải có chuyện gì ?

Phong ngập ngừng một hồi lâu...

- Không có ! Diễm ạ. một lát anh đưa em đi làm Angiography , làm Angiography mau lắm . Làm xong là mình về nhà liền , được không ?

Diễm không biết nhiều về y khoa , nhưng Phong là bác sỹ tim , thường nghe chàng nói chuyện nên Diễm cũng biết được một ít về việc làm của Phong .. Angiography, một loại quang tuyến đặc biệt dùng để chẩn đoán bệnh nhân bị bệnh tim . Tại sao Phong lại muốn nàng làm Angiography ? Một cảm giác bất an dâng lên trong lòng . Không le... ?

- Anh muốn em làm Angiography ? Anh nghĩ em bị bệnh tim ?

- Không..không có đâu . Gia đình em không ai bị bệnh tim , em... em còn trẻ không bị bệnh cholesterol , không bị huyết áp , hay cao máu thì làm sao bị bệnh tim được . Nhưng lúc này làm Doppler Sound coi không rõ lắm , nên anh mới muốn em làm Angiography cho chắc chắn hơn mà . Không có gì đâu.

Phong không dấu được về bối rối , lúng túng khi chàng tìm cách giải thích trấn an Diễm , Diễm cũng nhận ra được điều này . Nỗi lo lắng trong lòng càng lúc càng lớn hơn . Nhưng Phong đã nói thế thì Diễm đành phải làm bộ hết sợ, vui vẻ gật đầu.

Ở trong phòng làm việc riêng , cầm trong tay máy tấm hình chụp Angiography và hồ sơ phân tích bệnh lý của Diễm , bên khoa quang tuyến đưa sang , Phong thần thờ ngồi ở bàn như một người mất hồn . Không biết bao nhiêu tiếng đồng hồ đã trôi qua . Rồi chàng bỗng bật dậy , như một người điên chạy đi lục tung các học tủ và kệ sách kiếm cái gì đó . Giấy tờ và sách vở bị chàng vất tung đầy dưới nền thảm.

- Đừng có như vậy... Anh muốn kiếm cái gì , để tôi kiếm cho anh... Bình tĩnh lại đi Phong.

- Tôi muốn kiếm hồ sơ các ca mổ cũ , Lập Văn , anh không biết đâu..

Phong ôm một chồng hồ sơ và sách lại bàn , chàng mở ra đọc cùng một lúc năm sáu cuốn sách.

- Phong à , như vậy không được đâu.

Lập Văn cản.

- Tránh ra đi , tôi không có thời gian , đừng có phiền tôi . Trở ra ngoài đi.

- Phong , nghe tôi đi , Phong

Lập Văn khuyên can thế nào cũng không được , chàng đành trở ra ngoài , vài tiếng lại trở vô lại coi Phong ra sao . Đã từng thức suốt đêm trực ở bệnh viện . Nhưng chưa bao giờ, Lập Văn lại cảm thấy một đêm dài và khó qua như đêm nay.

Ở nhà bố mẹ của Diễm , đêm nay cũng là một đêm khó qua nhất . Sau khi nghe phone của Phong , Bình vội gọi báo tin cho Nam . Nam vội vàng trong đêm khuya lái xe từ Sacramento về nhà . Trời bắt đầu hừng sáng , mặt trời đã ló dạng ở một góc trời . Một đêm đen tối dài đằng đẵng đã sắp trôi qua.

Ở bệnh viện , trong phòng của Phong dưới đất chất ngồn ngang sách vở . Cả một đêm không kiếm ra được gì, Phong bực tức xé nát những cuốn sách rồi gục xuống ghế , chàng ôm đầu tuyệt vọng.

- Tại sao! Tại sao lại có thể như vậy ?

Bác sỹ Trương không biết đã vô từ lúc nào , ông đến bên cạnh Phong , vỗ vai chàng an ủi.

- Cảm ký lớn nhất của bác sỹ đó là tình huống tâm trạng của mình bị bệnh nhân làm ảnh hưởng , bị kích động . Muốn làm cái gì thì trước tiên cũng phải cần bình tĩnh . Tình trạng chưa hẳn bi đát đến độ đó đâu . Chắc chắn là phải có cách . Không lẽ cả cậu và cậu Văn cũng không thể giúp được cháu Diễm hay sao ?

Phong ngẩng lên, chàng lắc đầu.

-Không phải là không còn cách . Nhưng những tảng vôi nhỏ đã ứ đọng , bám vào thành của động mạch một lớp quá dày khiến oxygen không thể thông qua . Theo tình trạng này , nếu không được thay tim , thì Diễm bất quá chỉ sống được hai năm nữa thôi . Nhưng muốn thay tim thời gian chờ đợi ít nhất cũng phải 5-7 năm . Diễm không thể chờ lâu đến như vậy . Con... con..

Phong tuyệt vọng

- Con..đã từng chứng kiến rất nhiều bệnh nhân của mình không chờ đợi được đến ngày thay tim . Con bức tức nhất là Diễm còn quá trẻ, trong gia đình không có ai bị bệnh tim , thật ra tại sao Diễm lại có thể bị bệnh tim nặng đến như vậy ?

- Vấn đề này tôi cũng thấy lạ lắm . Nếu có anh Trung ở đây hỏi ảnh thì sẽ rõ ràng nhất , tiếc là trưa nay ảnh chị đã đi Pháp , giờ này còn đang ngồi trên máy bay thì làm sao liên lạc

- Phong à, Phong.

Lập Văn thở hổn hển chạy vào phòng . Trên tay chàng cầm hồ `sơ phân tích bệnh lý mới nhất của Diễm đưa cho Phong.

- Phong, có chuyện này anh không ngờ được đâu ? Lúc đầu chúng ta nghĩ những tảng vôi đóng ở động mạch là cholesterol , vì đó hiện tượng thường xảy ra nhất . Nhưng phân tích molecular shape cho biết đó không phải là cholesterol mà là calcium.

- Calcium ? Tại sao trong người Diễm lại có lượng calcium cao đến độ không thể tan ra mà đóng ở động mạch . Thật là vô lý quá.

Phong không tin những gì mình đọc

- Thì ra là vậy.

Bác sỹ Trương lẩm bẩm một mình.

- Thầy nói gì.

- Không có vô lý đâu . Tôi nghĩ tôi biết được câu trả lời cho sự thắc mắc lúc nãy của cậu.

Bác sỹ Trương thờ dài.

- Tôi là bác sỹ , tôi chỉ tin vào chính tôi thôi , không tin vào số mạng , càng không tin vào thánh thần . Nhưng có nhiều chuyện không muốn tin cũng không được . Đúng là con người không ai có thể thoát được số mạng . Có nhiều chuyện trời đã sắp sẵn . Tôi đã chứng kiến ngày cháu Diễm chào đời . Chứng kiến những giây phút tuyệt vọng và đau khổ của anh chị .Trung khi họ biết đứa con gái sinh ra đã mắc chứng bệnh mất xương , lâu ngày sẽ biến chứng thành ung thư máu.

- Tôi còn nhớ cháu Diễm sinh ra phải nằm trong lồng dưỡng sinh suốt nửa năm trời . Xương như làm bằng bột mì , ngay cả anh Trung cũng không dám bồng .

- Tại sao lại không thay tủy xương .

Lập Văn chen vào .

- Cậu tưởng dễ dàng như vậy sao ? Ngay cả bây giờ muốn kiếm ra người chịu hiến tủy xương cũng rất hiếm , huống chi là chuyện của hai mươi năm trước . Y học còn lạc hậu , vốn chưa có biết cách thay tủy xương . Những người không may mắc chứng bệnh đó vốn không có hy vọng khoẻ lại , sự sống như mảnh treo trước gió . Có tiền thì có thể sống lâu hơn một chút , còn người nghèo thì chỉ đành nằm chờ ngày chết , có thể là ngày mai , hay ngày mốt cũng không biết chừng .

- Anh Trung lúc đó đã tuyệt vọng , lúc đó nghe bác sỹ bên Pháp đã thử cho calcium vào người bệnh nhân mắc chứng bệnh mất xương , và người đó đã khoẻ lại . Trước sau cũng chết , nên đành liều một lần . Anh Trung mỗi ngày cho cháu Diễm uống hơn 2000mg calcium . Cứ như vậy , khoảng nửa năm sau thì tình trạng sức khỏe của cháu Diễm đã thấy khá hẳn . Xương cũng không còn bị xốp và giòn . Nó trưởng thành rất là khoẻ mạnh . Có thể bơi lội , chơi tennis , track & field , còn ở trong đội basketball của nhà trường nữa . Tôi nghĩ không ai ngờ được cháu Diễm bị bệnh tim . Thật không ngờ chữa được chứng bệnh mất xương , lại biến chứng ra chứng bệnh khác . Calcium vô người đã không tan ra , mà đóng lại ở các tĩnh và động mạch .

Lập Văn như đã nghĩ ra được điều gì

- Ô , tại sao chúng ta không niferdinpine adrenergic blocking agent làm cho mạch máu nở ra , rồi dùng streptokinase để máu loãng ra , như vậy thì oxygen có thể thông qua động mạch . Tạm thời thì dùng Aspirin , Aspirin rất công hiệu làm tan cholesterol , huống chi là calcium, độ tan ra càng dễ dàng hơn .

Phong lắc đầu .

- Cách đó chỉ có thể tạm thời thôi . Làm loãng máu rất nguy hiểm , nếu có chuyện gì xảy ra thì không thể cầm máu lại được . Nếu như trong thời gian đó cần làm phẫu thuật thì rất nguy hiểm . Hơn nữa , một thời gian sau khi thuốc đã lòn , huyết thanh vẫn tiếp tục đông lại , cản ngăn lưu thông của oxygen . Tôi đã gọi Vỹ Kiệt hỏi tình trạng thiếu oxygen có thể kéo dài được bao lâu .

- Vỹ Kiệt nói sào

Lập Văn nóng lòng .

- Thiếu oxygen sẽ làm ảnh hưởng đến tế bào não . Theo tình trạng của Diễm hay ngất xỉu như vậy , thuộc vào đã rất nguy hiểm , cùng lắm có thể kéo dài một năm , sau một năm có thể xảy ra tai biến mạch máu não .

- Bị liệt bán thân ?

Lập Văn hỏi lại

Phong gật đầu.

- Đúng vậy , tôi không thể để cho Diễm trước khi chết còn phải chịu sự đau khổ của bị bại liệt.

- Thật không còn cách nào nữa sao ?

- Tôi có nghĩ đến dùng PTA làm revascularization . Dùng một sợi dây cáp nối thẳng vào mạch máu , cho mạch nở ra , rồi đút một cái ống nhỏ vào nối liền các động mạch để oxygen có thể thông qua bằng cái ống , và các động mạch cũng không bị tắt nghẽn . Phẫu thuật này nếu thành công thì có thể kéo dài thời gian được khoảng bảy năm , đủ để chờ đợi thời gian thay tim.

- Vậy anh còn chần chờ gì nữa . Tại sao không làm liền đi ?

- Chất vôi đã đóng quá dày , muốn đút cái ống vô trong động mạch thật khó khăn lắm . Cơ hội thành công chỉ có không tới 30 phần trăm . Tôi cũng không có tự tin với chính mình . Nếu như không thành công thì trừ khi được thay tim , nếu không Diễm chỉ có thể sống một năm nữa thôi . Tôi thật không biết phải nên làm thế nào.

Bác sỹ Trương thờ dài . Là một người từng trải ông rất hiểu tâm trạng của Phong bây giờ . Quả thật là một vấn đề nhức đầu . Mỗi ca phẫu thuật đều rất căng thẳng nhưng phải làm phẫu thuật cho người mình thương thì càng căng thẳng hơn gấp cả ngàn lần , nhất là khi sự sống của người đó hoàn toàn nằm trong bàn tay của mình . Chuyện đã xảy ra bao nhiêu năm , ông vẫn không thể quên được Quỳnh Chi . Hy vọng, Phong sẽ không như ông , ôm nỗi ám ảnh , tự trách suốt cả cuộc đời . Nhưng Phong là bác sỹ tim giỏi nhất ở đây, Phong nhất định không tin tưởng ai , và cũng không bao giờ để ai thay thế chàng làm ca phẫu thuật này.

Ông quay sang bảo Lập Văn.

- Chúng ta hãy ra ngoài đi . Để cho Phong nó yên tĩnh suy nghĩ . Những chuyện này chúng ta không thể nào giúp được cho cậu ấy đâu.

Bác sỹ Trương và Lập Văn đã ra ngoài, Phong đóng cửa lại rồi khóa chốt . Chàng cần yên tĩnh để suy nghĩ . Phong đến bên cửa sổ, kéo màn cửa lên . Bên ngoài mặt trời mới bắt đầu ló dạng . Từ cửa sổ nhìn xuống dưới có thể ngó thấy biển . Bình minh rọi sáng một màu đỏ êm dịu, mát rượi trên mặt biển trông thật là đẹp . Mặt biển sáng nay phẳng lặng, không một gợn sóng . Có lẽ vì nhìn từ xa nên thấy như vậy . Nhìn biển, lòng của Phong cũng lắng dịu theo , chàng đã bình tĩnh lại thật nhiều.

- Tôi có nên làm phẫu thuật này không ?

Phong trầm tư hỏi mình.

Tiếng nhạc điện thoại cầm tay của Phong reo lên . Phong chán nản trả lời.

- Hello ?

Giọng nói thật trầm bên kia đầu giây.

- Chú Phong, là Nam đây.

- Anh đã về đến rồi sao ?

- Phải, bây giờ anh còn đang trên đường . Khoảng 10 phút nữa thì anh tới . Giờ này chắc nhà thương còn chưa mở cho thăm bệnh phải không ? Vậy anh đợi chú ở trong công viên của bệnh viện.

- Vâng, em xuống đưa anh vô.

Phong cởi chiếc áo choàng trắng treo vô tủ, khoác chiếc áo vest màu đen rồi bước ra ngoài . Chàng ghé đến quầy trực gần đó, dặn cô y tá nhân người đến thu dọn phòng cho chàng rồi xuống lầu 3, đến phòng bệnh của Diễm . Phong nhẹ nhẹ mở cửa rồi khe khẽ đi vào . Trên sofa, Bình ngủ say như chết, Phong vào mà Bình cũng không hề hay biết Phong lác đầu chán ông anh vợ, ngủ say đến thế cho dù có chuyện xảy ra thì chắc cũng đâu hay biết . Nhờ Bình tới lo cho Diễm thì cũng như không . Cũng may là bây giờ chưa có gì quan trọng, chỉ cần Bình ở đây để cho Diễm khỏi sợ ma mà thôi.

Trên giường, Diễm cũng đang say trong giấc ngủ . Tóc nàng xỏa ra , trông thật hồn nhiên và yên bình . Tối hôm qua phải làm Angiography , rồi thử máu , còn phải chạy trên treadmill , và nhiều thứ test khác nữa khiến Diễm mệt lả . Phong lại một lần nữa nói dối . Phong nói với Diễm rằng nàng phải ở lại một đêm để đợi kết quả ra rồi mới có thể về nhà.

Phong nhẹ nhẹ kéo tấm chăn lên đắp kín cổ cho Diễm rồi đi thật nhẹ ra ngoài . Xuống tới công viên , Phong đã thấy Nam ở đó , chàng ngồi ở chiếc ghế đá trước cửa bệnh viện.

Chương 4

- Anh đến lâu chưa ?

Nghe tiếng của Phong , Nam đứng dậy quay lại . Nhìn vóc dáng của Phong không cần hỏi thì Nam cũng biết tình trạng nghiêm trọng đến thế nào . Nghe nói một con người khi có chuyện lo lắng , suy nghĩ, phiền não đến tột cùng thì chỉ trong một đêm mái tóc của người đó trở bạc trắng như câu nói "một đêm đầu bạc". Chuyện đó có thật hay không thì Nam không biết, nhưng bây giờ chàng có thể khẳng định chỉ cần một đêm có thể biến một con người đang khoẻ mạnh vui vẻ yêu đời trở nên tiêu tụy, hốc hác . Mắt của Phong sâu hoắm , trên trán hiện những đường nhăn do suy nghĩ . Nam muốn lựa lời khuyên khích Phong vững tinh thần, nhưng ruột của chàng bây giờ cũng đang rối như tơ vò thì làm sao nghĩ ra lời để an ủi người khác . Rốt cuộc, Nam lại thốt ra một câu rất thừa thãi trong lúc này.

- Anh mới tới thôi . Chú cũng đừng có lo lắng quá.

Phong cười buồn.

- Làm sao mà không lo cho được

- Diễm nó có biết bệnh của mình chưa ?

Phong lắc đầu.

- Còn chưa, nhưng chắc đã có chút nghi ngờ.

Chàng ngồi xuống ghế, Nam cũng ngồi xuống bên cạnh . Nam thở dài.

- Anh đã liên lạc được với bố mẹ . Có lẽ ngày mai họ sẽ về tới . Lúc nãy trên xe anh có nói phone với bác sỹ Trương nên cũng hiểu đại khái phần nào bệnh của con Diễm . Bây giờ chú định như thế nào ?

Không biết bắt đầu từ bao giờ, có lẽ không lâu sau ngày thành hôn của Phong và Diễm thì Nam đã thay đổi cách xưng hô, ra vẻ chững chạc oai quyền của ông anh vợ. Không còn mày tao như trước mà gọi Phong bằng "chú" xưng "ạnh" Phong cũng không có vấn đề hay ngượng ngùng gì với lối xưng hô này . Thực tế thì Nam cũng lớn hơn chàng vài tuổi, lại là anh của Diễm, xưng hô như vậy thì cũng đúng thôi . Dù gì thì gia đình của Phong và Diễm cũng là gia đình gia giáo, truyền thống . Tôn ti giai bậc trong nhà được phân chia rõ ràng thì dù sao cũng tốt hơn.

- Trước mắt chỉ có một con đường là làm phẫu thuật revastilation , kéo dài thời gian để chờ thay tim . Cơ hội thành công rất mong manh . Nếu như lỡ... lỡ như không thành công thì thời gian còn lại của Diễm sẽ ngắn đi phân nửa . Em nghĩ em phải quyết định như thế nào , có nên hay không ?

Nam tư lự suy nghĩ giây lát, rồi chậm rãi.

- Anh thấy nên hay không, chuyện này không có ai rõ ràng hơn chú . Hơn nữa anh không phải là bác sỹ , cũng không biết gì về thuốc , anh không thể nói chú nên làm

hay không nên làm . Không ai có thể tránh được một lúc nào đó trong cuộc sống , phải đương đầu đối diện với những quyết định thật khó khăn . Quyết định đó không thể nói đúng hay sai , và cũng không biết trước được kết quả sau này sẽ ra sao . Chỉ cần chúng ta tận hết sức mình và tin tưởng sự chọn lựa của mình là phương cách đúng nhất , cho dù kết quả sau cùng không như ý muốn thì cũng không có gì phải ân hận.

Chú cũng biết anh là counselor cho toà án , mỗi ngày đều phải đương đầu với những quyết định thật khó khăn . Khi có một vụ án mới , mà người đó không có tiền mướn luật sư riêng , thì anh phải tự mình quyết định anh nghĩ người đó có tội hay không để làm luật sư biện hộ hay buộc tội . Có thể người đó vô tội hay đã thật sự giết người , anh không có chính mắt mình thấy , nhưng anh cũng phải quyết định . Đã quyết định rồi thì anh phải hoàn toàn tin tưởng đó là sự thật , và dùng hết sức của mình để đi thuyết phục khác người tin tưởng giống như anh . Có người từng hỏi anh có bao giờ anh nghĩ tới người anh buộc tội bị xử tử hình là vô tội . Anh đã suy nghĩ rất lâu câu hỏi đó . Có thể chứ , nhưng anh tin luật pháp tuyệt đối là công bằng . Anh đã làm những gì bổn phận của mình phải làm , dựa trên chứng cứ không nói thêm cũng không nói bớt . Nếu như sau này quả thật biết được người bị anh buộc tội là vô tội thì có lẽ anh sẽ buồn lắm , nhưng tuyệt đối không hối hận vì anh đã làm những gì anh tin tưởng là đúng , không có lỗi với lương tâm , anh không thể vì sợ vấp phải lỗi lầm đó , vì sự phân vân mà không tận hết sức mình đi buộc tội , như vậy thì còn gì là luật pháp.

Chú là bác sỹ , không phải là một bác sỹ tầm thường mà là một bác sỹ thật giỏi . Chú hãy có tự tin với mình . Thí dụ , như chú có một người bệnh nhân bệnh giống như Diễm , và chú đặt sức khoẻ của bệnh nhân làm tiền đề . Trong hoàn cảnh đó , chú sẽ làm như thế nào , có làm phẫu thuật này hay không ?

Phong gật đầu.

- Chú đã có câu trả lời cho câu hỏi của mình rồi đó.

Nam nói ,

Phong mỉm cười

- Anh thật khéo ăn nói , chỉ vài lời đã có thể giải quyết được vấn đề . Có nghĩ đến đổi làm bác sỹ tâm lý hay không ?

Nam bật cười đùa.

- Anh là luật sư nếu không khéo ăn nói thì có nên giải nghề hay không ? Nhưng thật tâm mà nói , anh rất tin tưởng nơi chú.

Nam nhìn đồng hồ rồi đứng dậy.

- Tới giờ cho thăm bệnh rồi , thôi để anh lên thăm con Diễm . Bác sỹ Trương đã cho chú nghỉ phép mà phải không ? Anh thấy chú nên về nhà nghỉ một chút . Chuyện đã xảy ra thì có lo lắng quá thì cũng vậy thôi , chú nhẹ nhàng một chút , đầu óc thanh thản thì mới nghĩ ra được cách chứ . Bây giờ , vai trò của chú quan trọng hơn ai hết .

Chú không những là chồng , còn là chỗ dựa tinh thần của con Diễm nữa . Hãy giữ gìn sức khỏe của mình . Thôi về nghỉ đi . Con Diễm để anh lo cho.

Phong gật đầu.

- Vậy anh lo cho Diễm giùm.

- Được rồi , chú về đi.

Rời nhà thương , Phong không về nhà liền , mà lái xe vòng vọng Trong hoàn cảnh này Phong chợt nhớ đến một câu nói trong cuốn Hamlet của nhà đại văn hào Shakespear "To do or not to do . That is the question ." Thật đúng như thế , nhưng " Tại sao mình cứ nghĩ tới mặt xấu , cũng như một ly nước thôi , tại sao lại phải nhìn đã với đi phân nữa , sao không nhìn ly nước vẫn còn đầy phân nữa . Dù sao cũng có 30 phần trăm hy vọng mà . Mình phải có lòng tin với mình ?"

Phong tự nhủ , chàng ghé đến tiệm mua một quả cầu nước , ở trong trái cầu là thành phố Paris , với tháp Eiffel Tower . Chàng về nhà tắm thay bộ đồ khác rồi trở lại bệnh viện.

Trong phòng chỉ có mình Diễm , nàng đang cắm bó hoa hồng vô bình.

- Hoa của ai đem tới vậy ?

Phong hỏi , Diễm ngừng tay ngược lên vui vẻ.

- Chị Trâm Anh với anh Hải mới đem tới đó . Anh thấy em cắm đẹp không ?

Phong gật đầu , chàng thấy hơi lạ sao Diễm không hỏi chàng có thể về nhà chưa ?

- Anh Nam với Bình đâu , họ để em ở đây một mình à ?

- Em kêu hai anh đi về , em cần gì thì có thể bấm nút gọi y tá , họ Ở đây cũng đâu có thể làm gì . Em tưởng chiều này anh mới tới , cả đêm anh đã không ngủ rồi , sao không về nhà nghỉ đi ?

- Diễm à , qua đây ngồi đi , anh có chuyện muốn nói với em.

Phong đưa cho Diễm cái hộp.

- Tặng cho em đó.

Diễm cười mở lớp giấy gói bên ngoài.

- Đẹp quá ha . Ô wow là Paris.

- Anh sẽ xin nghỉ phép đưa em đi Paris nha , anh sẽ đưa em đi thuyền trên sông Seine , đi ngắm mặt trời lặn ở bãi biển Tahiti , rồi sau đó đi dạo trên đường phố thật nhộn nhịp của Paris và Jardin des Tuileries , ngồi uống champagne ở dưới chân tháp Eiffel . Đi đến Louvre coi tranh vẽ Picasso . Tới quận 13 để thăm Chinatown

chịu không ?

Diễm nắm lấy bàn tay của Phong im lặng giây lát.

- Nhưng sức khỏe em bây giờ thì đâu có ngồi máy bay được . Trừ khi để anh mỗ cho em , rồi mới đi được có phải không ?

- Nam đã nói hết với em hả ?

Diễm gật đầu cười buồn , nàng bình tĩnh hơn sự dự đoán của Phong.

- Xin lỗi em , có phải anh là một người chồng tệ lắm không , em bị bệnh mà anh cũng không biết , để đến nông nỗi ngày hôm nay.

- Anh đừng có nghĩ vậy , bệnh trong người em , em không nói ra thì làm sao mà anh biết được . Tất cả cũng tại em quá ỷ y , coi thường sức khỏe của mình.

- Giải phẫu là hy vọng duy nhất của mình . Anh sẽ không để em bị gì , không để em có cái sẹo lớn xấu xí đâu . Có tin tưởng anh không ? Do you trust me ?

- Yes! I trust you . Em tin tưởng anh mà.

Diễm cười tươi ,

- Làm phẫu thuật này xong , chúng ta phải đi Paris liền , anh nhớ đừng có nuốt lời đó . Tới Paris , em nhất định phải tới Rue Montaigne để mua sắm . Thời trang Âu Châu đẹp lắm anh à , còn nước hoa với mỹ phẩm nữa . Em phải mua hết.

- Được em muốn mua gì cũng được . Mon bienaim . Còn nữa, còn pate gan ngỗng với truffler chocolate , em còn phải tới Foutquets ăn món thịt thỏ nhồi xí muội ngọt hầm với rượu chát.

- Bien !

Phong cười , Diễm cũng cười theo , trong giây lát , cả hai đã tạm thời quên đi những phiền não.

- Em biết bạn của anh ở bên Pháp đông lắm , qua đến đó anh phải ở bên cạnh em , không có được gặp họ rồi bỏ lơ em , anh biết em không biết tiếng Pháp mà . Phải rồi, Hi tiếng Pháp nói như thế nào ?

- Bonjour

- Còn nói em nghĩ chúng ta sẽ rất là vui vẻ.

- Je suis nous aurons beaucoup d amusement.

- Còn nói cảm ơn anh , ông xã.

- Merci, bien !

- Diễm à , chúng ta nhất định sẽ vui vẻ lắm.

Phong siết chặt bàn tay của Diễm , nói với nàng mà như chàng đang tự nhủ với mình.

- Nhất định như vậy . Nhất định.

Cuộc phẫu thuật của Diễm đã trải qua ba tiếng đồng hồ, bên ngoài bố mẹ và gia đình của Diễm đang nóng lòng như lửa đốt chờ đợi tin tức . Bên trong phòng, trán của Phong bắt đầu lấm lấm mồ hôi . Chưa bao giờ chàng phải đối diện với một ca phẫu thuật khó khăn đầy áp lực thế này.

- Blood Pressure 60

- BP 54

- BP 40

Tiếng nhắc của cô y tá , nhưng Phong nào có nghe , chàng vẫn chăm chú làm . BP của Diễm càng lúc càng xuống , Lập Văn bắt đầu hoảng hốt.

- Oxygen 100%

Chàng gọi.

- Phong ! BP 40 , Pulse xuống dưới 70 rồi . Không tiếp tục được nữa đâu . Ngừng tay đi , còn tiếp tục nữa sẽ xảy ra chuyện đó . Ngừng lại đi Phong ! Phong !

Phong ngừng lại , đặt cái kéo mổ xuống khay.

- Làm không được , may lại đi.

Cởi đôi găng tay , Phong bỏ chạy ra khỏi phòng.

- Dr. Cao... Dr. Cao !

- Phong !

Lập Văn gọi theo.

Bên ngoài thấy Phong , mọi người vội chạy lại . Mỗi người một câu.

- Phong, thế nào ?

- Phẫu thuật có thành công không ?

- Diễm ra sao ?

Phong không trả lời , chàng xô mọi người , chạy thật nhanh ra khỏi bệnh viện . Bên

ngoài trời đang đổ mưa tầm tã , tiếng rú của gió , tiếng lá xào xạc tựa chừng như tiếng than van ai oán , thật náo nùng của ai kia . Phong quỵ xuống sân của parking.

- Tại sao... tại sao..Ông trời, ông thật sự đã bị mù.

Phong thét lên . Một vài người đứng lại tò mò ngó chàng , không lẽ người bác sỹ mặc chiếc áo giải phẫu lại bị điên ? Mặc cho họ nhìn , giây phút này Phong chẳng còn màng đến gì cả.

Chàng đâm xuống nền đất cho đến khi bàn tay đã bắt đầu rướm máu.

- Tại sao... tại sao... tại sao lại đối với chúng tôi như vậy... chúng tôi đã làm lỗi gì ?

Chương 5

Phẫu thuật không thành công không những hoàn toàn làm sụp đổ lòng tin của Phong mà còn làm tan nát cõi lòng những người thân của Diễm . Khi Lập Văn ra báo tin, mẹ của Diễm chịu không nổi, đã xỉu ngay tại chỗ . Mấy hôm nay, bà nằm liệt giường không ăn uống, không nói chuyện với ai . Đôi mắt xưng húp, từng giọt, từng giọt nước mắt tiếp nối nhau lăn trên mặt bà . Nỗi lòng của người mẹ, mang nặng chín tháng mười ngày, chịu sự đau đớn đến xé ruột gan, ban da xẻ thịt mới có thể sinh ra đứa con, chứ đâu phải dễ dàng . Lần đầu nhìn thấy mặt con, khi đứa con còn đỏ hồng, da nhăn nhúm cất tiếng khóc đầu tiên, thì tất cả tình thương, tình yêu của mẹ đã dành trọn cho con . Bây giờ biết sắp phải vĩnh viễn chia cách, nỗi đau này nếu ai chưa từng làm mẹ thì không thể nào hiểu cho được.

- Bà chủ! Bà ngồi dậy ăn chén soup đi. Hai hôm nay bà đã không có ăn gì hết.

- Tôi không có muốn ăn . Cô đem ra ngoài đi.

- Bà chủ a...

Mẹ của Diễm xoay người quay vô tường, chị Thu đành mang khay thức ăn trở ra thì gặp Bình đang định bước vào.

- Bà vẫn không chịu ăn à ?

Chị Thu lắc đầu.

- Ủa cậu Bình, cậu về rồi còn cậu Nam đâu ?

- Anh Hai còn đang đi kiếm Phong, đưa khay thức ăn cho tôi . Để tôi thử cho.

- Vậy tôi giao cho cậu.

Chị Thu đưa cho Bình rồi xuống nhà . Nam đến giường nhỏ nhẹ lay mẹ.

- Mẹ à, mẹ, mẹ ngồi dậy ăn chén soup đi . Mẹ như vậy khiến cả nhà lo lắng lắm.

- Mẹ đã bảo không muốn ặn Mẹ mệt lắm, con ra ngoài đi.

- Mẹ à, con mới ở nhà thương về, bố nói tình trạng của con Diễm tốt lắm, có thể là chiều hay tối nay sẽ tỉnh lại. Mẹ không chịu ăn thì làm sao có sức đi thăm con Diễm . Mẹ không muốn đi hay sao ?

Nghe nói tới Diễm, như một phản ứng, mẹ của Diễm bật dậy.

- Chiều nay nó tỉnh lại à, con không gạt mẹ chứ ? Hôm qua bố mới nói với mẹ tại phẫu thuật kéo dài lâu quá, khiến công năng của trái tim bị yếu đi nên còn lâu lắm con Diễm mới tỉnh lại được.

Bình áp úng

- Thì con cũng đâu biết . Bố nói sao thì con nói lại như vậy thôi.

- Bố đâu ?

- Bố đã tới nhà thương rồi.

- Con đưa mẹ tới nhà thương bây giờ đi.

- Được, con đưa mẹ đi nhưng mẹ ăn hết chén soup đã . Mẹ bây giờ yếu như vậy thì đi đâu cho được.

- Được rồi . Cô Thu! Cô Thu à ?

- Mẹ gọi chị Thu làm gì ? Mẹ cần gì nói con làm cho.

- Mẹ gọi cô Thu lên giúp mẹ bới tóc . Mẹ không muốn con Diễm tỉnh lại thấy mẹ như vậy mắc công khiến nó lo lắng . Bới tóc con biết hay sao ?

- Bới tóc thôi, đâu có khó gì, nhưng con nghĩ để chị Thu làm thì tốt hơn, mắc công con bới đẹp quá sau này mẹ cứ nhờ hoài con đâu có thời gian đi kiếm con dâu về cho mẹ chứ phải không ?

- Chị Thu!... Chị Thu a...

Bình khôi hài, làm mẹ của Diễm đang buồn cũng phải bật cười . Bà gõ nhẹ lên đầu của Bình.

- Chỉ nói nhảm không hà.

Chiều hôm sau khi giải phẫu thì thuốc mê đã hết, nhưng đến bây giờ Diễm vẫn còn mê man chưa tỉnh lại. Tình trạng hôm nay thì khá hơn, không cần phải dùng đến máy trợ tim . Nhìn khuôn mặt tái xanh, trắng nhợt của Diễm, đưa con gái mà ông thương yêu nhất, lòng bố của Diễm đau như dao cắt . Người nằm bất động ở đây là đưa con gái lí lắc yêu đời của ông sao ? Chỉ mới tuần trước Diễm còn ca hát vui vẻ chúc mừng sinh nhật cho Nam, xếp đặt những dự tính tương lai . Nào có biết rằng mình chỉ còn sống được có một năm nữa mà thôi . Sinh nhật này có lẽ là sinh nhật cuối cùng mình có thể chúc mừng cho anh.

Mấy hôm nay mỗi khi nhắm mắt lại thì hình ảnh của Diễm lúc 4-5 tuổi cứ hiện lên trong đầu của ông, bé Diễm mặc cái áo đầm đỏ, cột tóc cơ sơ van đằng sau, ríu rít nũng nịu chạy bên cạnh ông.

- Bố ơi, con múa cho bố coi nha . "Có cô Mỹ Nương, vừa lên vừa lên đôi tám, môi xinh như hoa... " Bố đi đâu đó... còn nữa mà "Em có ba, là em có má, má thương em như trứng trong lòng, ba thương em... nhưng em thương em nhất là ba cơ.

- Ồ, thương nhất là ba, vậy tối nay đừng có ngủ với mẹ nha.

Mẹ làm bộ giận

- Hồng phải, hồng phải, con thương nhất là mẹ cơ

- Ô vậ ngày mai là bố khỏi cần phải chở ai đi chơi rồi . Khoẻ quá.

Bố đùa

Cô bé bối rối không biết phải nói như thế nào . Phải nói thương ai bây giờ.

- Sao em ngốc quá, thì nói thương cả ba và má thì được rồi

Nam nhấc tuồng.

- Dạ phải, dạ phải, em thương nhất là ba với má, cả anh hai luôn cơ.

Cả nhà lúc đó đều bật cười vui vẻ.

Nghĩ lại những hình ảnh đó, một giọt nước mắt bỗng chảy xuống trên mặt ông . Ông vội lau ngay sợ người khác nhìn thấy . Chỉ có đàn bà thì mới chảy nước mắt và khóc lóc khi đau khổ . Còn đàn ông thì có lối diễn tả sự đau khổ riêng của họ, đó chính là dấu kín ở trong lòng, âm thầm đau khổ chứ không khóc lóc ồn ào như đàn bà.

Một bàn tay đặt lên vai ông, làm ông giật mình quay lại.

- Nó vẫn chưa tỉnh lại hả!

Thì ra là mẹ của Diễm và Bình, làm ông hết hồn ? Chìm trong những hình ảnh quá khứ khiến ông hoàn toàn mất đi hết tri giác . Vợ và con vào phòng lúc nào ông cũng không hay.

- Còn chưa.

Mẹ của Diễm đến bên giường vuốt mái tóc của Diễm, bà lại bật khóc.

- Tại sao người bị bệnh không phải là em chứ . Em thà là người nằm đó . Tổ tiên làm lỗi gì thì để tôi một mình gánh chịu, tại sao lại bắt con gái của tôi chứ... Nó còn nhỏ quá mà..

Bình vội kéo mẹ ra . Sợ bà xúc động quá không để ý làm đụng tới cây kim đang chuyền nước biển vô người của Diễm

- Me... mẹ đã hứa là không khóc nữa mà.

Với tay lấy hộp khăn giấy trên kệ đưa cho vợ, bố của Diễm ôn tồn.

- Em đừng có như vậy, trong gia đình mình ai cũng sẵn sàng thay thế sự đau khổ cho con Diễm . Nhưng sự thật vẫn là sự thật, và đôi khi rất tàn nhẫn . Không chấp nhận được thì cũng phải chấp nhận. Cho dù nó sống không được bao lâu thì chúng ta cũng phải khiến cho những ngày ngắn ngủi còn lại của con sống thật là vui vẻ, hạnh phúc . Bây giờ em như thế này sẽ khiến cho con thấy buồn lo lắng hơn, em có hiểu không ?

Mẹ của Diễm vội lau nước mắt . Không ai hiểu con hơn cha mẹ, bà biết tánh tình của Diễm lúc nào cũng nghĩ đến sự vui vẻ của người xung quanh, nên từ nhỏ, cho dù có chuyện buồn gì ở trường hay bạn bè cũng vậy, thì Diễm cũng dấu kín trong lòng không nói ra . Bố của Diễm nói rất đúng . Bà không thể để Diễm thấy bà như bây giờ.

- Bình à, con ra ngoài lấy nước để mẹ cắm mấy bó hoa này đi . Hoa ai đem tới sao nhiều quá vậy. Con xuống tiệm giftshop coi có bình hoa nào đẹp không mua lên đây cho mẹ.

- Da.

Bình đi đến thang máy, thì thấy ba mẹ của Phong từ thang máy bước ra.

- Bác Hoàng, Di Hạ Lan

- Ủa Bình, cháu tới hồi nào ?

- Dạ mới tới thôi dì, cháu chờ mẹ cháu tới . Bố của cháu mới đổi Diễm qua phòng khác . Để cháu dẫn dì với bác đi.

- Ủa đổi hồi nào ? Tại sao lại đổi phòng vậy ?

- Dạ mới vài tiếng thôi . Tình trạng của Diễm đã khá hơn nên có thể nằm phòng bình thường, không cần phải nằm trong phòng kiếng nữa.

- Ồ thì ra vậy.

- Tới rồi, là phòng này.

Thấy ba mẹ của Phong, bố của Diễm ngạc nhiên.

- Anh chị đã ở đây suốt cả đêm cho đến trưa, sao không về nghỉ đi . Trở lại đây làm gì ?

- Không có sao . Tụi này còn chống nổi mà . Già rồi nên ngủ cũng ít đi . Lúc này về nghỉ vài tiếng cũng đủ rồi.

Ba của Phong khẽ nói

- Diễm tỉnh lại rồi kìa!

Bình reo lên . Mọi người vội xúm lại quanh giường, bố của Diễm lấy ống nghe ra nghe nhịp tim và đo huyết áp.

- Tốt, tất cả bình thường.

Diễm thật sự đã tỉnh lại. Nàng thấy bố mẹ, ba mẹ chồng, còn anh ba nữa, tất cả đều đang bằng xương bằng thịt đứng trước mặt mình chứ không phải là những hình

bóng ảo giác nàng thấy được mấy hôm nay, nhưng sao lại không thấy Phong . Diễm muốn nói chuyện, nhưng trong người dường như không còn chút sức, muốn nhấc cánh tay lên mà cũng không đủ sức . Thật khó nhọc Diễm mới có thể nói ra tiếng thật nhỏ?

- Anh Phong... Anh Phong đâu ?

Mọi người quay nhìn nhau, người này ngó người kia, một hồi lâu mẹ của Diễm nói

- Phong nó có một ca cấp cứu phải lo nên không thể ở đây được, lát nữa nó tới thăm con.

- BỐ! Phẫu thuật có thành công hay không ?

Bố của Diễm ngập ngừng đôi chút rồi ông trả lời

- Thành công lắm, đã hết chuyện rồi . Con hãy ráng nghỉ ngơi cho mau khoẻ lại có biết Phong, bây giờ con thấy trong người như thế nào ?

- Thật là đau lắm.

- Tại morphin đã tan hết nên con thấy đau . Bố chích thuốc giảm đau liền cho con sẽ hết đau mau lắm.

Mẹ của Phong đặt vô lòng bàn tay của Diễm một sợi giây chuyền có cái mặt ngọc, giọng bà triu mến.

- Bà Nội muốn đến thăm con lắm, nhưng sức khoẻ của nội không thích hợp đi ra ngoài, nội nói mẹ mang miếng ngọc này cho con đây . Miếng ngọc này đã được các đức thầy Lạt Ma Tây Tạng làm phép đóc con . Các thầy đến San Jose thuyết pháp, nội nghe các thầy nói chuyện trên đài phát thanh nên chiều hôm qua thỉnh các thầy về nhà làm phép bình an cho cả nhà . Mẹ biết con theo đạo Chúa, không tin những thứ này, nhưng đây là tâm ý của nội.

- Con thích lắm, Mẹ nói cám ơn nội giùm con nha mẹ . Mẹ đeo lên cho con được không ?

- Được, mẹ đeo cho con.

Mẹ của Phong vui vẻ.

- Mấy hôm nay mọi người đã vì con mệt lắm rồi, mọi người hãy về nhà nghỉ đi.

- Để mẹ Ở lại với con.

- Hay để anh ở lại với em.

- Không cần đâu. Hai tiếng là có y tá vô đây . Con không cần gì đâu . Con thấy mệt lắm, con muốn ngủ, mọi người ở lại đây thì cũng vậy thôi . Các người có thể đi gọi anh Phong tới cho con được không ?

- Ba nhất định gọi nó đến cho con . Yên tâm đi.

Ba của Phong bảo.

- Cảm ơn ba.

Mí mắt của nặng trĩu muốn khép lại, có lẽ là thuốc giảm đau đang bắt đầu có tác dụng Diễm muốn cưỡng lại cũng không được. Nhưng thần trí còn rất tỉnh táo . Đôi mắt đã nhắm lại nhưng Diễm vẫn còn nghe rõ tiếng của bố gọi.

- Diễm à, Diễm ! Chắc nó say thuốc ngủ rồi . Thôi mình về đi.

- Về hết à

Mẹ của Diễm hỏi lại.

- Bây giờ nó ngủ thì ở lại đây thì cũng không làm được gì, về nhà mỗi người một tay còn có việc phải làm nữa, nếu không ngày mai trở lại đây, nó hỏi mình thằng Phong đâu thì phải trả lời như thế nào.

Diễm nghe tiếng chân đi ra, rồi hình như Nam đã tới, vì nàng thoáng nghe được tiếng của Nam . Những tiếng xầm xì nói chuyện nhỏ hơn, nhưng Diễm vẫn nghe được rõ ràng từng chữ

- Diễm đã tỉnh lại chưa ?

- Rồi, nhưng đã ngủ lại rồi . Con kiếm ra Phong không ?

Mẹ của Diễm hỏi vội

- Kiếm thì kiếm không ra, nhưng con đến bãi đậu du thuyền thì không thấy cái thuyền của Phong, chắc đã ra biển rồi

- Vậy sao con không ra biển kiếm

- Mẹ à, biển lớn như vậy biết đi đâu mà kiếm.

- Bố nghĩ nó ra biển chắc không xa đâu . Chắc đậu lại một chỗ nào thôi . Để lát con qua bên ông ngoại, mượn cái du thuyền của ông ngoại ra biển kiếm nó . Rủ cậu Phi đi chung với con biết không ?

- Dạ con biết rồi.

Ba của Phong thờ dài quay nói với vợ.

- Thằng Phong thật quá tệ . Bà thường ngày còn cứ khen nó khéo xử chuyên. Cái khéo bà khen là như thế đấy đó à . Có ai mà vợ làm phẫu thuật chưa tỉnh lại để bỏ đi mất biết. Hôm ở nhà thương mình càng gọi thì nó càng chạy, rồi bỏ lên xe đi mất . Mấy hôm rồi cũng chưa kiếm ra nó ở đâu . Tôi thật xin lỗi anh chi.

Bố của Diễm vỗ vai bố của Phong an ủi.

- Đừng có nói như vậy, cũng đừng có trách thằng Phong . Phẫu thuật không thành công có lẽ nó chấp nhận không nổi . Tôi nghĩ nó đang núp ở một nơi nào đó để trốn tránh sự thất. Ngược lại bây giờ tôi lại thấy lo lắng cho nó, không biết có chuyện gì xảy ra không ? Thôi mình về đi nhà đi, rồi chia tính ai đi đâu kiếm sau.

Trong phòng, nước mắt chảy xuống khoé mắt Diễm rồi tuôn chảy xuống gối . " Thì ra phẫu thuật đã không thành công . Mình chỉ còn sống được một năm nữa thôi"

Trong boong thuyền, trên sàn vất đầy vỏ chai beer và những chai rượu đã không còn một giọt. Phong say rượu thiếp đi trên sofa . Mấy hôm nay Phong đã sống như vậy, cứ uống cho đến không còn biết trời trăng, rồi khi tỉnh thì lại tiếp tục uống, hình như chàng chưa hề có phút giây nào thật sự tỉnh táo.

Tối nay gió biển thật lớn, sóng cũng thật mạnh. Chiếc thuyền tuy đậu một chỗ nhưng cũng bồng bênh nghiêng qua nghiêng lại làm vỏ chai lăn lóc đụng vào nhau vỡ tan, tiếng vỡ giòn tan của thủy tinh làm Phong thức dậy. Hiện thật tàn nhẫn lại trở về trong đầu của chàng . "Phẫu thuật đã không thành công . Là một bác sỹ ngay cả vợ của mình cũng không cứu được thì còn xứng đáng là một bác sỹ hay sao ?" Nghĩ tới, Phong lại cảm thấy khó chịu, nát tan cả cõi lòng.

Chàng quơ tay lấy chai rượu trên bàn nhưng đã không còn giọt nào, Phong bực tức ném mạnh vô tường.

Chàng đứng dậy đến tủ lấy chai khác, nhưng trong tủ cũng đã hết sạch. Phong loạng choạng đi lên tầng trên của thuyền để kiếm rượu. Không khí tươi mát, cơn lạnh của gió biển thổi đến khiến Phong phần nào tỉnh táo hơn . Mấy hôm rồi nằm trong boong tàu, bây giờ Phong mới nhìn thấy lại bầu trời . Trên trời, mây mù bao phủ muốn mưa . Phong bỗng nghĩ nếu như bây giờ có một trận bão thật lớn, đắm chìm chiếc thuyền này thì tốt biết mấy . Từ nay chàng không còn phải suy nghĩ gì nữa.

Phong bật stereo lên rồi bước đến gần thành tựa của thuyền . Tiếng nhạc phát ra là bài Hiến Chương Tình Yêu, Lê Tâm hát, bài mà Diễm thích nghe nhất . Ở nhà, trên xe hay ở đâu Diễm cũng để một đĩa CD này . Phong ít khi nghe nhạc Việt, cũng chưa bao giờ nghe trọn một bài nhạc nào . Bây giờ nghe bài nhạc này, Phong tự nhiên cảm thấy lời nhạc thật thấm trong lòng

Và khi em ôm tôi xin làm thuốc

Và khi em khóc tôi xin làm nước mắt

Và khi em chết cuộc đời này phải hết

Hiến chương tình yêu, ngày 14 tháng hai

Khi em lạnh tôi biến thành ngọn lửa

Củi thương yêu than đở hực ân tình

Em cần thơ cho dáng dấp thơ hơn.
Tôi lập tức hóa thân thành vân điệu
Khi em bước tôi biến thành chiếc kiệu
Ngựa hai hàng, tứ mã chẳng nan chi
Có sao đâu tôi nào hỏi mấy khi
Dù lắm lúc cũng thầm ghen tức chứ
Khi em viết tôi biến thành chữ viết
Bút tương tư mực nhớ đến ai kia
Giấy từ mực, bút từ cổ xa xưa
Mực từ nhựa, tôi từ em sống lại
Khi em ngủ tôi biến thành chiếc gối
Nửa phòng hờ ngộ nhớ em muốn ôm
Để khi hờn em có cái vút luôn
Sáng nhìn lại thấy mình sao dữ thiệt
Khi em đọc tôi biến thành chữ viết
Cả nghìn chương chỉ chép chuyện đôi ta
Mỗi đầu giòng tên Em ghép chữ hoa
Cả trăm hồi, cũng đậm ngùi hạnh phúc
Khi em ôm tôi biến thành tử thuốc
Thành tấm màn che gió mây cho em
Em chẳng cần ngại thuốc đắng kim châm
Vi tôi đã hóa thân thành tiên ngải cứu
Khi em khóc tôi biến thành nước mắt
Chảy giùm em cho cạn sạch nỗi niềm
Để mắt em xanh để môi em đẹp

Tôi là lá giữa buổi chiều sắp tối .

"Trong tình yêu, người ta làm thật nhiều điều cho nhau . Còn anh, lại có thể làm gì cho em . Anh thật là vô dụng, một người chồng vô dụng.

Phong nói một mình.

Phong bước tới ngồi trên băng ghế . Chân của chàng dẫm lên một cái gì đó, Phong nhìn xuống thì ra là cái bóp của chàng, tại sao lại nằm ở đây ? Phong cúi xuống nhặt cái bóp, tấm hình cưới của chàng và Diễm rớt ra ngoài . Phong nhặt tấm hình lên.

Trong hình chàng và Diễm cười thật tươi . Mới đó mà chàng và Diễm đã thành hôn được một năm . Vui trong hạnh phúc nên thời gian trôi qua lúc nào không hay . Phong còn cứ ngỡ ngày hôn lễ chỉ là chuyện vài tuần trước . Lời thệ ước nơi giáo đường vẫn còn văng vẳng bên tai . "Tôi Dorminic Cao Hạo Phong xin quý vị làm chứng cho tôi ngày hôm nay đồng ý lấy cô Mary Phạm Diễm Hương làm người vợ hợp pháp . Nguyện sẽ mãi mãi chung thủy, một đời một kiếp yêu thương chăm sóc, và lo lắng cho nhau trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Đó là lời thệ ước của Phong, lối làm lễ của người Việt không giống như đám cưới thấy trong phim ảnh hay TV, không chỉ đơn giản nói hai chữ "I do" Mà phải từng người một, chú rể trước rồi đến cô dâu đứng lên bục ngó xuống, đối diện mọi người rồi đọc lời thệ ước của mình

Phong đã từng đứng trước cả mấy trăm người để thuyết trình về những tân tiến của y học trong thiên niên kỷ mới, chàng không hề có chút hồi hộp hay run sợ . Vậy mà hôm đó, đứng trước mặt toàn là những người thân quen chàng lại thấy rất hồi hộp, mặt nóng ran, cứ sợ mình sẽ nói vấp . Tuy vậy, trong lòng chàng rất vui, vui đến nỗi không biết phải hình dung như thế nào, vì lời nói vu vơ gây thơ nơi công viên năm xưa đã trở thành sự thật. Mọi thứ dường như đã sự sắp đặt, an bài sẵn . Muốn không tin chuyện thiên duyên tiền định, Nguyệt Lão tơ hồng thì cũng không được

Năm đó Diễm chỉ mới tám tuổi, hôm đó trời mát nắng thật đẹp nên Phong định mang giá vẽ cọ màu đến công viên tìm cảm hứng vẽ tranh vì ngày mốt đã tới hạn nộp bài . Diễm nằng nặc đòi đi nên chàng đành phải dẫn theo.

Phải xách giá vẽ và cọ sơn nên Phong không còn tay để dắt Diễm, vừa tới nơi thì Diễm đã tung tăng chạy trước . Ngày thứ Bảy nắng đẹp nên công viên thật đông người hơn nữa đây không phải là công viên bình thường, mà là một công viên có thác, suối nước chảy róc rách, có tượng cá heo thật lớn, còn có thật nhiều cây hoa anh đào màu xác pháo và hàng trăm loại hoa bách hợp.

Đông người quá, Diễm lại cứ lảng quăng chạy trước làm Phong hốt hoảng, sợ có gì xảy ra thì biết lấy gì đền cho bố mẹ của Diễm.

- Diễm! Diễm à, đừng có chạy nhanh quá . Mau trở lại đây . Có nghe anh nói hay không ?

Diễm vội quay trở lại, Phong làm mặt nghiêm.

- Hôm nay đông người lắm, ở đây còn có nhiều xe nữa . Lát nữa vô tới trong em muốn chạy đâu thì chạy nhưng ở đây thì phải đi sát bên cạnh anh, có biết hay không ? Nếu không mai mốt anh sẽ đi một mình không dẫn em đi theo.

Diễm vội níu lấy cánh tay của Phong,

- Đừng mà, đừng mà, cùng lắm là em sẽ nghe lời của anh . Để em giúp anh xách đồ nha

- Không cần đâu, nặng lắm . Thôi đi đi.

Mới đi vài bước Diễm bỗng dừng lại,

- Sao không đi đi, ngó cái gì đó ?

- Anh Phong coi kia, cái xe kia đẹp quá, có thật là nhiều hoa . Tại sao trên xe lại gắn nhiều hoa đến như vậy ?

Phong nhìn theo hướng của Diễm chỉ, chiếc xe đậu trong bãi.

- Ô là xe hoa đám cưới đó mà . Gắn hoa lên cho đẹp, em chưa thấy bao giờ sao ? Lúc đám cưới dì Hương cũng có xe hoa mà ?

Diễm lắc đầu.

- Hồng có . Chỉ có cái xe màu trắng thật là dài thôi, nhưng mà đâu có hoa.

Phong cũng không nhớ rõ, hình như là vậy.

- Thôi được rồi, mình vô trong đi Diễm

Diễm vẫn còn tần ngần chưa chịu đi.

- Chuyện gì nữa đó ?

- Anh Phong à, tại sao người ta lại đám cưới hả ?

- Tại vì khi người ta lớn lên, gặp được người mà người ta yêu thích muốn gặp người đó mỗi ngày nên đám cưới.

- Vậy cái gì là yêu thích ? Tại sao lại yêu thích ?

- Tại sao. tại sao ha...

Phong suy nghĩ kiếm câu trả lời, "con bé còn nhỏ quá không nên để biết tình cảm, yêu là gì sớm quá, nhưng làm sao giải thích như thế nào ." Chàng rõ cô bé này nếu hỏi cái gì mà không được trả lời rõ ràng tới nơi tới chốn thì sẽ cứ hỏi mãi, không để cho chàng yên đâu, thì làm sao vẽ tranh

- Tại vì... yêu thích nghĩa là khi mình ở bên cạnh người nào thấy rất là vui thì là nghĩa yêu thích

- Ở bên cạnh người nào thấy vui thì là yêu thích, yêu thích thì phải đám cưới . Ở em hiểu rồi.

- Ừ là như vậy đó . Thôi mình đi đi.

Phong nói cho qua câu chuyện, chàng thở phào nhẹ nhõm, cũng may là Diễm không hỏi tiếp tại sao nữa.

- Anh Phong à.

- Chuyện gì ?

- Mai một lớn lên em muốn đám cưới với anh Phong.

Phong sững sờ, chàng không ngờ Diễm lại suy nghĩ như vậy. Cô bé thật ngây thơ và vô tư . Phong phì cười, tiếc là không có cái máy thu âm ở đây để thu lại, mai này Diễm lớn lên hiểu chuyện rồi, lấy ra chọc Diễm, cô bé chắc sẽ đỏ cả mặt

- Vậy sao, được rồi, thôi đi đi

Sau hôm đó, không hiểu sao lâu lâu Phong lại nhớ đến câu nói của Diễm . Mỗi khi nhớ đến chàng vẫn không nén được cười . Rồi Phong đã qua New York để học . Suốt tám năm trời chàng chưa hề trở về lại Cali lần nào Thời gian đó chàng cũng cặp kè, giận hờn, chia tay, rồi làm họa . Có rất nhiều bạn gái nhưng hình như chưa có cô gái nào thật sự khiến chàng rung động. Mỗi cuộc tình của chàng đều kéo dài không lâu vì Phong luôn luôn cảm thấy lòng mình thiếu một cái gì đó.

Cho đến một năm trước khi chàng trở về Cali, trong một quán ăn Ý ở New York, chàng đã gặp lại Diễm . Chàng đi vô thì đúng lúc Diễm cùng đám bạn đi ra . Tuy đã xa cách bảy năm nhưng qua những tấm hình chụp chung trong các dịp lễ hay Giáng Sinh mẹ chàng gửi qua, Phong nhận ra ngay là Diễm, Diễm không còn là cô bé nhỏ năm xưa mà là một cô gái 19 tuổi xinh đẹp, yêu đời, vui vẻ cười đùa với đám bạn. Diễm không nhận ra Phong, cũng không để ý là nàng đã ra khỏi cửa mà có người vẫn còn ngẩn ngơ nhìn theo.

Tối hôm đó Nam mới gọi phone tới cho chàng, nói cho chàng biết Diễm đi chung với trường qua New York và sẽ tới Philadelphia và Washington D.C để tham quan White House trước khi trở về . Nam đưa cho Phong địa chỉ khách sạn Diễm đang ở, nhắc Phong chăm sóc cho Diễm khi Diễm ở New York. Phong đã đến trước cửa khách sạn, đứng đó rất lâu, nửa bằng khung muốn gặp nữa thì lại bảo dừng, cuối cùng chàng đã bỏ về không vô gặp Diễm . Diễm đã không nhận ra chàng, có lẽ đã quên mất anh Phong thì còn vô gặp để làm gì ? Mắc công khiến Diễm ngại ngùng vì không biết phải nói gì với nhau.

Trở về mà lòng của chàng thật rối loạn.. Phong cũng không hiểu sao mình lại như vậy. Một cảm giác thật lạ, chưa hề có bao giờ dâng lên trong lòng . Cầm cuốn sách

mà chẳng đọc được chữ nào, trong đầu cứ nghĩ tới những hình ảnh ngày xưa .
Chàng lại chợt nhớ tới câu nói năm xưa của Diễm, một chút nào đó trong lòng mong nó sẽ trở thành sự thật và rồi không ngờ hai năm sau, sau thật nhiều trắc trở nó đã thực sự đã trở thành sự thật

Phong bỏ tấm hình vô lại bóp . Chàng thật nhớ đến Diễm.

- Diễm , bây giờ em ra sao ? Họ có chăm sóc cho em được tốt hay không ? Không, anh không thể để cho em bị gì . Cho dù có phải trả một giá như thế nào anh cũng không để em chết đâu.

Nghĩ như vậy, Phong đứng dậy, đi tới nỏ máy thuyền, lái thuyền quay về hướng cũ trở về bãi đậu.

Chương 6

Phong trở về bệnh viện đi thẳng tới văn phòng của chàng . Mở computer lên rồi vô trong database , danh sách của những người đang chờ đợi thay tim . Phong type cái gì đó, chàng đặt tay lên nút enter ngập ngừng phân vân.

- Phong! Anh đã về tới à.

Tiếng của Lập Văn làm Phong giật mình , quơ đờ cái ly xuống đất.

- Tại sao lại không gõ cửa.

- Tôi có gõ , tại anh không nghe đó thôi . Thấy đèn sáng nên tôi vô coi thử . Mấy hôm nay anh đã đi đâu ?

- Tôi đã ra biển . Bây giờ tôi có chuyện quan trọng cần phải làm , có gì cần bàn thì lát nữa hãy nói với tôi.

Thái độ và sắc mặt lạ lùng của Phong làm Lập Văn nghi ngờ.

- Anh đang làm gì đó ?

- Không có gì.

Lập Văn không tin hỏi lại.

- Thật không có gì sao ?

Phong cúi gắt.

- Tôi đã nói không có gì , còn gì khác không , nếu không thì hãy trở ra ngoài.

Bạn già với nhau , Lập Văn hiểu rõ tâm trạng của Phong lúc này nên dù bị Phong gắt gỏng , Lập Văn cũng không giận những lời nói , và thái độ vừa rồi của Phong . Ngược lại , linh tinh báo cho chàng biết có một chuyện gì đó không tốt đang xảy ra . Lập Văn không trở ra mà bước lại gần bàn của Phong , chàng thấy trên màn ảnh computer là database ngày tháng thứ tự yêu tiên của những người đang chờ đợi thay tim.

- "Không le... Phong đình... không thể nào ."

Lập Văn cầu mong điều chàng đang suy nghĩ trong đầu chỉ là sự mẫn cảm , không phải là sự thật.

- Tôi nghĩ anh không phải tính thay đổi ngày tháng nộp đơn để Diễm có thể thay tim sớm hơn chứ ?

Phong không phủ nhận . Chàng chầm rãi.

- Phải , tôi đang định làm như vậy.

- Đó là phạm pháp , anh có biết mình đang làm gì hay không ?

- Tôi biết , tôi càng biết tôi không thể để cho Diễm chết . Ngoài cách này ra tôi đã không còn cách nào khác , anh có hiểu không ? Nếu còn coi tôi là bạn bè , thì bây giờ hãy ra ngoài , coi như không thấy gì hết.

- Phong à , tâm trạng của anh bây giờ tôi rất hiểu được . Tôi có thể xem như không biết gì , trở ra ngoài để anh thay đổi ngày tháng . Nhưng tôi không thể không nhắc nhở anh , chúng ta là bác sỹ , không thể phạm lỗi lầm này . Hướng chỉ anh là Chief of ER , anh được giao trọng trách nắm tất cả các hồ sơ nộp đơn thay tim trong tay , sự sống chết của một người nằm trong tay của anh thì anh lại càng phải công bằng , coi tất cả mạng sống đều quan trọng như nhau.

Phong cười nhạt

- Công bằng ? Nói thì nghe dễ dàng lắm , vì người đó không phải là vợ của anh , anh không cần phải đương đầu nhìn thấy người thân yêu nhất đang chờ chết , mà mình thì lại bó tay không làm gì được.

- Anh nói đúng , tôi chưa ở trong hoàn cảnh của anh nên lời nói của tôi có lẽ không có giá trị . Nhưng anh hãy nhìn bác sỹ Trương đi . Chúng ta ai cũng biết Quỳnh Chi , cô con gái duy nhất của ông ta đã chết vì không kịp chờ thay gan . Bác sỹ Trương nắm quyền cao , không ai có thể nghi ngờ tới danh dự và uy tín của ông ta , cho dù ông ta có thay đổi hồ sơ đi nữa thì cũng không ai biết . Nhưng tại sao ông ta không làm như vậy . Còn nữa , ba vợ của anh cũng là bác sỹ , năm xưa ông ta làm bác sỹ cấp cứu trong nhà thương , cũng có cơ hội để thay đổi hồ sơ , tại sao ông ta lại không làm . Tôi tin chắc không phải là vì họ không thương con , mà vì họ hiểu được họ là bác sỹ và vai trò của họ , mỗi một con người đã có số riêng , họ không thể lạm dụng quyền hành của mình để đóng vai thương để.

Bây giờ anh thay đổi ngày tháng để cho Diễm được thay tim , anh có biết vì ích kỷ của bản thân anh có thể cướp đi mạng sống của một người , người đó có thể là một bà người mẹ có bốn đứa con , chồng của bà ta đã qua đời để lại bốn đứa con đang mong chờ bà ta khoẻ lại để chăm sóc cho họ . Hơn nữa cho trên thế gian này không có gì là bí mật , trừ khi là chúng ta không có làm . Nếu như không sớm muộn cũng sẽ bị phát giác ra . Đến lúc đó anh sẽ bị tù , mất hết tương lai . Diễm biết chuyện sẽ đau lòng biết mấy . Cô ta cũng sẽ không được thay tim , rồi những ngày tháng ở trong tù , ai sẽ lo lắng chăm sóc cho cô ấy.

Phong ôm đầu.

- Đừng có nói nữa.

- Tôi không phải nói để khiến anh cảm thấy khó chịu . Nhưng vì chúng ta là bạn thân nên tôi không thể không nói , sự thật đôi lúc rất chói tai và tàn nhẫn . Phong à , anh cũng biết rồi , còn không thì chúng chỉ còn cách chờ đợi , biết đâu vài tháng sau , y học sẽ có phương cách mới có thể cứu Diễm cũng không chừng . Chưa đến phút cuối cùng , thì cũng đừng nên tuyệt vọng.

Phong bỗng ngược lên.

- Anh vừa nói gì ?

- Tôi nói chưa đến phút cuối cùng , thì cũng đừng nên tuyệt vọng.

- Không phải, là câu trước ?

- Trừ những trường hợp người hiến tim ghi rõ tên người nhận , con...

- Đúng vậy , tại sao tôi lại không nghĩ ra . Cám ơn anh đã nhắc nhở tôi.

Phong mỉm cười.

Lập Văn cảm thấy không yên.

- Anh đang suy nghĩ gì ?

- Không có gì , nói tóm lại là tôi sẽ không làm chuyện phạm pháp đâu . Yên tâm đi.

- Anh đã nghĩ suốt rồi.

- Phải ,

Phong tắt máy computer , chàng đứng dậy.

- Tôi phải đi thăm vợ của tôi , anh cũng nên trở xuống làm đi.

- Anh thật sự đã nghĩ suốt ?

- Phải , làm ơn đừng dài giọng quá được không ?

Bước vào phòng , Phong không khỏi ngạc nhiên khi ngoài Diễm ra , không còn một ai khác . Bịch nước biển cũng đã chảy gần hết , nếu để không khí lọt vào thì nguy . Phong vội chạy ra ngoài lấy bịch khác vô thay . Chàng thầm trách mình đã quá ỷ y nơi ba của Diễm cũng là bác sỹ , họ sẽ biết cách chăm sóc thật tốt cho Diễm . Thật không ngờ họ vô tâm đến thế , an tâm để Diễm ở đây một mình . Thường ngày họ không phải vô ý như vậy , thật ra họ bỏ về hết để làm gì ? Nếu biết như thế này thì chàng đã không bỏ đi hôm đó.

Phong sửa lại sợi giây cho ngay ngắn , khi nước biển bắt đầu nhỏ đều từng giọt thì chàng mới thấy an tâm ngồi xuống cái ghế bên cạnh giường . Phong cầm bàn tay của Diễm áp lên má của mình , yên lặng nhìn nàng . Chỉ mới mấy hôm thôi , mà Diễm đã ốm đi thật nhiều.

- Anh Phong..Anh Phong.

- Anh ở đây , anh ở đây nè.

Diễm chỉ là đang gọi mở trong giấc ngủ , nhưng tiếng của Phong đã làm cho nàng

thức giấc . Diễm từ từ mở mắt . Thấy mặt Phong , nàng vội nắm chặt lấy tay của chàng.

- Anh đã đến . Anh đã đến thật sao ? Em không phải đang nằm mơ chứ ?

- Không phải , anh đang ở bên cạnh , nói chuyện với em đây mà.

Nước mắt của Diễm trào ra.

- Anh có biết , lúc em tỉnh lại không thấy anh , em tưởng rằng em đã chết rồi . Anh đã đi đâu ?

- Xin lỗi em...

- Đừng có nói xin lỗi , em là vợ của anh , em hiểu anh mà . Có phải vì phẫu thuật không thành công khiến cho anh cảm thấy chán nản , có phải không ? Anh đừng có bao giờ tự trách mình . Em biết anh đã ráng hết sức của mình . Là ý trời thôi.

- Anh có phải vô dụng lắm không , ngay cả vợ của mình cũng không cứu nổi ?

- Không đâu , không bao giờ đâu , anh rất là tài giỏi . Từ trước cho đến giờ , anh ở trong lòng của em luôn luôn là một con người hoàn toàn nhất . Em lúc nào cũng thần tượng anh lắm , anh có biết không ? Anh có thương em thật hay không ?

- Sao lại hỏi như vậy ? Em đã biết tình anh đối với em sâu không có đáy đâu.

- Như vậy là em đã thoa? mãn , đủ lắm rồi.

Diễm ráng gượng nở một nụ cười.

- Em không có sao đâu , em chấp nhận được mà . Anh cũng đừng vì em mà buồn , mà chán nản . Còn sống một năm thì một năm , đáng lẽ ra em không thể sống qua 13 tuổi . Sống được cho đến bây giờ , thì em cảm thấy mình đã lời rất nhiều rồi . Có nhiều người , có thể lát nữa ra đường bị tai nạn , rồi chết đi không biết chuyện gì , chưa trần trối cũng chưa làm được những chuyện mình muốn làm . Còn em , dù sao em cũng biết mình còn lại một năm , có thể đi làm hết những chuyện em muốn làm . Không phải em may mắn lắm hay sao ? Huống chi , con người khi già thì da sẽ nhăn nheo , sẽ xấu xí lắm , em không muốn anh thấy tướng xấu xí của em lúc đó đâu . Chết bây giờ , thì em mới có thể để lại một hình ảnh đẹp trong lòng của anh . Ông trời cũng đã tốt với em lắm rồi , đã cho em một cuộc sống rất hạnh phúc . Cho em được có anh . Anh hứa với em , sau này khi em chết rồi , thì anh phải sống cho thật tốt , không được buồn , không được buông xuôi . Anh hứa với em đi , hứa với em được không ?

- Anh không thể hứa với em , em nhất định sẽ không có sao đâu.

Một giọt nước mắt chảy xuống tay của Diễm.

- Anh đã rơi nước mắt ? Xưa nay anh chưa hề rơi nước mắt mà , anh nói đàn ông khóc rất là khó coi . Đừng có vì em mà chảy nước mắt.

Hơi thở của Diễm bắt đầu khó khăn , nàng đặt một tay lên ngực như muốn đè nén cơn đau.

- Đừng có nói chuyện nữa . Sức khỏe của em còn yếu lắm . Hãy nhắm mắt lại ngủ đi.

- Anh có bỏ đi hay không ? Đừng có bỏ em một mình.

- Anh không đi đâu hết . Anh sẽ ngồi đây với em , được không ? Ngủ đi.

Phong kéo tấm chăn lên . Chàng nói ở trong lòng.

- Đừng có trách anh , anh không thể không làm như vậy . Sau này không có anh ở bên em , thì em cũng phải sống thật vui vẻ.

Phong đang ngồi viết phân tích bệnh lý của một người bệnh nhân tuần sau sẽ mổ thì Lập Văn cầm hai tờ giấy gì đó hốt hải chạy vào.

- Phong! Cái này là cái gì ?

Phong ngẩng lên nhìn rồi cúi xuống viết tiếp , chàng điềm tỉnh đến lạ thường.

- Những chữ trên đó anh đọc hiểu mà , đâu cần phải hỏi tôi.

- Phải tôi đọc được , một tờ nếu anh bị tai nạn , bị coma thì anh không muốn tiếp tục trị liệu , anh muốn được quyền chết . Còn tờ kia là giấy certified làm organ donor , khi anh có chuyện gì thì trái tim của anh sẽ hiến cho vợ của anh . Tại sao ?

- Có gì là tại sao ? Tôi đã không làm được gì nữa , bây giờ chỉ hy vọng là tôi chết trước để cứu vợ của tôi thôi . Đâu phải là chuyện phạm pháp , tôi nghĩ tôi có quyền này mà phải không ? À phải , những thứ này là confidential , tại sao lại có thể đến tay của anh ?

- Tôi làm sao có được chuyện đó vốn không quan trọng . Chuyện quan trọng bây giờ là anh đã điên rồi . Anh thật sự chỉ là mong anh chết trước , không phải tính làm chuyện đại dột để cho vợ của anh trái tim hay sao ? Tôi không tin . Người nhà của anh có biết chuyện này hay không ? Không được , tôi phải đi nói lại với gia đình của anh.

Lập Văn quay bước định trở ra.

- Đứng lại . Không được đi.

Phong đứng dậy , đến bên Lập Văn.

- Chúng ta qua bên kia ngồi nói chuyện đi.

Phong thở dài.

- Tôi biết đời sống tình cảm của anh rất là mẫu mực . Anh không bay bướm như Vỹ Kiệt , không bỏ mặc tất cả như Trọng Hiền . Nhưng anh đã có bao giờ yêu thương một người đến tận xương tủy . Từng nhip đập , từng hơi thở để tiếp tục sống , cũng đều là vì người đó . Nếu một ngày nào đó , người đó không còn ở bên cạnh anh thì cuộc sống của anh cũng không còn ý nghĩa . Mỗi một ngày trôi qua đều chỉ là sự tẻ nhạt , buồn chán . Không có người đó thì cuộc đời cũng đã hết . Anh đã có từng yêu ai như vậy không ? Nếu có thì anh sẽ hiểu được tâm trạng của tôi bây giờ.

Tôi thường hay suy nghĩ , có rất nhiều người suốt cả đời cũng chưa từng thương yêu , chưa từng biết tình yêu là như thế nào . Họ đám cưới , sinh con đẻ cái , sống một cuộc đời rất là bình thân . Có người nghĩ những người như vậy là hạnh phúc . Chỉ cần không biết tình yêu , thì không bao giờ biết đến cái đau khổ của tình yêu là gì , đau khổ đến tận xương tủy , đau khổ đến tận tim óc . Anh có nghĩ bốn chữ nào hay hơn bốn chữ này để hình dung sự đau khổ này hay không ?

Nhưng tôi không cảm thấy đó là hạnh phúc . Hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời của tôi đó là gặp được Diễm , lấy cô làm vợ . Chỉ có cô mới có thể cho tôi biết cái gì là định nghĩa của hai chữ "thương yêu" và cái gì là mong một đời một kiếp bên nhau . Nếu như ông trời chỉ cho một trong hai chúng tôi tiếp tục sinh tồn , thì tôi mong người đó là Diễm . Tôi sẵn sàng chấp nhận hy sinh tất cả , để đổi lấy tánh mạng cho nàng.

Xưa nay Lập Văn vẫn biết Phong rất yêu vợ , nhưng chàng không ngờ Phong lại yêu vợ đến thế . Những thứ Phong vừa nói tại sao chàng chưa bao giờ cảm giác được . Chàng im lặng một hồi lâu.

- Tôi biết cho dù tôi có nói thế nào đi nữa thì cũng không thể thay đổi được anh . Anh đã quyết định rồi . Nhưng anh thấy đây là phương cách hay nhất hay sao ?

- Đó đương nhiên không phải là phương cách hay nhất . Nhưng mà là phương cách duy nhất . Nếu như Diễm qua đời , thì tôi cũng không tiếp tục sống nữa đâu , tôi sẽ đi chung với cô . Nên anh đừng ngăn cản tôi , hãy để cho tôi làm những chuyện mà tôi muốn làm . Đừng nói chuyện hôm nay cho ai biết . Hãy giữ bí mật này cho tôi được không ?

- Nếu anh đã quyết định rồi , tôi cũng không còn gì để nói nữa . Anh có quyền làm những gì mà anh muốn làm mà . Nhưng anh có nghĩ tới , khi Diễm biết chuyện , biết anh đã vì cô mà... thì cô có thể tiếp tục vui sống hay không ?

- Chuyện đó anh không cần phải lo . Tôi sẽ có cách khiến cho cô ta suốt cuộc đời cũng không bao giờ còn nhớ đến tôi.

Chương 7

Hai tuần lễ rớt cuộc cũng trôi qua . Hôm nay là ngày Diễm xuất viện . Đáng lẽ ra Diễm có thể xuất viện từ tuần trước , nhưng bố của Diễm bảo ở nhà thương vẫn tốt hơn , có gì cần thì có ngay bác sỹ và những dụng cụ tối tân nên nhất định bắt Diễm phải ở lại cho đến khi thật khoẻ hẳn rồi mới được về . Diễm cho dù không muốn thì cũng không còn cách nào hơn , đành phải chịu khó ở lại thêm một tuần lễ nữa.

Từ lúc sáng sớm , thì Diễm đã hối bố ký giấy làm thủ tục xuất viện . Trong lòng Diễm nóng như lửa đốt , muốn ra khỏi liền nơi này để đi gặp Phong hỏi chàng chuyện gì đã xảy ra . Buổi tối hôm đó , Phong đã hứa là sẽ không đi , ở bên cạnh nàng , nhưng lúc gần sáng khi Diễm thức dậy thì đã không thấy Phong . Sau hôm đó , chàng cũng chỉ ghé đến thăm vài lần , mỗi lần chỉ ghé lại vài phút coi sơ tình trạng sức khoẻ của Diễm rồi vội vã bỏ đi . Diễm gọi phone cho Phong thì một là chàng không trả lời , còn không thì cũng nói chàng đang bận không thể trò chuyện được . Trong lòng Diễm thấy buồn lắm nhưng nàng vẫn tự an ủi mình chắc Phong thật sự đang rất bận , dù sao chàng cũng là bác sỹ trưởng , còn Diễm dù sao cũng còn có bố chăm sóc , bố của Diễm cũng là bác sỹ vậy thì có Phong ở đó hay không thì cũng vậy thôi . Phong tốt với nàng lắm , chàng đâu phải là một con người vô tâm . Nghĩ như vậy , nhưng hôm nay Diễm xuất viện , nàng vẫn thật mong là cho dù Phong có bận đến mấy thì cũng phải đến đón nàng về.

Diễm cứ chờ đợi , mọi người ở trong phòng cũng sốt ruột , Bình cứ đi tới đi lui như bộ rất bức bối . Đến lúc mặt trời sắp lặn thì Bình hết còn kiên nhẫn.

- Sao ? Mình có thể về được chưa ?

- Anh ba , mình đợi thêm chút nữa được không ? Chắc là anh Phong đang tới đó.

Bình chịu hết nổi . Chàng hơi lớn tiếng.

- Đầu óc của em đâu có vấn đề gì tại sao lại không chịu động não suy nghĩ . Phong rõ ràng biết hôm nay em xuất viện , nếu tới đón em thì đã tới từ sáng rồi . Phong sẽ không có tới đâu . Có hiểu hay không ?

Mẹ mắng Bình

- Tại sao lại la em , bố biết con sốt ruột , nếu con bận gì thì đi trước đi . Em vừa mới khoẻ lại thôi , không thấy nó đang buồn hay sao , lại còn lớn tiếng như vậy.

Bình dịu lại.

- Con không có ý đó đâu.

Quay sang Diễm chàng nói.

- Xin lỗi em . Anh không có cố ý lớn tiếng với em đâu ? Đừng có buồn anh nha.

- Không có đâu anh ba , em biết anh và mọi người đều lo lắng và quan tâm cho em mà.

- Diễm à . Hay con về nhà bố mẹ đi . Về nhà có cái gì thì cũng có bố mẹ lo cho con.

Diễm vội từ chối.

- Không cần đâu mẹ . . Con đã khoẻ lại nhiều rồi mà , có thể đi lại chạy nhảy được .
Bố cũng nói vậy mà , con không có gì đâu , không cần phải có người chăm sóc . Con
có thể tự lo cho mình mà.

Mẹ của Diễm ái ngại

- Như vậy làm sao được ?

- Được mà mẹ . Con đâu phải ở một mình . Còn có anh Phong lo cho con nữa mà.

Bình cười nhạt

- Ngay cả tới đón em xuất viện cũng không tới , anh nghĩ em đừng đặt hy vọng nhiều
ở người ta sẽ biết chăm sóc cho em.

- Bình !

Bố khẽ máng Bình . Bố của Diễm này giờ yên lặng , bây giờ mới lên tiếng . Bố buồn
buồn.

- Con không muốn về nhà bố mẹ thì cũng được . Ở đây có phone mà , đi đâu cũng
có xe nên rất là mau . Có gì thì con gọi phone , bố mẹ sẽ qua ngay . Ngày mai bố mẹ
sẽ cho chị Thu qua giúp đỡ việc cho con cho đến khi nào con khoẻ hẳn . Quyết định
như vậy , con không thể phản đối nữa . Như vậy là bố mẹ đã chiều ý con lắm rồi.

Thái độ của bố đã rất dứt khoát , Diễm đành gạt đầu . Bố của Diễm ngưng giây lát
rồi tiếp tục , ông đến bên cạnh Diễm , giọng ông buồn buồn.

- Con à , Phong làm việc ở tầng dưới thôi . Cho dù có bận đến mấy thì cũng có lúc
nghỉ , cho dù không thể đưa con về thì cũng có thể đến đây nói với chúng ta một
tiếng . Anh ba của con đã gọi phone cho nó nhiều lắm rồi , nó cũng không trả lời .
Nếu tới thì đã tới từ lâu rồi . Cho dù con có tiếp tục chờ thì nó cũng không đến . Con
đừng có chờ nữa . Mình đi về nha con.

Lời của bố nói thật có lý . Diễm không phải không nhận ra điều đó nhưng nàng vẫn
có tìm kiếm lý do bào chữa cho Phong.

- Không phải đâu bố . Anh Phong coi khoa cấp cứu , hơn nữa nhà thương thì đương
nhiên lúc nào cũng có người đưa vô làm sao bỏ đi . Nhưng , thôi mình đi về đi.

- Bình à , xách đồ đi con.

- Da.

Nghe nói tới về là Bình như tỉnh ngủ , chàng vui vẻ nhanh nhẩu trở lại.

Còn Diễm bước từng bước đi như một kẻ mất hồn . Một mặt Diễm bào chữa cho Phong , tự nói với bản thân là Phong đang bận . Một mặt khác Diễm không thể nào coi như không có chuyện gì xảy ra . Như lời bố nói , cho dù bận đến mấy thì cũng có thể nhắn vài câu với nàng mà . Diễm cảm thấy thật buồn và thất vọng.

"Phong! Không lẽ anh lại có thể quên chúng ta chỉ có một năm thời gian , để bên nhau hay sao ?"

Trước khi bước vào trong xe , Diễm vẫn còn ngần ngừ chưa chịu đi . Nàng quay đầu lại nhìn như hy vọng rằng Phong sẽ xuất hiện ngay bây giờ . Nàng nào hay biết là Phong sẽ nhất định không đến đâu , vì từ cửa sổ một căn phòng trong bệnh viện , Phong đang đứng lặng lẽ nhìn theo chiếc xe chở nàng mãi cho đến khi chiếc xe mờ hút trong bóng tối . Phong khẽ thở dài , một tiếng thở dài thật náo ruột , chất chứa những sự đấu tranh với bản thân và đau đớn , đang đè nặng trong lòng.

Diễm về đến nhà thì đã sáu giờ tối . Cứ hết người này đến thăm , rồi nghe phone của người kia , mãi đến 11 giờ thì căn nhà mới thật sự trở lại sự yên tĩnh của nó . Phong vẫn còn chưa về đến . Diễm gọi Lập Văn thì biết Phong đã về từ lâu , nhưng rồi chàng đã đi đâu ?

Những lời Diễm tự an ủi mình đã không còn công dụng nữa mà biến thành một ngọn lửa tức giận , tựa như một trái bóng đang muốn nổ tung . Show comedy "Suddenly Susan" trên TV lúc 11:30 đã hết từ lâu thì Phong rốt cuộc mới về đến . Diễm trách móc.

- Anh có biết đối với một người bệnh , mong mỏi nhất của họ là được gặp người thân nhất của mình không ? Nhưng ngày em ở bệnh viện , anh không đến thăm em , em cũng không có trách anh . Em có thể tự nói với mình là công việc của anh rất bận rộn . Nhưng hôm nay em xuất viện , anh không thể dành vài phút trong thời gian của anh cho em hay sao ? Anh không thể tới đón em thì ít ra anh cũng nên ghé tới nói với em một tiếng . Như vậy cũng mất nhiều thời gian lắm sao ?

- Xin lỗi , anh đã quên mất.

Phong đứng dưng lạnh nhạt như chẳng có gì quan trọng xảy ra . Chàng bước đi lên lầu . Diễm tức đến muốn nổ tung.

- Anh khoan đi đã.

Phong dừng quay lại , chàng quát

- Còn có chuyện gì ? Anh đã nói xin lỗi em rồi , em còn muốn sao nữa ?

Diễm sừng sốt đến độ không nói ra tiếng , Phong chưa bao giờ nói nặng Diễm một tiếng , Diễm không thể nào ngờ được Phong lại có thể lớn tiếng la lối mình khi đó là lỗi của chàng . Chắc là đã có chuyện gì xảy ra . Nàng nhỏ nhẹ.

- Có phải hôm nay anh có chuyện gì không vui phải không ?

Phong sáng giọng đáp.

- Không có . Tôi còn có chuyện phải làm , đi ngủ đi.

Nói rồi , Phong bỏ lên lầu vô phòng làm việc của chàng . Cánh cửa đóng một cái rầm . Diễm đứng đó chết lặng , nước mắt ứa ra , tuôn rơi trên khuôn mặt . Nàng không hiểu mình đã làm sai điều gì hay đã có gì xảy ra trong những ngày nàng nằm ở bệnh viện đã khiến Phong trở nên như vậy.

Diễm đi lên lầu , đến trước cửa phòng mà không dám gõ cửa . Nàng đứng đó chờ đợi Phong dịu lại , trở ra . Còn Phong ở trong phòng ủ rũ , chàng bịt tai lại để không nghe những tiếng tắc nhỏ nhỏ bên ngoài . Nếu Diễm đau khổ , thì chàng càng đau khổ hơn nàng gấp trăm ngàn lần.

Phong đã không còn nghe tiếng khóc bên ngoài nữa , chàng nghĩ chắc Diễm đã đi ngủ . Khoảng nửa đêm chàng trở ra tính lấy ly nước , Phong không ngờ thấy Diễm đang ngồi ngủ gục trước cửa phòng . Trái tim chàng đau khổ tan nát từng mảnh.

Phong phải nắm chặt lấy thành cửa để kềm chế mình không chạy tới ôm Diễm vô lòng.

- Trời ơ !. Tôi phải làm như thế nào đây ?

Phong cởi chiếc áo khoác của chàng , tính khoác lên cho Diễm nhưng rồi chàng ngưng lại . Phong giật lùi.

- Không . Tôi không thể làm như thế được . Tôi cần phải tàn nhẫn để Diễm thù ghét tôi . Phải , tôi cần làm như vậy.

Phong nhẹ nhàng trở vô phòng đóng cửa lại . Chàng tựa lưng vô cánh cửa nhắm mắt lại thờ dài.

- Xin lỗi em , hãy tha thứ cho anh.

Những ngày sau đó , Phong đã tiếp tục với vai trò trong vở bi kịch chàng sáng tác . Chàng thường hay la lối kiếm chuyện gây gỗ vô cớ . Đêm nào cũng uống say sưa , đến 1-2 giờ đêm mới về . Về đến nhà chàng giả lè nhè , la lối , đập phá đồ . Nhưng khác dự liệu của chàng , Diễm không những không nổi giận , không bỏ về nhà bố mẹ mà còn chăm sóc chàng rất tốt , nào là khăn lạnh trà nóng để chàng tỉnh rượu . Trước mặt bạn bè hay người nhà , Diễm cười nói vui vẻ , luôn miệng khen ngợi Phong . Rồi khi không còn ai mới âm thầm rơi lệ.

Những cử chỉ này không sao thoát được ánh mắt của Phong , nhưng chàng đành giả vờ không hay biết . Một tuần , rồi một tuần trôi qua , khi thấy Diễm đã tiêu tụy xanh xao đi hẳn , không phải vì căn bệnh tim mà là do tâm bệnh . Phong bắt đầu lo sợ nếu tiếp tục như thế này , sức khỏe của Diễm có thể chịu không nổi.

Không lẽ phương cách của chàng đã sai lầm ? Không thể nào , Diễm là một cô gái trong thời đại mới mang một cá tính rất bướng bỉnh cứng cỏi . Trong những talk show tâm tình trên radio của nàng , Diễm luôn luôn phản bác ý tưởng chồng chúa vợ

tôi . Phong có lần nghe Diễm khuyên người ta , cho dù mình có yêu người chồng của mình đến mấy nhưng người đó đối xử không tốt với mình hay làm lỗi với mình , khiến mỗi ngày mình sống không được vui vẻ , rất buồn , rất khổ thì hãy nên chia tay , không nên tiếp tục cuộc tình đó vì nó tựa như một tấm gương đã vỡ , cho dù có dán lại khéo cách mấy thì cũng còn những đường rạn nứt , không thể trở lại nguyên vẹn như xưa.

Nhưng khi chuyện đó xảy ra trên người mình thì cách xử sự của Diễm lại làm hoàn toàn khác với lời khuyên nàng góp ý cho người ta . Phong thật không hiểu tại sao Diễm lại có thể hạ mình chịu đựng đến thế . Không lẽ phương cách của chàng thật sự đã sai hay là còn chưa đủ tàn nhẫn ? Có lẽ là chưa đủ . Chắc là như vậy.

Phong tắt máy xe rồi bước vô phòng mạch . Cũng như lúc xưa hôm nay là ngày chủ nhật , chàng dùng hôm ngày hôm nay để viết procedure cho những ca mổ trong tuần tới chứ không khám bệnh . Điều khác xưa là bây giờ chàng chỉ làm ở đây ngày thứ tư và hai ngày cuối tuần , còn những ngày khác thì chàng phải trực ở bệnh viện.

Thấy Phong , Annie gật đầu chào.

- Hi Anh Phong!

- Xin chào.

- Lúc nãy Thùy gọi phone nói có chuyện gấp ở nhà nên hôm nay sẽ không vô.

- Vậy sao ?

Phong thờ ơ , nếu như là lúc xưa thì chàng đã la àm lên , nhưng lúc này trong lòng không được vui nên chàng cũng không còn tâm trí để ý đến những chuyện khác . Phong đi thẳng vô phòng làm việc , Annie cũng đi theo vô.

- Có chuyện gì sao ?

- Lúc nãy Diễm có tới kiểm anh . Mắt của chị đỏ hết , hình như là đã khóc nhiều lắm.

Nghe Annie nói , Phong nghe lòng mình quặn đau , muốn chạy liền về nhà để coi Diễm ra sao . Nhưng chàng biết mình không thể làm như vậy.

- Còn có chuyện gì khác không ? Nếu không thì trở ra đi , anh còn chuyện phải làm.

Annie rất bực bội thái độ như chẳng có chuyện gì của Phong , nhưng cố gắng dần lại nhỏ nhẹ hỏi.

- Em còn có chuyện này muốn hỏi ý kiến của anh . Có phải bản tính của đàn ông là vô tình , lạnh nhạt và tàn nhẫn hay không ? Cho nên không thể tin tưởng được vì một người lúc mới đầu mình thấy rất là tốt , là một con người mô phạm , sớm muộn gì thì cũng sẽ biến thành một tên lạnh máu có phải không ? Em thường hay nói với Thùy là em rất ngưỡng mộ chị Diễm có một cuộc sống rất hạnh phúc . Nếu chồng của em có thể tốt với em như anh tốt với chị Diễm thì hay biết mấy . Nhưng bây giờ em lại cảm thấy mình rất là may mắn vì chồng của em không tốt với em như kiểu

anh tốt với chị Diễm đó.

- Em đang chỉ trích và moi móc anh à ?

- Em không dám . Em chỉ biết mới tháng trước anh vì muốn mua sợi giây chuyền cho chị Diễm đã đứng đợi trước tiệm suốt năm tiếng đồng hồ , đợi người ta mở cửa . Anh không dám bỏ đi vì sợ khi họ mở cửa , người khác sẽ mua trước mắt . Còn bây giờ , em thật không thể tin là anh có thể thay đổi đến thế ? Mỗi lần gặp Diễm , đều thấy như là vừa mới khóc . Khiến một người đàn bà khóc lóc , thì chỉ có một nguyên nhân là do người chồng hay người yêu của họ . Em tin chắc chắn là lỗi nơi anh.

Phong thở dài.

- Có nhiều chuyện dù không muốn cũng không thể nào làm khác hơn được . Lúc nào em và Thùy rảnh , có thể tới chơi nói chuyện cho Diễm vui giùm anh , được không ?

Annie mỉm cười.

- Thấy hối hận à . Thôi được , em sẽ rủ Thùy đến trò chuyện với Diễm . Tụi em sẽ nói tốt cho anh.

Phong vội xua tay.

- Đừng bao giờ làm vậy , đừng bao giờ nói tốt cho anh với Diễm . Chỉ cần giúp anh khiến cho Diễm được vui thì anh cảm ơn em rất nhiều . Nhớ nha , đừng bao giờ nói tốt cho anh . Muốn nói thì hãy nên nói điều xấu thôi.

Annie ngỡ ngác chẳng hiểu Phong vừa nói gì . Phong rõ ràng lo lắng cho Diễm , lo ngay đến cả việc buồn vui của Diễm . Tại sao lại không muốn nàng nói tốt cho chàng trước mặt Diễm ? Đúng như Diễm nói , gần đây Phong thật là con một người quái lạ , chẳng ai hiểu được chàng đang suy nghĩ những gì.

Annie thật giữ lời , ngày hôm sau là đã cùng với Thùy đến nhà của Phong.

- Diễm à , ngồi xuống đi , đủ đồ ăn rồi.

- Để Diễm cắt luôn mấy trái xoài đã . Annie lên nhà ngồi đi.

- Nếu biết tới làm Diễm bận rộn như vậy Annie và Thùy sẽ không đến đâu . Tụi mình ngồi nói chuyện với nhau là được rồi.

Annie kéo tay Diễm lên nhà.

- Nhà của Diễm với anh Phong mua chi mà xa quá , làm tụi mình khó gặp nhau . Lâu lắm rồi ba đưa mình chưa có dịp đi chơi chung . Diễm lấy chồng rồi cứ núp ở nhà à , lát nữa phải bắt cóc Diễm đi chơi mới được . Phải không Thùy ?

- Đúng đó , đúng đó.

Thùy đồng tình nhưng mắt vẫn dán vào những bình hoa lan mà cái chậu trồng hoa là

một cái vỏ ốc thật là lớn có nhiều vân màu.

- Có biết tụi này đang nói gì không mà cũng nói đúng hả Thùy ?

Annie hỏi.

Thùy cười bước đến ngồi với Diễm và Annie

- Thì đang nói chuyện bắt cóc chị Diễm đi chơi mà , hay đó . Chị Diễm à , mấy cái vỏ ốc trồng hoa kia đẹp quá hạ Chị mua ở đâu vậy ?

- Mấy cái đó hả , anh Phong làm đó mà . Mỗi khi anh Phong ra biển diving hay nhặt vỏ ốc về làm , để cũng không làm gì nên anh Phong trồng hoa lan vô , để trưng trên bàn thấy cũng xinh xinh.

- Rất là cute nữa đó , còn mấy cái đồ sứ kia ?

- Cũng là của anh Phong làm hồi học đại học.

- Wow , không ngờ anh Phong là một nghệ thuật gia . Thật là có nhiều tài quá.

Thùy khen

Diễm mỉm cười , lòng nàng cảm thấy hạnh diện.

- Anh Phong thật là giỏi lắm. Anh Phong con...

Nhắc đến Phong , bỗng Diễm nghĩ đến những chuyện trong nhà , khuôn mặt nàng chợt buồn . Annie tinh mắt nhìn thấy vội đổi đề tài.

- Thôi đừng nói đến anh Phong nữa , tính đi đâu chơi đi.

- Đi ăn kem đi hay uống smoothies cũng được . Đến Diễm Hương nha , ở đó đẹp lắm . Con...

- No way.

Thùy chưa nói hết thì Annie đã vội phản đối.

- Mấy quán cafe phức tạp lắm, hay bán nhau . Hết chỗ đi rồi sao tới đó.

Thùy nhăn mặt

- Chưa nghe người ta chưa nói hết mà đã cắt ngang rồi . Chỗ đó không phải là quán cafe mà là quán bán kem , sinh tố , chè , trà trân châu vậy thôi . Cũng có bán cafe nhưng không phải loại quán cafe karaoke đâu . Đông người lắm , nhưng toàn là con gái hay là couple không hà , không có mấy người tóc nửa xanh nửa đỏ hay đeo đầu lâu giấy xịch đâu.

- Tuy vậy nhưng...

Annie vẫn còn ngần ngừ ngó Diễm như hỏi ý quyết định ra sao.

- Có phải nằm trên đường Maine không Thùy ?

Diễm hỏi.

- Đúng rồi . Chị đến tiệm đó rồi hả ?

Diễm lắc đầu.

- No , Diễm chưa có đến bao giờ , nghe mấy người bạn đến đó kể thôi . Họ nói tên tiệm đó giống tên của Diễm nên nghe Thùy nhắc tiệm đó , Diễm có chút ấn tượng.

- Ô wow , phải ha , này giờ không để ý , tên của chị thật giống tên tiệm đó , như vậy nhất định phải đến mới được đó . Tiệm đó mới mở ba tháng thôi , đại khái giống như Starbuck and Jamba Juice nhưng lớn và quy mô hơn . Ông chủ ở đó còn trẻ lắm mà làm chủ tiệm này còn một tiệm furniture nữa . Giỏi ghê không . Nhưng mà nói chuyện rất là nice và vui tính nữa . Vừa đẹp trai , lại có tiền mà không có phách lối chút nào giống như mấy đứa con trai bây giờ.

Annie khúc khích cười một mình.

- Cười gì vậy ?

Thùy hỏi.

- Không , bây giờ mới hiểu tại sao Thùy nhất định muốn đến Diễm Hương . Diễm đoán ra tại sao không ?

Diễm cười.

- Diễm đoán không ra , tại sao ha ?

- Thì tại vì Thùy muốn gặp ông chủ đẹp trai mà.

Thùy đỏ mặt , đánh thùm thụp vào lưng của Annie . Annie la oí ới

- Cứu tôi với , có người muốn giết người bịt miệng nè.

- Ai biểu chị dám chọc em.

Annie vẫn còn chưa dứt cười.

- Ai chọc hồi nào , nói chuyện trong đáy lòng của em thôi mà . Đủ rồi..đừng đánh nữa , thôi đi đi nếu không lát nữa kẹt xe lắm.

Chương 8

Lần đầu tiên Diễm đến nơi này nhưng đã bị thu hút ngay vì vẻ đẹp tao nhã quyền chút gì mờ ảo mê hoặc của nó . Được trang trí theo kiểu Carribbean beach , Diễm Hương được xây ngay chính giữa một bãi cát trắng thật đẹp . Hai bên đường đi vào là những cây palm thẳng tắp cao chọc trời . Vào trong tiệm , bốn bức tường như được kết làm bằng những thanh tre . Những cây dừa thấp thấp và ánh đèn màu càng làm tăng vẻ đẹp Carribbean lên gấp bội.

Điều mà Diễm cảm thấy đặc biệt nhất là trên trần treo những chiếc máy bay được xếp bằng mô hình . Trên tường cũng có treo những bức tranh hình máy bay . Chủ nhân của nơi này chắc là thích máy bay lắm . Nhìn những thứ này Diễm bỗng nghĩ đến một người mà lâu nay đã quên lãng.

- Chị Diễm , chị Diễm à..

- Hờ.

- Chị nói gì mà sững người vậy , chị Annie gọi mấy lần rồi đó.

- Sorry , Diễm đang ngắm mấy cái máy bay trên trần . Thật là lạ và đẹp quá , xếp mấy cái đó chắc là lâu lắm . Thù ý coi kìa , cái đó là F1 , còn cái kia là F15 , ồ còn có F2 , F14 , A1 , B52 nữa kìa.

- Sao chị rành quá vậy ?

- Lúc xưa có người bạn đã dạy cho Diễm phân biệt.

- Hai người kêu nước uống đi chứ . Diễm muốn uống gì ?

Annie nhắc.

- Ồ Carribbean Passion nha.

- Okay.

Annie vẫy tay gọi người hầu bàn.

- Làm ơn hai ly Carribbean Passion , một ly sinh tố bơ trân châu . Cám ơn.

Trong lúc chờ đợi , Annie và Diễm nói chuyện.

- Chỗ này trang trí cũng đẹp quá ha.

Annie trầm trồ . Diễm cũng gật đầu đồng ý.

- Người trang trí chỗ này cũng có đầu óc lãng mạn lắm . Diễm muốn qua bên kia coi mấy bức hình máy bay cho rõ hơn , hai người ngồi đây được không ?

- Được chứ . Diễm đi đi.

Từ cửa bước vào một chàng thanh niên còn rất trẻ , tóc cắt ngắn , ăn mặc rất sang trọng . Thùy thăm thì với Annie.

- Người đó là ông chủ ở đây đó.

- Trẻ quá ha . Chắc là tiệm của gia đình rồi bây giờ để cho anh ta coi phải không ?

- Không phải đâu , nhà của anh ấy lúc xưa nghèo lắm , là do anh ấy mới mấy năm nay tự mình làm ra thôi . Hình như là trúng stock đó.

Thấy Thùy hấp tấp phân bua giải thích để chứng tỏ người con trai đó tài giỏi càng làm Annie càng muốn chọc Thùy hơn.

- Ể hỏi nhỏ , bộ Thùy muốn làm bà chủ ở đây hay sao mà biết rõ lý lịch của người quá vậy ?

Thùy vội bịt miệng Annie rồi béo Annie một cái đầu điếng.

Người con trai hay nói đúng hơn là ông chủ ghé đến quầy tính tiền dặn dò gì với mấy người hầu bàn rồi đi đến bàn của Thùy và Annie đang ngồi . Anh ta vui vẻ ký đầu của Thùy.

- Trốn học tới đây ăn kem hả cô bé ?

- Xí , làm như kem của anh ngon lắm hay sao mà phải trốn học tới đây ăn . Hôm nay là thứ bảy mà . Mà anh lớn lắm sao mà dám gọi người ta là cô bé.

- Dù sao cũng lớn hơn em mà . Thầy cô có khoẻ không ?

- Cũng oka y.

- Thầy cô ?

Annie nhìn Thùy thắc mắc . Thấy vậy Thùy vội giải thích.

- Ồ quên để em giới thiệu , Chị Annie , người chị xinh đẹp dịu dàng của em , nhưng anh hết cơ hội đeo đuổi rồi , vì chị đã đám cưới . Còn đây là anh Michael , ông chủ trẻ tuổi tài ba , năm nay 25 tuổi còn chưa có vợ đó.

Michael bật cười khoác tay.

- Đủ rồi , đủ rồi , làm ơn đi . Anh không trả tiền quảng cáo cho em đâu.

Thùy cũng cười.

- Tiền quảng cáo thì không cần , nhưng em không tính trả tiền sinh tố cho anh đâu.

- Cũng đoán biết vậy mà.

Michael vui về đùa.

Quay sang Annie , Thùy giải thích thêm.

- Anh Michael lúc ở bên Việt Nam là học trò thân nhất của ba em . Năm ngoái mới gặp lại thôi . Lúc ở bên Vietnam anh Michael còn là bạn trai của chị em nữa.

- Ô vậy sao.

- Ê thôi đủ rồi.

Michael có vẻ ngỡ ngàng khi chuyện xưa của mình bị người ta khai thác . Nhưng Thùy phớt lờ cứ thao thao kể tiếp.

- Em cũng coi ảnh là anh rể rồi ,...nhưng có người qua Mỹ trước rồi thay lòng , yêu người khác . Nhưng rốt cuộc bị người ta bỏ . Đáng đời.

Annie không ngờ Thùy lại nói ra những lời đó , thấy khuôn mặt Michael chùng lại buồn buồn , Annie thấy chút bức rức ái ngại mình đã nhiều chuyện quá.

- Xin lỗi nha.

Michael cười lại.

- Không cần nói xin lỗi , tôi không có ngại đâu . Ê con bé kia , đã nói đủ chưa.

- Thì hôm nay coi như tạm đủ nha . Hôm nay hình như là ngày may mắn của anh đó , mấy bức hình tào lao anh chụp khi coi flight show ở San Francisco có người chăm chú thưởng thức đó.

- Ai vậy ?

- Coi kìa . Người đó là bạn của em.

- Có thật không ? Sao phẩm vị cao hơn em nhiều quá vậy.

Thùy tức quá đá mạnh vô chân của Michael.

Michael né , chàng cười.

- Đủ rồi , thôi không giỡn nữa . Có người biết thưởng thức ảnh của tôi , phải đi chào hỏi người ta mới được.

Michael đi đến nơi Diễm đang đứng . Diễm đang ngắm bức hình chụp sáu chiếc F15 đang bay thành hình cung tên.

- Đó là bức hình mà tôi thích nhất trong cuộc đời của tôi.

Tiếng nói sau lưng làm Diễm giật mình , nàng vội quay lại . Diễm giật lùi lại vài bước . Cái phone trên tay của Diễm rơi xuống đất . Còn Michael đứng chết trân tại chỗ .

Một lát Diễm lên tiếng trước.

- Lâu quá không gặp ?

- Phải , cũng đã hơn hai năm rồi . Không ngờ gặp được Diễm ở đây . Em khá chứ ?

- Khá lắm . Còn anh ?

- Cũng đỡ hơn trước.

- Thật không ngờ anh là ông chủ ở đây.

- Nếu biết anh là ông chủ , em sẽ không đến có phải không ?

Diễm im lặng không biết nói sao . Michael tưởng Diễm áy ngại vì câu nói của mình.

- Anh nói đùa thôi . Trông em xanh xao quá , em không được khoẻ à.

- Không phải . Mấy hôm nay em thiếu ngủ nên như vậy thôi.

- Anh vẫn còn đi học chứ ?

- Anh vẫn như xưa , tin tưởng muốn làm cái gì thì cũng cần có bằng cấp , bây giờ anh lại càng tin tưởng sự quan trọng của cái bằng đến như thế nào.

- Em nghe Thùy nói anh còn một tiệm furniture , như vậy thời gian đâu nghỉ ngơi.

- Muốn kiếm tiền thì phải ráng mà.

Diễm nhìn đồng, thấy đã năm giờ rồi.

- Thôi em phải về rồi..

- Còn sớm mà.

- Em còn phải nấu cơm nữa , hôm nay thứ bảy , anh Phong sẽ về sớm hơn thường ngày . Anh cho em gửi lời hỏi thăm bác và bé Ngọc.

Diễm đi đến bên bàn gọi Thùy và Annie.

- Diễm phải đi về , hai người về chưa ?

Thùy còn chưa muốn đi.

- Ngồi thêm chút nữa rồi mình đi luôn nha chị Diễm.

- Thôi Diễm phải về trước . Bye you guys , bye anh Tiến.

- Bye bye.

Michael khẽ nói.

- Rảnh thì tới đây chơi nha Diễm , chỗ này lúc nào cũng rất hoan nghênh em đến.

Diễm gật đầu rồi đi ra . Tiến đứng dõi nhìn theo . Diễm đã ốm đi nhiều . Khuôn mặt đã mất đi vẻ tươi vui tràn đầy nhựa sống năm xưa . Chàng chợt nghĩ những người mới lấy chồng một năm là như vậy hay sao . Có sao không ?..

- Anh Michael , Michael.

- Chuyện gì ?

Michael giật mình.

Thùy thắc mắc.

- Sao chị Diễm biết tên Việt của anh , sao chị biết anh tên Tiến . Ồ mới gặp đã nói cho người ta biết tên Việt của mình rồi , nhưng chị Diễm đã đám cưới rồi , chồng của chị còn là bác sỹ nữa . Anh đừng có ảo tưởng.

- Đừng có nói bậy bạ . Chúng tôi là bạn bè xưa.

Giọng của Tiến buồn buồn

- Anh có chuyện phải làm , hai người ngồi chơi đi nha.

Tiến đã bỏ đi , Thùy nói Annie

- Đang vui tự nhiên buồn , người gì mà lạ quá vậy ?

- Ai mà biết.

Annie đáp , nhưng trong lòng nàng đang suy nghĩ một điều khác . Nhìn cái dáng thờ thẩn mất hồn bước đi của Tiến , ánh mắt nhìn theo Diễm lúc này . Còn cái tiệm này nữa , Tiến đã đặt tên là Diễm Hương giống như tên của Diễm , Phạm Diễm Hương . Đây là một sự trùng hợp hay mang một ý nghĩa khác . Lúc xưa , họ chỉ là bạn bè thôi sao ?.

- Anh Phong à , không còn gì nữa thì em đi trước nha.

Phong ngẩn đầu lên , đưa cho Annie một tờ giấy.

- Không được , đánh luôn bản này fax qua cho bác sỹ giùm anh rồi hãy đi.

Annie dùng dằng.

- Nhưng em đã hẹn với Diễm rồi , thôi kệ để Diễm chờ đi . Đưa đây.

- Thôi không cần em nữa , anh tự làm được rồi , em đi đi.

Annie khúc khích cười.

- Nói đi với vợ của anh thì mới cho đi còn không bắt làm chết người ta . Anh thật là một ông chủ tốt quá đó ha.

Phong khẽ cười.

- Đi mau đi , sao còn nói nhiều quá vậy.

- Okay , vậy bye bye anh Phong.

Annie đi ra đến ngoài rồi trở vô lại.

- Có chuyện gì à ?

Phong hỏi.

Annie kéo cái ghế ngồi trước mắt Phong.

- Không thấy còn hơi sớm nên muốn trò chuyện với anh thôi . Nói mấy lời , không phiền anh viết procedure chứ.

Phong ngừng viết , chàng đùa.

- Nếu anh nói là phiền đó , em có trở ra hay không ?

Annie bật cười.

- Cho dù có thì cũng phải làm mất anh mấy phút . Chỗ này là phòng mạch không phải là nhà ở đâu . Anh không thể ở đây cả ngày lẫn đêm.

- Hình như chỗ này anh làm chủ mà . Anh muốn ở lại thì có vấn đề gì ?

- Không có nếu như là anh cần làm việc . Nhưng em thấy hình như anh muốn mượn chỗ này để tránh mặt Diễm . Thật ra giữa hai người đã xảy ra vấn đề gì.

Phong im lặng không nói gì.

- Nếu như anh thương Diễm , thì hãy tốt với Diễm một chút , sự chịu đựng nhẫn nại của người đàn bà cũng chỉ đến một mức độ nào thôi . Em không muốn anh sau này phải hối tiếc . Em không phải hăm dọa anh , nhưng ngoài anh ra còn có nhiều người khác yêu Diễm anh biết không ? Hôm bữa đi ăn kem với tụi em , Diễm tình cờ gặp lại người bạn xưa . Một người đã dùng tên của Diễm đặt cho tiệm của mình đó . Anh biết sợ chưa ?

Phong chỉ cười.

- Vậy sao , người đó tên gì ?

- Tên Tiến đó.

- Tiến à ?

Phong bỗng đổi sắc mặt . "Tiến" Phong vẫn nhớ chữ này , anh chàng sửa xe chàng đã gặp mặt hai lần . Năm xưa , dù Tiến chỉ là một người thợ sửa xe nhưng Phong biết Diễm rất yêu Tiến . Cho dù bố mẹ nàng có giúp chàng ngăn cản cấm buộc cuộc tình của Diễm và Tiến thì nàng cũng không khuất phục . Những ngày tháng đó chàng còn nhớ rất rõ ràng . Tuy rằng sau ngày chàng và Diễm cặp bồ , Diễm đã vui vẻ một lòng một dạ bên chàng . Cho dù khi biết Tiến không phải là người ham tiền như nàng nghĩ , Diễm vẫn chọn ở bên chàng . Lúc đó Phong cảm thấy hạnh phúc lắm , vì người Diễm yêu là mình . Nhưng rồi tối hôm đó ở nhà Diễm về , nằm trên giường Phong chợt nghĩ đến có phải vì ngày mai là ngày kết hôn , mọi việc đã quá trễ rồi nên Diễm vì không muốn chàng bị mất mặt nên đã đám cưới với chàng . Nếu như Diễm biết sớm hơn , có phải nàng sẽ không chịu lấy chàng hay không ? Sự mâu thuẫn đó làm cả đêm Phong không ngủ được . Nhưng rồi chàng quyết định , tình yêu là phải ích kỷ . Chỉ có chàng mới có thể đem đến hạnh phúc cho nàng . Cho dù lòng của Diễm không chỉ có riêng chàng thì cũng không sao . Chàng nhất định sẽ làm một người chồng thật tốt , sớm muộn sẽ có một ngày lòng của Diễm hoàn toàn thuộc về chàng . Tuy vậy , nhiều lúc ngồi một mình vẫn vợ suy nghĩ , Phong chợt nghĩ nếu như lúc đó Tiến không bỏ cuộc , thì bây giờ có lẽ Diễm và Tiến là một cặp chứ không phải là chàng và Diễm.

Tại sao họ lại gặp nhau trong lúc này . Có lẽ họ thật sự có duyên phận . Ông trời đã an bài như vậy hay sao . Nghĩ như vậy lòng của Phong thoáng một chút buồn vui ghen tương lẫn lộn . Chàng ghen vì đó là bản tánh tự nhiên của người đàn ông khi biết mình đang gặp tình địch . Một mặt khác chàng thấy vui vì sau này khi chàng không còn ở đây , đã có người thay thế chàng chăm sóc Diễm.

- Anh Phong! Sao như mất hồn vậy . Bộ biết sợ rồi hả ? Thấy lo rồi phải không ?

Phong cười nhe.

- Đừng có tào lao nữa . Mau đi đi , đừng để cho Diễm đợi.

- Vậy thôi em đi.

Annie đứng dậy đi ra ngoài.

Phong nghe tiếng của nàng bên ngoài nói vọng vô.

- Anh Phong , có bác sỹ Phương đến nè.

Cánh cửa mở ra , Lập Văn bước vào . Phong vui vẻ?

- Lập Văn . Ngồi đi , sao tốt vậy đến thăm tôi.

- Tôi đi ngang qua khu này nên sẵn vô coi anh ra sao . Với lại cũng có chút chuyện muốn nói với anh.

- Chuyện nhà thương à ?

- Không phải , là chuyện của Diễm . Hôm qua tôi có gặp cô . Tôi thật không tưởng tượng ra Diễm lại ốm và tiêu tụy đến thế . Tinh thần rất là suy sụp . Người khác và gia đình của cô cứ nghĩ là do căn bệnh gây ra . Nhưng tôi và anh đều hiểu là vì lý do khác . Tôi chỉ sợ anh chỉ hoài công vô ích , anh chưa thực hiện được ý định của mình thì Diễm đã xảy ra chuyện . Anh cứ làm như vậy không sợ Diễm sẽ bị heart stroke hay sao ?

- Không đâu , tôi đã coi kỹ rồi , bệnh của Diễm không thể trở chứng đứng tim hay stroke đâu . Nhưng nếu cứ buồn phiền thì đương nhiên là nó sẽ làm sức khỏe cô yếu đi rất nhiều . Tôi cũng nhận ra điều đó.

- Anh cũng nhận thấy à . Vậy đừng có tiếp tục nữa Phong , hãy xuôi theo ý trời đi có được không . Hãy để cho Diễm sống những ngày còn lại thật là vui vẻ và hạnh phúc.

- Không được . Tôi không thể ngưng được , bây giờ ngay cả ông trời cũng giúp cho tôi đó.

- Anh nói gì ? Cái gì là ông trời cũng giúp anh ? Chuyện gì đã xảy ra ?

- Không có gì . Nói tóm lại là tôi biết tôi đang làm gì . Anh chỉ cần giữ bí mật cho tôi . Tôi bảo đảm sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Lập Văn thờ dài.

- Tôi cũng hy vọng là anh biết mình đang làm gì . Và càng hy vọng anh sẽ thay đổi ý định của mình.

Tiến mở tủ lấy xuống cuốn album bằng gỗ . Ngón tay chàng chậm chạp lật từng trang . Nhìn từng tấm hình , những kỷ niệm xưa như hồi nhớ lại trong đầu . Tiến rút tấm hình chụp ở bãi biển Santa Cruz ra , tiếng nói của ai chọt văng vẳng trong đầu : "nếu anh không còn thích em mà muốn chia tay thì em đành chịu . Nhưng nếu vì gia đình em thì em không đồng ý đâu . Em không cần biết anh giàu hay nghèo , em yêu anh vì anh là Tiến thôi . Xin anh đừng có mặc cảm ."

Tiến nhắm mắt lại thờ dài . Hai năm đối với người khác có lẽ là mau lắm . Nhưng đối với chàng thì hai năm nay thật không dễ qua chút nào . Bề ngoài chàng như chẳng có gì , nhưng trong nội tâm mỗi ngày đều bị sự đau khổ và những hối tiếc dằn vặt . Chàng tự trách mình tại sao lại vì một chút tự ái để rồi đánh mất đi hạnh phúc cả đời không tìm lại được . Phải , chàng vẫn tưởng mình can đảm lắm . Nhưng ngày hôm đó , từ một góc len lén đứng nhìn theo chiếc xe hoa chở nàng đi thì chàng mới cảm giác được sự đau đớn xé nát ruột gan là như thế nào.

Tiến vẫn nghĩ là mình có thể quên . Thì ra chàng làm không được điều đó . Suy nghĩ lúc nào cũng dễ dàng hơn nhiều khi phải thực hành . Chàng càng xa đuổi hình bóng của nàng trong đầu thì lại càng thương nhớ đến nàng nhiều hơn . Đen tình thì đỏ bạc , Tiến cũng chẳng biết mình làm chỉ biết cuộc sống mỗi ngày đã không còn ý nghĩa . Trong một lúc say rượu , chàng đem hết tiền của mình dành dụm bấy lâu đi mua stock , không ngờ lại lên cao đến thế . Như người ta đã nói , muốn xây một căn nhà thì trước tiên phải có nền móng , những việc sau đó thì rất dễ dàng . Quả thật là

như vậy , tiền lại đẻ ra tiền . Chỉ trong hai năm , chàng không còn anh thợ sửa xe nghèo năm xưa nữa , mà là một người có tiền , có rất là nhiều tiền.

Công việc làm ăn mỗi ngày phải tiếp xúc với nhiều người , chàng càng nhận rõ người ta không ai coi trọng tánh tình của mình ra sao . Họ chỉ nhìn rồi nể phục mình qua bộ quần áo hiệu trứ danh và chiếc xe mới toanh láng bóng mình đang lái . Đó là bản tính của con người . Hôm qua mình không có tiền người ta gọi mình bằng thằng , hôm nay mình có tiền thì là khúm núm chào anh hay thưa ông . Còn ngày mai thì chưa biết được , có thể là thằng , cũng có thể là ông . Đời là như thế đó , người khi có tiền được thế thì vênh vang , còn cho dù nghèo thì cũng có gì phải xấu hổ , phải biết nhịn nhục lời ăn tiếng nói cho quen để rồi mai một cố gắng làm nên . Tự ái không đưa mình đi đến đâu chỉ biến mình thành một con người cô lẻ.

Lúc xưa nếu chàng chịu nghe lời của nàng , chịu khó trau chuốt bên ngoài hay cứ lì mặt một tí thì có thể sự việc đã không như hôm nay . Bây giờ chàng ăn mặc sang trọng , có nhà đẹp , xe đua như ai . Ra đường khiến các cô mê mệt , biết bao nơi muốn làm mai mối cho chàng nhưng tất cả vẫn không thể lấp đi sự mát mát , lỏ hổng trong tim của chàng . Nếu như thời gian có thể quay trở lại , thì chàng thà là mình không có tiền như xưa , nhưng có nàng bên cạnh . Chàng nhất định cho dù là thế nào thì sẽ cũng không bao giờ buông nàng ra . Nhưng thời gian làm sao có thể quay trở lại . Bây giờ dù có hối tiếc như thế nào đi nữa thì cũng đã muộn màng . Nàng đã là vợ của người ta . Nếu như hai đứa không có duyên phận thì còn cho gặp lại nhau để làm gì . Để rồi ngọn lửa thương yêu đang từ từ nhỏ dần lại trong lòng lại bùng cháy trở lại.

Tiến thở dài , chàng lắc đầu thật mạnh để xua tan đi hết những chuyện trong đầu . Nhưng không được . Chàng cần phải rời khỏi nơi đây , rời khỏi những tấm hình kỷ niệm này thì tình cảm trong lòng mới có thể lắng đọng được . Tiến đến bên tủ lấy chiếc áo khoác rồi đi xuống nhà . Chàng gõ cửa phòng của bé Ngọc em chàng nhưng không bước vào . Chàng nói vọng vô .

- Nói với mẹ anh đi lễ , chiều nay anh không về nhà ăn cơm đâu.

Tiến đến nhà thờ thì còn 30 phút nữa mới vô lễ . Thường thì chàng chỉ đi lễ sáng cũng không rành thời gian lễ buổi chiều . Tiến chưa vội vô mà đi dạo xung quanh khuôn viên của nhà thờ . Tiến bỗng dừng lại , dưới chân tượng Đức Mẹ chàng thấy Diễm đang quỳ cầu nguyện giớ đó . Tiến bước lại gần.

- Diễm!

Diễm vội đứng dậy quay lại , Tiến nhìn thấy những giọt nước mắt còn đọng trên mặt của nàng.

- Có chuyện gì vậy Diễm ?

Diễm vội lau nước mắt. Nàng vội cười.

- Đâu có gì , tại cát bay vô mắt của em thôi . Sao ngộ vậy ?

Dù rằng Diễm cười vui vẻ , nhưng đó là một nụ cười gượng gạo , còn ánh mắt của

nàng nữa , nó đã bán rẻ nàng . Người ta nói đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn , tất cả buồn vui của một người đều lộ ra trong đôi mắt . Thật vậy , nhìn đôi mắt của Diễm , Tiến biết nàng chẳng được vui.

- Em phải đi về.

Nói rồi Diễm vội đi . Chiếc xe đằng sau chạy tới , Tiến vội nắm cánh tay của Diễm kéo nàng lại.

- Anh xin lỗi.

Tiến vội buông cánh tay Diễm ra.

- Em hãy để ý đường một chút . Em có chuyện gì vậy ?

- Không có , thật sự là không có , em... em phải đi về.

- Em không phải đến để đi lễ hay sao ? Lễ còn chưa bắt đầu sao em lại cần phải về . Em có chuyện gì phải không ? Hay là em sợ anh . Đừng có sợ anh , chúng ta không thể làm người tinh thì cũng có thể làm bạn bè mà.

Diễm lắc đầu.

- Không liên quan tới anh đâu.

- Vậy thì chuyện gì , em gây gổ với chồng à ?

Diễm im lặng không nói gì , Tiến biết chàng đã đoán trúng . Chàng cũng hiểu là mình không nên hỏi tiếp về vấn đề này nữa.

Diễm gượng cười.

- Em không có gì đâu , cảm ơn anh . Lúc này em chợt nhớ ở nhà có chuyện chưa làm xong nên phải về coi lại . Thôi em đi.

- Diễm à khoan đi đã . Có thể giúp anh chuyện này không ?

- Chuyện gì vậy ?

- Em hãy tự chăm sóc cho em thật tốt , đừng để mình rơi lệ nữa , có được không ?

Diễm mỉm cười rồi bước đi , trong lòng thoáng chút cảm động.

Chương 9

Suốt buổi tối Diễm ngồi chờ đợi Phong về , nàng thiếp ngủ đi lúc nào không hay. Khi thức giấc thì đã là 9 giờ sáng. Vậy là thêm một đêm nữa Phong không có về nhà.

- "Có thể là đêm qua chàng trực đêm , một lát nữa sẽ về đến ," Diễm tự an ủi mình.

Nàng lục đục đi nấu đồ ăn sáng để lát Phong về ăn thì nghe tiếng điện thoại reng.

- Hello - Xin hỏi có anh Phong ở nhà không ?

Giọng bên kia giây là một người con gái.

- Anh Phong , không chưa có về đến , cô muốn nhắn lại gì không ?

- Ồ vậy hả , cô chắc là em gái của anh Phong phải không ?

- Không phải tôi lạ.

Diễm chưa kịp giải thích thì người con gái bên kia đầu giây đã cắt ngang.

- Khi anh Phong về cô nhắn giùm với ảnh là Trang có chuyện bận tối nay không đi coi phim với ảnh được. Nói anh không cần đến đón Trang tan sở. Còn nữa , nói với anh lạ..

Chưa nghe hết câu thì cái phone Diễm cầm đã rơi xuống đất. Toàn thân của Diễm run rẩy toát lạnh.

- Thì ra Phong đã có người đàn bà khác bên ngoài nên mới đổi sử với mình như vậy. Không đâu , không thể nào đâu. Chàng không phải là loại người như thế. Chắc chắn là có người ganh tị chọc phá để chia rẽ tình cảm của mình và Phong. Chắc chắn là như vậy.

Miệng thì nói như vậy nhưng trái tim của Diễm cảm thấy đau nhói. Còn nước mắt thì cứ tuôn chảy dù rằng nàng bảo mình đâu có chuyện gì để phải khóc.

Diễm chạy ra khỏi nhà leo lên xe phóng đi thật nhanh. Đầu óc hoang mang quay cuồng. Xe cộ phía trước như nhòà trước mắt. Diễm chẳng biết mình đang lái đi đâu và ở đâu , cũng chẳng biết tại sao nàng lại đến trước cửa của Diễm Hương.

Tiến hết sức ngạc nhiên khi thấy Diễm bước vào. Chàng tươi cười.

- Thật là một bất ngờ đó. Trời ơi , lạnh đến như vậy mà em ra đường không mang theo áo lạnh ?.

- Lúc sáng em ra khỏi nhà vội quá nên quên mang theo áo lạnh. Em đi ngang qua khu này , bỗng thấy nhức đầu quá nên ghé vô đây ngồi một chut..Ách xì.Ách xì.

- Em đã bình rồi đó.

Tiến choàng cái áo của chàng lên vai của Diễm làm Diễm ngượng ngùng vội từ chối.

- Không cần đâu anh , em không có thấy lạnh.

Mặc kệ Diễm từ chối , Tiến vẫn cứ khoác lên cho nàng.

- Em không thấy lạnh thật sao ? Em hãy coi khuôn mặt của em đã tím lại vì lạnh rồi đó , còn nói không được sao ? Ngồi chơi chút đi , để anh đi pha một ly hot apple cider cho em.

Tiến trở lại thật mau.

- Nóng lắm đó , cẩn thận nha.

- Cám ơn anh.

Tiến ngồi xuống cái ghế đối diện Diễm.

- Mặt mày của em hốc hác và nhợt nhạt quá , em đã gặp phải chuyện gì ?

Chúng ta là bạn bè , anh hy vọng là có thể giúp được cho em.

- Anh vẫn như xưa , không thay đổi chút nào.

- Thật sao ?

Diễm gật đầu.

- Ý em nói là anh vẫn là một người thật tốt , lúc nào cũng nhiệt tâm giúp đỡ người khác.

- Như vậy hôm nay anh có giúp được cho em không ?

- Em nghĩ chuyện của em , không có ai giúp được em đâu.

- Thôi được. Nếu như em không muốn nói thì anh cũng không ép em. Có điều là Diễm à , con người của em thường không biết bảo vệ mình , chuyện gì cũng làm em dễ cảm động. Hãy nghĩ đến mình nhiều một chút.

Diễm cười buồn.

- Anh đừng diễn tả em vĩ đại như vậy mà. Thật sự là lúc này có những chuyện không vui đã xảy ra. Nhưng em biết phải giải quyết như thế nào. Em sẽ không có bỏ cuộc đâu. Anh không cần bận tâm đến em. À phải , anh nói em thì anh cũng phải nghĩ đến mình nhiều một chút , anh vừa đi học , lo công việc làm ăn , còn giúp ở trường viết ngữ , ở nhà thờ. Còn thời gian đâu để mà cập kè. Coi chừng người ta giận đó. Chừng nào mới giới thiệu cho em quen hả ?

- Mai một nha , nhưng anh nghĩ không gặp thì tốt hơn.

- Tại sao ?

- Cho gặp em rồi lỡ lây cái tánh tiểu thơ của em thì anh thăm thương lắm.

Diễm bật cười , nàng đánh nhẹ vô tay của Tiến. Cả tháng trời mới thấy Diễm mới cười thoải mái và vui vẻ lại như bây giờ.

- Hứ , dám nói em như vậy hả ? Bộ em khó chịu dễ ghét lắm hay sao Phải rồi , bạn gái của anh có phải là người em gặp lúc đó không ?

- Là người nào ?

- Thì cô gái anh dẫn đến trường gặp em đó.

- Ồ , không phải đâu , cô đó là một người em họ của anh thôi.

Những chuyện xưa lại trở về trong đầu của Tiến. Chàng buồn buồn.

- Xin lỗi nha Diễm.

- Tại sao lại nói xin lỗi em.

- Chuyện xưa kia.. ngày hôm đó.xin lỗi em.

Diễm hiểu ý Tiến muốn nói gì.

- Chuyện xưa em đã quên hết rồi , anh còn nhớ làm gì. Cũng đừng có nên nhớ , tại nhắc lại thì em cũng phải xin lỗi anh cái tát hôm đó.

- Ồ phải ha , nhắc lại mới nhớ. Em có biết anh lớn đến tuổi đó , lần đầu tiên bị người ta tát vô mặt. Đâu có thể một câu xin lỗi dễ dàng như vậy được.

- Vậy anh muốn sao ? Muốn đánh em lại hả ? chắc không đâu , anh đâu phải là một người tàn nhẫn.

Tiến bật cười.

- Không chừng em đoán sai đó , bộ trên trán của anh có khắc chữ người tốt hay sao ?

- Không có. Nhưng em biết anh là một người tốt.

- Có hứng thú đi coi những món đồ điêu khắc của anh không ? Ở bên kia thôi.

- Được chứ.

- Đi nha.

Dự báo thời tiết hôm nay là sẽ mưa rất lớn cả ngày. Ban tối sẽ có gió mạnh , vì cơn bão mới thật sự tới nơi làm Diễm lo lắng ngồi đứng không yên. Trời mưa đường sẽ

rất trơn ướt. Phong lái xe đua , khi chở nàng thì Phong mới lái chậm lại , còn khi một mình thì chàng phóng rất nhanh. Diễm lo lắng cầu trời Phong đừng có bị gì. Trời càng lúc càng tối hơn , bên ngoài vẫn mưa thật lớn khiến Diễm càng nóng lòng suốt ruột. Khoảng hơn 9 giờ thì Diễm nghe tiếng chuông , nàng vội chạy ra mở cửa. Thì ra là Lập Văn đưa Phong về.

- Chào anh.

- Hi. Phong đã say quá nên tôi đưa anh về. Giao lại cho em.

Phong phản đối.

- Ai nói tôi say chứ. Tôi chưa có say đâu. Chúng ta đi uống tiếp đi.

- Hôm nay chúng ta đã uống đủ rồi Phong , ngày mai nha. Anh vô nghĩ đi. Thôi tôi về , bye bye.

- Cảm ơn anh.

- Sao anh lại uống nhiều quá vậy ? Để em đỡ anh.

- Không cần. Anh đã nói là anh không có say mà.

Phong nghiêng qua nghiêng lại đi vào một mình , chàng ngã người ra sofa. Diễm vội chạy vô buồng tắm lấy cái khăn nhúng vô nước nóng , vắt cho ráo rồi hấp tấp chạy ra. Nàng đã thấy trên tay Phong đang cầm chai rượu khác. Diễm giật lại.

- Anh đã say lắm rồi , đừng có uống nữa.

Diễm đắp cái khăn lên trán cho Phong , nhưng chàng vắt xuống.

- Ai nói là anh say , anh đâu có say. Hôm nay anh thật là vui lắm. Em có biết không ?

Phong kéo tay Diễm ngồi xuống bên cạnh chàng. Chàng choàng tay ôm nàng.

- Trên đời này anh chỉ yêu có mình em thôi Trang à. Vợ của anh sắp chết rồi , chừng khi đó anh sẽ làm đám cưới với em , chúng ta không cần lén lút nữa.

Diễm đẩy mạnh Phong ra , chai rượu trên tay nàng rơi xuống đất vỡ vụn cũng như trái tim của nàng bây giờ. Thì ra đó là sự thật. Phong thật sự có người đàn bà khác , chỉ là nàng lâu nay ngu ngốc tự lừa dối mình. Minh thật là ngu quá , ngu quá , Diễm nhìn Phong bằng ánh mắt đau khổ. Trái tim nàng tan nát. Phong thật là tàn nhẫn. Nước mắt ràn rụa trên mặt , Diễm vùng chạy ra khỏi nhà.

Nghe tiếng cửa xập lại , Phong ngồi dậy. Thì ra chàng chỉ giả say. Phong thờ dài. Rốt cuộc kế hoạch đã thành công. Thì ra đàn bà có thể chịu đựng tất cả , nhưng họ không thể chịu đựng chồng của mình có người đàn bà khác. Nếu biết trước như thế này , thì chàng đã không cần phải giả nhiều trò đến thế , cứ làm như thế này ngay từ đầu thì Diễm đâu cần phải đau khổ , tiêu tụy đi nhiều đến thế.

Đột nhiên khuôn mặt Phong biến sắc , chàng bật đứng dậy xuống lấy xe phóng đi thật nhanh trong mưa. Trời mưa bão đường thật khó đi. Diễm đang buồn , nàng có nhìn đường hay không ? Nếu Diễm xảy ra chuyện gì thì là chính chàng đã hại nàng. Cũng may từ nhà của Phong ra con đường chính cũng là một khoảng dài , Phong đã bắt kịp , chàng nhìn thấy xe của Diễm phía trước. Phong theo ở đằng sau nhưng Diễm hoàn toàn không biết , rồi chiếc xe của nàng chạy vào một bãi parking ghi hàng chữ Diễm Hương Parking. Thì ra người mà nàng nghĩ đến đầu tiên chính là hắn.

Tiến nhìn lên đồng hồ , thì ra đã trễ đến như vậy rồi. Chàng đóng cuốn sổ lợi tức hàng tháng lại , rồi tắt đèn đóng cửa đi về. Vừa xập lại cánh cửa chưa kịp khoá thì chàng thấy có cô gái đứng ở chỗ cây palm.

- Trời mưa lớn như thế này mà đứng ở đó , có bị điên hay không ?" Tiến lẩm bẩm vội chạy lại. Thấy là Diễm , Tiến hốt hoảng.

- Diễm! Tại sao em lại đứng trong mưa như thế này. Sao lại không gõ cửa. Đi, mau vô trong tiệm đi.

Diễm không nhúc nhích , nước mắt ràn rụa trên mặt.

- Đã hết rồi , tất cả đều đã hết rồi.

- Đã xảy ra chuyện gì ?

- Thế giới đẹp và mộng mơ của em , tất cả đã tan nát hết rồi. Hạnh phúc của em , chỉ được có một năm thôi.

- Hãy nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra , em như thế này khiến cho anh lo lắng lắm , em biết không ?

Diễm ôm lấy Tiến , gục đầu trên vai chàng nghẹn ngào trong tiếng khóc.

- Tại sao anh lại phải làm như vậy ? Tại sao lại phá nát đi tất cả ? Em thấy đau , khó chịu quá.

Thấy Diễm đau khổ như thế này , trái tim của Tiến cũng đau nhói. Tuy Diễm không nói rõ , nhưng chàng cũng lờ mờ hiểu được liên quan tới chồng của nàng. Diễm tội nghiệp quá. Phải làm như thế nào thì mới giúp được cho nàng ?

Nhìn qua vai của Diễm , Tiến thấy chiếc xe màu bạc nãy giờ đậu bên kia chạy đi , chiếc xe chạy ngang qua Tiến nhìn thấy là Phong. Thôi chết , có kiến Phong hiểu lầm hay không ? Họ đã có vấn đề , bây giờ có phải như đổ thêm dầu vào lửa hay không ?

Diễm khóc một hồi , thì nàng cũng dịu lại được đôi chút. Nàng buông Tiến ra.

- Khiến anh phải đứng ngoài mưa bị ướt như vậy xin lỗi anh.

- Đừng có khóc nữa. Có chuyện gì vậy Diễm. Chồng của em đối xử không tốt với em phải không ?

Nước mắt của Diễm lại ứa ra.

- Anh Phong anh... ảnh.

Diễm không nói tiếp , nàng chỉ sụt sùi khóc.

- Lúc nãy em và ảnh đã gây gỗ. Em không thể về nhà , em không muốn bố mẹ phải lo lắng nên đã đến đây. Em đã làm quấy anh nhiều quá , em thấy ngại lắm.

- Đừng có nói như vậy. Chúng ta là bạn bè mà. Cho dù em có chuyện gì , có khó khăn đến mấy thì anh cũng sẽ giúp cho em.

- Thôi em đi nha.

- Em không về nhà bố mẹ của em , vậy em đi đâu hả ?

- Em về nhà , lúc nãy em làm rớt chai rượu , trong nhà nhiều mảnh sành lắm. Anh Phong , ảnh đã say chắc không để ý đâu. Em phải về thu dọn.

Tiến bực tức.

- Bây giờ em như thế này còn nghĩ đến chăm sóc cho người ta hay sao. Em hãy chăm sóc cho em trước đi.

- Con đường này là do em tự chọn , cho dù là buồn hay vui thì em cũng phải chấp nhận mà thôi. Có lẽ số mạng của em là như vậy.

Diễm buồn bã bước đi. Tiến đứng nhìn theo bóng chiếc xe. Chàng thờ dài.

- Nếu như năm xưa anh không có bỏ cuộc , thì bây giờ em không phải chịu khổ đến như vậy. Tất cả cũng tại anh." Diễm về đến nhà thì không thấy Phong , chiếc xe cũng không có ở đó. Diễm thu dọn xong những mảnh sành rồi vô ngồi trong phòng đàn. Bây giờ đã bình tĩnh lại nàng phải đối diện với vấn đề không muốn nghĩ tới.

"Mình phải làm như thế nào đây ? Những lời nói đó là trong cơn say của Phong , chàng chắc không biết là mình đã biết. Khi chàng trở về có nên hỏi chàng cho rõ ràng hay không ? Hay là làm như không biết gì , không có chuyện gì xảy ra ? Nhưng rõ ràng là đã có chuyện xảy ra , chàng đã lường gạt mình thì làm sao có thể tha thứ. Tại sao mình lại phải tha thứ cho một kẻ lường gạt." Diễm nhắm mắt lại , lòng của nàng rối như tơ vò , thật là phiền não. "Phong , anh đã đi đâu rồi !" Suốt cả đêm Phong lái xe lang thang trên đường phố. Mọi thứ đều đã nằm trong kế hoạch , còn khá hơn sự tượng của chàng. Chàng phải vui mới đúng chứ , nhưng khi thấy Diễm ngã vào vai của Tiến , chàng lại thấy rất đau lòng. Thì ra người mà nàng yêu chính là Tiến. Sự cố gắng hai năm nay của chàng cũng không thể làm nàng quên đi được Tiến. Nhưng dù sao , những thứ đó đối với chàng bây giờ đều đã không còn quan trọng nữa. Có lẽ như vậy lại càng tốt hơn.

Trời bắt đầu hừng sáng , Phong cũng cảm thấy rất mệt mỏi. Diễm chắc không ở nhà đâu, nghe những lời nói đó tối hôm qua của chàng , Diễm cho dù có nhẫn chịu đến

mấy thì cũng không thể chịu đựng được. Nghĩ vậy Phong lái xe về nhà.

Bước vào nhà Phong đứng sững lại khi thấy Diễm đang ngồi đợi chàng ở phòng khách. Thái độ của nàng điềm tĩnh, không khóc lóc, cũng không la lối. Phong còn chưa biết phải ứng xử ra sao thì Diễm đã nhỏ nhẹ lên tiếng.

- Anh có thể ngồi xuống trò chuyện với em vài phút được không ?

Phong ngồi xuống ghế.

- Có chuyện gì ?

Chàng tỏ vẻ lạnh nhạt.

Diễm vẫn ôn tồn.

- Anh có cảm thấy gần đây tình cảm của chúng ta dường như có vấn đề hay không ? Đối với em, anh đối xử em còn xa lạ hơn là người ngoài nữa. Có phải em đã làm sai điều gì khiến cho anh buồn bực bội em có phải không ? Chỉ cần anh nói với em, thì em sẽ thay đổi. Anh a.

Diễm nắm lấy tay của Phong, nhưng chàng hất tay nàng ra. Tại sao chàng đã đóng vở kịch đến giai đoạn đó mà nàng còn có thể nhìn được, làm như chẳng có gì xảy ra. Cứ tiếp tục trò chơi này thì chắc là chàng sẽ điên mất. Không được, phải chấm dứt nó, phải chấm dứt nó ngay bây giờ.

- Chúng ta hãy ly dị đi.

- Ly dị.

Khuôn mặt nàng trách bệch, có lẽ Diễm không chuẩn bị tâm lý Phong sẽ nói câu này.

- Em không hiểu .. Tại sao ?

- Chúng ta đã không còn tình cảm nữa. Tôi đã hết tình cảm với cô rồi.

- Không đâu, em không tin đâu. Anh chỉ nói chơi với em thôi phải không ?

- Tôi nói thật đó, tôi đã không còn yêu cô nữa. Tôi đã yêu người khác. Cô ta tên Trang, là y tá làm bệnh viện của tôi. Khi nào rảnh tôi sẽ giới thiệu cô quen biết. Cô cũng đừng nên buồn. Cô không phải không biết lúc xưa tôi ra sao mà. Tôi không phải là kẻ chung tình, càng là không phải một kẻ có thể sống với một người suốt một đời. Cô cũng phải đoán biết được điều này mà. Chúng ta ở với nhau cũng coi như là lâu lắm rồi. Tôi đã chán ngấy cuộc sống này, chia tay đi. Hơn nữa, chia tay đối với cả hai chúng ta đều có lợi. Tôi có thể ở chung với người tôi yêu thích còn cô có thể ở chung lại với người tình xưa của cô. Cả hai chúng ta đều có lợi mà.

Diễm đứng bật dậy - Anh nói người tình xưa gì ?

- Đừng giả bộ không biết trước mặt của tôi. Lâu nay cô ở bên cạnh tôi, mà lòng ở

bên người khác. Cô và tên Tiến đã lén lút tư tình sau lưng tôi bộ tưởng tôi không biết hay sao.

Diễm giơ tay lên tính tát Phong , nhưng nàng bỏ tay xuống. Nước mắt của nàng ứa ra. Trái tim của nàng tan nát. Đã không còn hy vọng gì nữa. Nàng đã cố nhận nhục coi như không có chuyện gì xảy ra nhưng từng chữ từng câu vừa rồi của Phong đã là con dao cắt đứt đi tất cả sự hy vọng của nàng.

- Anh đổ oan cho em. Phải , em đã gặp lại anh Tiến , nhưng em chưa hề làm lỗi với anh. Em đối với anh như thế nào không lẽ anh không hiểu hay sao. Cho dù lúc này anh đối em thật lạnh nhạt và tệ bạc thì em cũng không hề mở miệng than trách anh. Cho dù biết anh có người đàn bà khác bên ngoài thì em cũng làm như không biết , tha thứ cho anh. Em đã ráng hết sức mình để cứu vãn hôn nhân của chúng ta. Nhưng anh một cơ hội cho chúng ta anh cũng không có nghĩ đến. Anh không hề có một chút hối hận gì về việc làm của mình , anh muốn ly dị thôi , tại sao lại phải đổ oan cho em. Bây giờ tôi mới thấy rõ con người của anh.

- Được , chúng ta ly dị , tôi tạ tội nguyện cho anh. Cao Hạo Phong , tôi hận anh , tôi hận anh cho đến chết.

Diễm vùng bỏ chạy ra khỏi nhà , Phong ngồi ở đó đau khổ tan nát cả cõi lòng.

Diễm ngồi tựa lưng ngó ngáo như một kẻ mất hồn. Tiến đập nhẹ lên vai nàng.

- Diễm à. Nước chanh nè.

Diễm đỡ ly nước trên của Tiến.

- Cám ơn anh , anh thấy em còn chưa đủ chua chát hay sao mà còn cho em uống nước chanh.

Tiến bối rối , - Xin lỗi anh thấy em không được khoẻ nên nói họ làm nước chanh cho em. Để anh đổi ly khác cho em.

Diễm gượng cười.

- Không cần đâu. Nước gì thì bây giờ đối với em cũng không có ngọt được.

- Diễm à , anh có nghe Thùy kể chuyện của em. Hai người đến nông nỗi này hay sao ?

- Phải, chúng tôi đã quyết định ly dị.

- Có phải là tại anh không ?

- Không phải đâu , anh đừng nghĩ vậy. Thật ra giữa em và anh Phong đã xảy ra nhiều vấn đề từ trước. Anh chỉ là muốn kiếm một cái cớ mà thôi. Đám cưới một năm thì đã phải ly dị. Anh thấy em có phải là một người thất bại lắm hay không ?

- Diễm , đừng có suy nghĩ như vậy mà.

- Anh đi làm việc của anh đi , không cần ngồi đây với em đâu.

- Ờ Tiến ngàn ngừ. Ngay lúc đó thì người hầu bàn vẫy tay muốn nói gì với Tiến. Tiến đứng dậy.

- Đợi anh chút nha.

Khi Tiến trở lại thì Diễm đã bỏ đi mất. Tiến chạy ra ngoài thì thấy Diễm ngơ ngơ ngáo ngáo đang đá cát trên sân , nhìn thấy mà đau lòng.

- Không được" Tiến tự bảo mình.

- Mình phải làm cái gì , nếu cứ tiếp tục như vậy , Diễm sẽ điên mất.

Chương 10

Nghĩ như vậy ngày hôm sau Tiến tìm đến gặp Phong . Chàng cảm thấy mâu thuẫn lắm , mấy năm nay trong lòng chàng vẫn mong có một ngày Diễm và Phong sẽ ly dị , rồi chàng sẽ lấy Diễm . Nhưng khi thấy Diễm ủ rũ buồn bã , như một người đã mất đi linh hồn thì chàng rất đau lòng . Có người con gái nào trên đời này khi đám cưới không hy vọng cuộc hôn nhân đó sẽ là một đời một kiếp . Diễm rõ ràng còn tiếc nuối , không muốn cuộc hôn nhân này phải chấm dứt , nếu không thì nàng đã không đau buồn đến như vậy . Chuyện của chàng và Diễm đã là dĩ vãng , cho dù buông không được thì cũng phải buông . Có trách chàng chỉ trách mình đã bỏ lỡ cơ hội . Còn bây giờ , chàng chỉ mong được thấy Diễm vui vẻ , hưởng chi sự việc đến nông nỗi ngày hôm nay cũng là do chàng mà ra.

Tiến còn đang ngần ngừ thì may quá Phong từ phòng mạch đi ra với một người . Tiến vội xuống xe . Phong thấy Tiến có vẻ ngỡ ngàng , không ngờ Tiến lại đến gặp mình . Tiến nhỏ nhẹ chứng tỏ cho Phong biết chàng có thành ý không phải đến gây chuyện.

- Tôi có thể nói chuyện riêng với anh một lát không ?

- Xin lỗi , tôi rất bận . Có gì thì anh nói thẳng ra ở đây đi.

- Vậy được , anh có biết Diễm không được khỏe hay không Tinh thần của cô rất là suy sụp.

- Vậy thì sao ? Nói với tôi làm gì?

Phong thờ ơ . Tiến thấy máu nóng trong người bắt đầu dâng lên nhưng chàng ráng đè nén.

- Diễm bị như vậy là cũng chính vì chuyện ly dị . Tôi nghĩ anh đã hiểu lầm rồi , chúng tôi vốn không có gì . Phải , lúc xưa chúng tôi đã từng cặp kè , nhưng đó đã là dĩ vãng . Người bây giờ mà Diễm yêu chính là anh . Chúng tôi chỉ là tình cờ mới gặp lại đây thôi . Nếu anh không tin thì có thể hỏi Thùy thư ký của anh . Ly dị không phải là một trò đùa , không nên vì một phút nóng giận hay hiểu lầm rồi làm chuyện không thể cứu vãn . Tôi mong anh suy nghĩ lại đi.

- Nói hết rồi chứ . Tôi cho anh biết , hai người có gì cũng được hay không có gì cũng được , tôi không cần biết . Tôi đã hết cảm giác với cô ta rồi , cho dù cô ta có khóc cho đến chết đi nữa thì tôi cũng không thay đổi ý định đâu . Làm ơn đừng có đến nói với tôi những chuyện dư thừa này . Có biết một giờ của tôi là bao nhiêu tiền không ?

Mặt của Tiến bắt đầu nóng phừng phừng.

- Xin lỗi , đã làm mất thời của anh . Tôi không nên tới đây khuyên hai người đừng ly dị . Có một người chồng bạc bẽo như anh mà phải đợi đến bây giờ mới ly dị thật là tội nghiệp cho Diễm . Anh không xứng đáng để được cô . Tôi thật hối hận năm xưa đã để Diễm lấy anh.

Phong cười đều gia?

- Phải , con người tôi rất tệ bạc và bạc bẽo . Nếu anh lo cho cô ta như vậy , thì hãy lấy cô ta đi.

- Tôi nhất định mà . Có một người vợ tốt như vậy mà anh không biết quý mến , sau này anh sẽ hối hận . Tôi tuy không có tiền không có địa vị bằng anh , nhưng tôi nhất định sẽ khiến cô được sống vui vẻ , không cần mỗi ngày phải rửa mặt bằng nước mắt đau.

- Tôi cũng mong là anh làm được . Không chỉ là nói bằng cái miệng thôi.

Tiến hàm hàm bỏ đi . Lập Văn đập lên vai của Phong

- Không những cho vợ của mình sinh mạng , mà còn lo lắng cuộc sống sau này cho cô nữa , tôi nghĩ trên đời này người vĩ đại nhất là anh đó.

Phong cười buồn không nói gì.

- Thôi đi đi , Vỹ Kiệt với Trọng Hiền đang đợi mình đó.

- Ờ , tôi chợt nhớ có chuyện phải làm . Tôi không đi được.

- Chuyện gì nữa . Ngày mai làm không được sao ?

- Không được , quan trọng lắm.

- Vậy thôi tôi đi , ngày mai gặp ở nhà thương.

- Okay , bye bye

Từ phòng mạch Phong lái xe thẳng đến nhà bố mẹ của Diễm , chàng đậu xe cách nhà nàng vài căn để tránh khỏi gặp người nhà của nàng . Phong biết hy vọng gặp được Diễm đi ra thật rất mong manh . Biết nàng ở trong đó mà không thể vô gặp được , ngoài cách ở ngoài này chờ đợi , chờ đợi một cơ hội để thoáng thấy dáng nàng vài giây thì chàng lại có thể làm được gì bây giờ.

- Giờ này em đang làm gì ? Có được vui vẻ hay không hay lại đang nằm khóc trên giường.

Phong bâng khuâng thờ dãi.

- Xuống xe. Xuống xe.

Phong giật mình , thì ra là Nam.

- Anh đến đây để làm gì ?

- Tôi... tôi..

Phong ngập ngừng.

- Diễm như thế nào , cổ có khoẻ không ?

- Cái gì ? Tôi không nghe làm chứ ? Anh còn biết quan tâm con Diễm có khoẻ hay không à . Cám ơn . Nó còn chưa có chết.

- Xin lỗi.

- Xin lỗi với tôi làm gì . Một câu xin lỗi có thể coi như không có chuyện gì xảy ra hay sao . Tôi thật hối hận hôm xưa đã hứa nhau tác hợp anh với Diễm . Nếu anh không yêu em của tôi thì lấy nó làm gì . Tôi đã từng có một đứa em rất hoạt bát , vui vẻ yêu đời , còn bây giờ... bây giờ nó giống như một xác chết đi . Anh có biết ngày hôm qua nó suýt nữa bị xe cán hay không ?

- Cô ta có sao không ?

- Cũng may là không sao , anh mong nó có sao hay sao . Anh có biết chúng tôi đau lòng đến độ nào khi nhìn thấy nó như vậy hay không ? Tôi thật không bao giờ tưởng tượng được anh bỗng nhiên lại thay đổi nhiều đến như vậy . Có biết tôi muốn đánh anh lắm hay không ?

- Nếu đánh tôi khiến anh thấy dễ chịu hơn thì đánh đi , tôi không né đâu.

Nam nắm chặt tay lại giờ lên rồi chàng bỏ xuống.

- Tôi là luật sư , tôi không biết luật phạm luật đâu . Tôi không đánh anh đâu . Anh hãy đi , đừng bao giờ xuất hiện ở đây nữa . Đừng để Diễm thấy mặt của anh . Nó đã nói lầm lỗi lớn nhất của nó là đã gặp anh , suốt cuộc đời này nó cũng không muốn gặp anh nữa.

- Diễm hận tôi đến như vậy , cổ hận tôi đến như vậy thật sao ?

- Phải , tôi cảnh cáo anh đừng để tôi thấy nữa.

- Anh an tâm , biết cổ hận tôi đến như vậy , tôi an tâm lắm , tôi bảo đảm từ nay anh sẽ không còn thấy mặt của tôi đâu . Hãy lo lắng cho Diễm thật tốt.

Nói rồi Phong lên xe lái đi mất . Nam đứng đó ngờ ngác , Phong thật ra đang làm cái trò gì . Nam cảm thấy Phong dường như đã biến thành một người khác , một người thật kỳ lạ , khó hiểu chứ không phải là người bạn già chàng quen biết từ nhỏ.

Diễm ngồi trong phòng của mình viết nhật ký mà nước mắt rơi xuống làm mực loang cả trang giấy . Diễm không ngờ lại trở về căn phòng củ của mình , ở đây cái gì cũng giống như xưa , riêng chỉ có nàng là không còn giống như xưa nữa . Trái tim của nàng , cõi lòng của nàng đã có một vết thương không thể hàn gắn lại được.

- Di à , di khóc hả ?

Diễm ôm bé Trân vô lòng , bàn tay nhỏ bé của nó lau những giọt nước trên mặt Diễm.

- Dì đừng có khóc mà , ai đã bắt nạt dì vậy ?

Diễm lắc đầu.

- Dì đau khổ , khó chịu ghê lắm.

- Khó chịu ? dì bị bệnh phải hông ?

- Phải , dì bị bệnh , căn bệnh này bề ngoài nhìn không ra , vì là ở trong tim trong óc . Dì thương một người mà không nên thương , muốn quên lại quên không được.

- Sao bệnh của dì khó hiểu quá à . Dì đừng có sợ , đừng có khóc , ông cậu là bác sỹ , ông cậu giỏi lắm , nói với ông cậu , ông cậu sẽ chữa cho dì.

- Không! Đừng nói có nói cho ông cậu biết , nếu không dì chết ngay đó.

- Ồ.biết rồi.

- Diễm à , Diễm!

Nghe tiếng của Nam , Diễm vội lau nước mắt , dặn bé Trân.

- Đừng có nói với cậu Nam là dì khóc đó biết không ?

- Tại sao ?

- Đừng có hỏi nhiều , có nghe lời của dì không ? Nếu không mai mốt dì không chở con đi chơi đâu đó.

- Anh Nam , em ở trong này!

- Ồ em ở đây , làm anh kiếm nãy giờ.

- Chào cậu.

- Ủa sao con bé này ở đây ?

- Hôm nay chị Trâm Anh với anh Hùng xếp hàng đi mua nhà , nên đem con Trân qua đây chơi với em.

- Lại đi sớm xếp hàng à . Tuần trước họ không phải đi rồi sao ?

- Tuần trước anh chị đi trễ người ta lựa trước hết rồi . Cái kiểu chị Trâm Anh thích mỗi đợt ra có năm năm căn thôi . Hôm nay anh chị đi xếp hàng sớm lắm , chắc mua được mà nên giờ còn thấy chưa về.

- Rồi hai dì cháu làm gì cả ngày ?

- Lúc sáng dì dẫn cháu đi shopping.

Bé Trân xen vào.

- Rồi đi đâu nữa ?

- Rồi đi coi movie , đi nhiều nơi lắm.

- Em đã không sao à ?

- Em đâu có gì . Đã suy nghĩ kỹ rồi , bây giờ có thiếu gì người ly dị . Em cứ khóc chỉ hại mình em thôi , ảnh cũng như vậy thôi . Sao hôm nay anh về sớm quá vậy ?

- Anh tính về coi em ra sao , à em biết lúc này trước cửa nhà của mình anh gặp ai không ?

- Ai vậy ?

- Thành Phong.

- Ảnh đến để làm gì ?

- Muốn biết em có khoẻ hay không ?

- Nói cái gì ! Muốn biết em có khoẻ hay không ? Như vậy mà cũng hỏi được hay sao ? Trên đời này tại sao lại có người giả dối đến thế , tại sao lại cho em gặp phải chứ . Con người này em không bao giờ muốn gặp nữa , anh cũng đừng bao giờ nhắc cái tên này trước mặt em . Con người đó không đáng để em nhớ tới , em sẽ không buồn không khóc nữa đâu . Anh hãy coi , em sẽ sống thật vui vẻ , vui vẻ hơn xưa gấp ngàn lần.

- Thấy em suy nghĩ được như vậy anh thấy an tâm lắm . Vậy đỡ quá , cái này không cần đến nữa.

Nam rút trong túi ra tấm check ghi hai ngàn

Diễn giựt.

- Cái gì đây.

- Không , anh tính cho em đi du lịch giải buồn , nhưng bây giờ em không có gì rồi , đỡ quá khỏi tốn . Trả lại cho anh.

- Còn khuya đó . Đưa ra rồi không có được đòi lại . Không đi du lịch thì đi shopping cũng được mà.

- Hai anh em ở đây à ?

- Bớ! Sao bố cũng về sớm quá vậy.

- Chắc bố cũng tính về khuyên em chứ gì.

Nam cười.

- Sao , hôm nay thấy con như vui vẻ lắm , mà sao mắt lại đỏ hết vậy hả ?

Bố thật là tử tế . Cái gì cũng không qua được mắt của bố.

- Tại đêm qua con thức khuya quá nên lúc sáng dậy mắt bị đỏ thôi . Con đã hết chuyện rồi . Bố có phải về để an ủi khuyên con hay không ?

- Thấy con bình thân như vậy cho dù bố có hàng ngàn lời khuyên thì cũng để dành lại mai mốt mới nói.

- Bố không cần để dành lại mai mốt mới nói đâu , con hồng cần lời khuyên , con cần cái gì thực tế hơn một chút.

- Là cái gì ?

- Thì giống như vậy nè.

Diễm xoè cho bố coi tấm check của Nam.

- Ồ.sao ra nặng tay quá vậy Nam , ít khi đó.

- Nên bây giờ con đang hồi hận nè . Đau lòng quá đi.

Nam nhăn nhó đùa.

Chị Thu chạy vô báo ba mẹ Phong đến.

- Thưa ông , ông bà xui gia đến.

- Ồ được tôi xuống ngay , Diễm à , con có muốn gặp hay không ? Nếu không muốn thì ở đây đi không cần xuống đâu.

Diễm hiểu ý của bố . Diễm mới hơi đỡ lại một tí , bây giờ ba mẹ của Phong đến , bố sợ họ nhắc đến chàng làm cho Diễm buồn . Nhưng xưa nay họ tốt với Diễm lắm . Cho dù có ghét có hận Phong đến mấy nhưng Diễm vẫn yêu mến họ.

- Dù sao họ cũng là ba mẹ chồng của con , con phải xuống chào hỏi.

Bố nhìn Diễm cười ra vẻ đồng ý.

- Con đã hiểu biết chuyện hơn xưa rất là nhiều đó.

- Nhưng bố xuống trước đi , con đi thay cái áo khác đã.

- Chào anh , chào chi...

- Ủa... hôm nay anh ở nhà à ?

- Không , hôm nay tôi về sớm chút coi con Diễm.

Ba của Phong buồn buồn.

- Tôi không ngờ chuyện lại xảy ra đến nước này , gặp mặt anh tôi thấy ngỡ ngàng lắm , nhưng Lan cứ lo lắng không biết Diễm ra sao , nên đành phải vác mắt mặt qua đây.

- Anh đừng có bao giờ nói như vậy . Chuyện của tụi nhỏ đâu có liên quan tới chúng ta . Tình bạn mấy chục năm không nên để chuyện này làm ảnh hưởng.

- Diễm hôm nay như thế nào ?

- Mấy hôm trước nó cứ nằm trong phòng khóc . Tôi với mẹ nó lo lắm . Vẫn còn tính đưa nó qua Pháp một thời gian để cho khuây khoa? . Hôm nay thì như là nó đã vui hơn . Anh Hoàng , sắc mặt của anh tệ lắm , anh không khỏe à ? Đã đi coi bác sỹ chưa , hay lát để tôi coi cho anh.

Ba của Phong thở dài.

- Có thằng con bất hiếu như vậy tôi chưa bị vỡ mạch máu não thì coi như đã may mắn lắm rồi . Hôm qua tôi bảo nó không được ly dị nếu không từ nay đừng gọi tôi là ba . Anh có biết nó trả lời như thế nào với tôi không ? Nó nói xin lỗi tôi , "ba cứ coi như là không có con đi" . Tôi thấy thật chán quá . Cũng tại tôi không biết dạy con , còn hại luôn đến con Diễm.

Diễm xuống tới cầu thang , nàng nghe được lời ba của Phong vừa nói . Trái tim đang tan nát giờ lại càng vụn vỡ hơn .. " Phong , anh thật tuyệt tình đến như vậy sao ? Không lẽ trong lòng của anh không còn một chút có em hay sao ?"

Một giọt nước mắt lăn xuống , Diễm lau vội rồi bước xuống nhà.

- Thưa ba , thưa mẹ.

- Ồ.con..

Mẹ của Phong đứng dậy , nắm tay kéo ngồi bên cạnh mình

- Con có khỏe không ? Con ốm và xanh xao nhiều quá.

- Con khỏe lắm . Mẹ không cần lo cho con đâu.

- Con muốn ăn gì , để mẹ nấu đem tới cho con.

- Không cần đâu mẹ . Ở đây có chị Thu ngày nào cũng hầm đồ bổ cho con.

- Diễm à.

Ba của Phong lên tiếng.

- Con đừng có lo . Ba sẽ nói chuyện với thằng Phong , ba không để tụi con ly dị đâu . Ngoài con ra , ba và mẹ không chấp nhận ai hết.

Diễm cười buồn.

- Cám ơn ba đã lo cho con . Nhưng con với anh Phong đã không còn trở lại được nữa đâu . Con cũng đã chấp nhận rồi , con thật rất mệt mỏi , con không muốn tiếp tục giằng co nữa . Anh Phong có quyền chọn lựa hạnh phúc và lối sống của mình . Ba mẹ đừng có vì chuyện của tụi con mà làm ảnh hưởng tình cảm trong nhà , nhất là làm ảnh hưởng đến sức khỏe của mình . Huyết áp của ba bị Cao , ba đừng có nổi giận , ba hãy coi chừng sức khỏe của mình . Con với anh Phong có ra sao đi nữa con lúc nào cũng tôn kính , coi hai người là ba mẹ của con.

Mẹ của Phong ôm Diễm vào lòng , bà chảy nước mắt.

- Mẹ thật không biết thằng Phong đang suy nghĩ cái gì . Con tốt như vậy mà nó không biết quý.

Lúc đó mẹ của Diễm về tới . Bà bước vào vui vẻ.

- Anh Hoàng , chị Lan , ở lại đây ăn cơm nha.

- Ờthôi đừng.

- Ba mẹ Ở lại đây ăn cơm đi.

Diễm năn ni?

- Con không còn bao nhiêu ngày được ăn cơm với ba mẹ đâu . Ở lại đi mà . Mẹ à, để con giúp mẹ với chị Thu.

Ba mẹ của Phong ái ngại nhìn nhau , phải chăng nếu gia đình của Diễm đừng quá nhiệt tâm , mà la mắng họ thì có lẽ trong lòng của họ cảm thấy dễ chịu hơn.

Diễm có thể thật sự quên đi Phong hay không thì chỉ có nàng mới biết , nhưng trông theo bề ngoài thì dường như Diễm đã làm được điều nàng nói . Nàng không còn ủ rũ khóc lóc mà lúc nào cũng cười nói luôn miệng , như chừng nàng vui vẻ lắm . Diễm vẫn đi làm ở đài phát thanh , khi rảnh thì đi shopping , đi xem phim , chọc phá bạn bè như lúc nàng chưa lấy chồng . Lúc này Diễm thường hay gặp Tiến , giúp chàng lo buổi tiệc Charity Ball cho trẻ em mồ côi . Buổi tiệc sẽ được tổ chức tại Thánh Đường Tự Do.

Thấy Diễm bước vào , Tiến ngừng tay.

- Em ăn gian nha , đợi mọi người làm xong mới tới.

- Không , không phải đâu . Em... chiều nay đột nhiên em thấy nhức đầu lắm nên mới tới trễ.

- Ồ thì ra vậy... bộ Macýs lúc này có bác sỹ chữa bệnh nhức đầu ở đó hay sao ?

Tiến đùa . Diễm đánh nhẹ Tiến.

- Dám bắt bẻ em hả . Bánh su này anh không có phần đâu.

- Không nhỏ nhặt vậy chứ.

Diễm cười . Nàng để mấy hộp bánh lên bàn.

- Mọi người nghỉ một lát ăn bánh đi nè . Phải rồi anh Tiến , mọi thứ đã gần xong hết chưa ? Anh nghĩ tối mai có okay không ?

- Anh nghĩ cũng okay mà , thật ra thì là Charity Ball , bẻ ngoài trang hoàng ra sao không có quan trọng lắm đâu vì người đến đây mục đích là để làm từ thiện mà.

- Anh nói đúng lắm , em đồng ý với anh.

- Ở đây cũng gần xong hết rồi , thôi được , em có cần phải đi làm chuyện gì lát nữa không ?

Diễm lắc đầu.

- Chắc là không mà.

- Vậy đi theo anh , anh đưa em đi đến nơi này.

- Đi đâu hả ?

- Lát nữa tới đó em sẽ biết.

- Hiếu!. Nói lại giùm với cha Văn Chi tôi với Diễm đi trước nha.

- Được tôi sẽ nói lại . Hai người đi đi.

- Cám ơn nha.

Tiến lái xe khoảng 20 phút rồi chàng tấp vô bên đường.

- Tới rồi.

Tiến nói.

Diễm nhìn quanh ngơ ngác.

- Anh vội vã đưa em tới đây hả ? Ở đây đâu có gì đâu!

- Em còn nhớ chỗ này hay không ?

Nghe Tiến hỏi , Diễm nhìn kỹ lại con đường , cố moi trong óc mình chỗ này là chỗ nào . Cây tùng đó , căn nhà trắng đó , buổi trưa hôm đó , chính là nơi này . Trong

lòng của Diễm có chút bất ổn . Tại sao Tiến lại đưa mình đến lại nơi đây.

- Đây là chỗ chúng ta lần đầu tiên gặp nhau . Em còn nhớ không ?

Diễm gật đầu . Buổi trưa hôm đó, chính ở nơi này , bánh xe của nàng bị xì hơi, Tiến đã thay giùm cho nàng , rồi nàng đã quen biết Tiến.

- Đúng ra thì không phải ở đây , nhưng ở đây em đã nói cho anh biết em tên Diễm , cũng chính nơi này anh biết được cái gì là chỉ gặp một lần rồi nhớ mãi . Em có biết không , anh không tin là có thể vừa gặp một người là đã có thể yêu , cho đến khi gặp em , thì suy nghĩ của anh hoàn toàn bị lật đổ.

Tiến rút trong túi của chàng ra một cái hộp . Chàng mở nắp ra , trong đó có rất nhiều nhẫn.

- Từ cái buổi trưa hôm đó , thì anh đã yêu em . Rồi được em đáp lại mối tình của anh , anh rất mừng . Anh đã mua chiếc nhẫn này , tính một ngày sẽ tặng cho em.

Tiến cầm cái nhẫn trơn bằng vàng .

- Nhưng anh đã không dám tặng cho em .. Anh rất sợ... Em là cô gái nhà giàu còn anh là ai chứ . Anh không là ai cả , hai bàn tay trắng lem luốc xăng nhót . Cái duy nhất anh còn có được chính là lòng tự ái của mình . Anh trách mình không bằng người ta , không cho em được cuộc sống sung sướng , rồi anh đã làm một chuyện điên rồ nhất trong cuộc đời của mình.

- Anh cứ tưởng anh sẽ quên được em , nhưng thì ra anh làm không được . Anh sống những ngày tháng chán chán nản , đần độn , u tối , và hối tiếc . Anh mở ra Diễm Hương , để tưởng tượng rằng em như vẫn còn ở bên cạnh anh . Càng muốn quên em thì anh lại càng nhớ đến em . Và mỗi khi nhớ đến em , thì anh lại đi mua một chiếc nhẫn . Hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện , một ngày nào đó anh sẽ có thể tặng cho em.

Tiến lấy ra một chiếc nhẫn hột xoàn khác.

- Có lẽ ông trời đã tội nghiệp anh , cho chúng ta gặp lại . Cái nhẫn này lúc sáng anh đã đi mua đó . Hai năm trước anh đã bỏ lỡ cơ hội , nhưng lần này anh quyết không bỏ lỡ nữa đâu . Tuy rằng đã có chút chậm trễ , nhưng chúng ta hãy quên hết những chuyện không vui . Chúng ta hãy làm lại từ đầu nha em . Lấy anh nha , hãy để cho anh được lo lắng chăm sóc cho em suốt cuộc đời này được không ?

Chương 11

Diễm im lặng không nói gì, một lát sau nàng cười.

- Mặt của anh thật là nghiêm túc làm em suýt nữa bị anh gạt , còn tưởng là thật nữa đó , anh nói đùa thật là hay quá đi . Có nghĩ tới đi đóng phim hay không ? Em nghĩ anh sẽ nổi tiếng đó , chừng đó nhớ cho em xin chữ ký nha.

- Diễm à , anh không phải nói đùa với em đâu . Anh nghiêm túc đó.

Tiến nắm lấy bàn tay của Diễm , Diễm vội rút tay lại . Nàng lúng túng.

- Thôi anh đừng có giỡn nữa mà . Em chợt nhớ ra em có chuyện phải đi làm , mình trở lại nhà thờ đi.

- Anh biết em hiểu anh không phải nói chơi . Tại sao lại phải làm như không hiểu.

Diễm thở dài , nàng nghiêm nghị.

- Tiến à , anh có biết anh đang nói những gì hay không ?

- Anh biết , còn rất là rõ ràng nữa . Anh đang cầu hôn với người anh yêu thương nhất.

Diễm lắc đầu.

- Không..anh không biết mình đang làm gì . Nếu anh biết , thì anh phải biết anh không thể nói với em những lời này , không thể nào đâu.

- Tại sao lại không được , ai không cho phép ?

- Tất cả... Tiến à , em đã vợ của anh Phong rồi.

- Nhưng bây giờ em đã không phải nữa.

- Không phải đơn giản như vậy . Em đã lấy anh Phong rồi , cả đời em luôn luôn là vợ của anh Phong , không thể thay đổi được đâu . Nói gì đi nữa em cũng là người đàn bà đã có chồng . Còn anh , anh không phải giống như lúc xưa , bây giờ có biết bao nhiêu người con gái tốt hơn em gấp trăm ngàn lần chờ anh lựa chọn . Em không có xứng đáng với anh đâu . Đừng có nghĩ tới em và chuyện xưa nữa , Tiến à.

- Đừng có nghĩ tới em và chuyện xưa ? Anh làm không được , cho dù ngoài kia bao nhiêu người con gái tốt như thế nào thì họ cũng không thể so sánh với em , vì trên đời anh người yêu chính là em . Hãy coi những chuyện đã qua như một giấc mơ , như phấn trắng trên bảng , xóa đi hết , bắt đầu lại từ đầu , có được hay không ?

- Không... không thể nào.

Diễm nghẹn ngào .. Nước mắt của nàng rơi xuống.

- Em không có thể coi như là một giấc mơ được , vì nếu là một giấc mơ khi em tỉnh lại thì không còn nhớ gì đến nữa . Nhưng những chuyện đã xảy ra , em không thể nào quên đi được . Xin anh đừng nói những lời như vậy nữa . Em xin anh mẹ . Anh thấy em chưa đủ đau khổ hay sao ? Xin anh đừng bắt em phải đau khổ hơn nữa . Trong những ngày tháng vừa qua em đã gặp phải rất nhiều chuyện không vui . Có rất nhiều lúc em cảm thấy mình không còn sức để chịu đựng nữa , rất trống trải , rất cô đơn . Nghe được những lời vừa rồi của anh . Nói thật nha , em rất muốn đồng ý , nhưng em làm không được , vì anh là một người tốt . Em không thể coi anh như một cái phao để bám níu trong những ngày tháng khó qua nhất này của em . Em không muốn lờn gặt anh , lợi dụng đến tình thương của anh.

Diễm ngưng giây lát...

- Nếu em không yêu anh Phong thì em không lấy anh đâu . Cho dù là bây giờ , khi anh đã làm em bị tổn thương rất nặng thì tình yêu của em dành cho anh vẫn chưa hề thay đổi . Em vẫn chờ đợi một ngày nào đó , anh Phong sẽ quay trở về . Có lẽ em thật khờ dại , nhưng em tin chắc sẽ có ngày đó , bản tính của anh Phong là một người rất tốt , không phải như anh đã thấy đâu . Tình cảm xưa của chúng ta đã không còn ở trong lòng của em nữa . Bây giờ chỉ còn là tình bạn thôi . Em biết... nói những lời này với anh sẽ khiến anh buồn lắm . Nhưng đây là sự thật . Nếu không nói rõ ràng bây giờ , sau này sẽ càng khiến anh buồn hơn . Xin lỗi anh . Xin lỗi..

Tiến cười buồn.

- Em không cần phải nói xin lỗi với anh , em đâu có lỗi gì . Anh cũng thể nào đi giận một người thật thà . Mong rằng chuyện hôm nay không khiến em sau này gặp anh phải á ngại . Thôi được , coi như hôm nay anh chưa nói gì đi . Chúng ta vẫn còn là bạn bè chứ ?

- Đương nhiên rồi . Tiến à , anh nhất định sẽ kiếm ra được người thích hợp đeo chiếc nhẫn của anh.

Tiến cười.

- Chuyện đó để mai mốt mới nói đi . Thôi được , anh đưa em về.

Từ nhà thờ trở về , Diễm lặng lẽ đi vô phòng . Suốt cả buổi tối nàng ngồi trên giường thần thờ suy nghĩ . Diễm buồn rầu tự trách mình đã xử sự không khéo . Rõ ràng nàng không có ý gì với Tiến , thuần túy chỉ coi chàng là người bạn , tại sao chiều nay Tiến lại có thể nói những lời đó , đây chứng tỏ rằng Tiến nghĩ Diễm vẫn còn chưa dứt tình cảm với chàng , nếu không thì chàng không dám mở miệng cầu hôn đâu . Ngay cả Tiến cũng hiểu lắm , huống hồ chi Phong , làm sao mà chàng không hiểu lắm cho được.

Diễm thở dài . Nàng không cảm thấy buồn hay giận Phong , mà giận chính mình nhiều hơn.

- Cũng tại mình tất cả , đáng lẽ phải giữ một khoảng cách , tại sao lại phải tỏ vẻ thân quá khiến người ta hiểu lầm , bây giờ lại phải một lần nữa làm cho Tiến buồn , còn hôn nhân của mình cũng giữ không nổi nữa . Không thể trách ai , chỉ có thể tự trách

mình"

- Diễm à , Diễm em đã ngủ chưa ?

Diễm giật mình , nàng đứng dậy ra mở cửa.

- Anh phá em đang ngủ hả ?

- Em còn chưa ngủ , em đang đọc sách thôi . Kiếm em có chuyện quan trọng hả ?

- Cũng không phải quan trọng lắm , nhưng anh muốn làm cho xong thôi.

Bình đưa cho Diễm cái folder màu xanh

- Đây là giấy tờ ly dị của em . Phong đã ký tên rồi , sáng nay luật sư bên đó giao sang cho anh . Bây giờ cần chữ ký của em nữa là coi như chính thức.

Tay của Diễm run run cầm cái folder mở ra đọc . Diễm thở dài.

- Ảnh thật sự không quay trở về nữa.

- Anh đã coi lại rồi , không có vấn đề gì cả, có điều anh thấy hơi lạ là tất cả tài sản , nhà cửa , xe cộ , mutual fund , stock , bond , investment , tất cả đều giao cho em . Phong không lấy gì cả . Ngay cả phòng mạch của Phong cũng giao cho em , em có quyền bán.

- Giao tất cả lại cho em , vậy anh Phong sống như thế nào.

Bình nhún vai ,

- Anh đâu có biết . Có lẽ nó cảm thấy có lỗi nên để lại tất cả cho em để đền bù . Thấy kệ nó , còn lo nghĩ tới nó làm gì . Huống chi nó là bác sỹ , kiếm lại mấy hời.

- Ngày mai em ký rồi đưa cho anh được không ?

- Okay , không gấp mà . Chừng nào em ký xong rồi đem qua cho anh cũng được . Thôi em đi ngủ đi . Ngủ ngon.

- Anh Ba ngủ ngon.

Tiến Bình trở ra , Diễm khóa cửa lại . Nàng xé nát tấm giấy ly dị rồi ngã người xuống giường , nước mắt tuôn chảy như mưa . Diễm thút thít khóc không dám khóc lớn vì sợ người nhà nghe được . Lúc này Diễm đã ráng hết sức của mình mới không chảy nước mắt trước mặt Bình . Nàng không muốn gia đình hay bất cứ ai biết được nàng vẫn không thể chấp nhận được sự thật . Rằng nàng mỗi ngày vẫn sống trong một thế giới ảo tưởng , nghĩ rằng ngày mai Phong sẽ trở về , mọi việc sẽ như xưa.

Mấy hôm sau Diễm cứ nằm lì trong phòng không rời khỏi nhà . Nàng khoá chặt cửa lại không muốn gặp ai . Không phải Diễm đau bệnh , nhưng nàng thấy tâm hồn rã rời , cái rã rời của kẻ không còn biết bầu vú vào cái gì để sống . Suốt đêm qua , nàng

không ngủ mà ngồi ở ghế nhìn lên bầu trời cho đến sáng . Trời gần sáng , Diễm đứng dậy đi đến bàn phấn lấy ra một xấp giấy viết thư màu xanh lam có ép những chiếc lá khô ở giữa . Khi chữ bắt đầu hiện trên trang giấy thì nước mắt của Diễm cũng bắt đầu chảy xuống . Nàng phải xé đi viết lại nhiều lần vì nước mắt rơi xuống làm lem cả mực . Hai tiếng sau , rốt cuộc nàng đã viết xong . Diễm đứng dậy mở tủ lấy chiếc áo choàng mỏng màu đen rồi khoác lên người . Nàng gấp lá thư lại làm tư , bỏ vô túi áo choàng rồi mở cửa bước ra ngoài.

Nàng đi nhẹ nhàng ra balcony , leo lên đứng trên thành cửa lan can . Gió thổi tới lành lạnh . Bầu trời ban sáng hanh hanh lạnh lẽo . Vài giây nữa đây tất cả đau khổ , buồn tủi của nàng đều sẽ tan biến mất , sẽ vĩnh viễn không còn tồn tại nữa . Nàng cũng không còn bị nó dằn vặt đau khổ . Nghĩ như vậy , Diễm không còn cảm thấy sợ , mà lại cảm thấy rất nhẹ nhàng và thanh thản hơn bao giờ hết.

Nam đi chạy bộ ban sáng về , ngó lên ban công thấy Diễm , chàng hét lớn.

- Hãy xuống mau , hãy trở xuống mau . Nguy hiểm lắm.

Nhưng lời khuyên cáo của chàng đã không kịp nữa , Diễm đã nhảy xuống rớt ngay trước mặt chàng . Nam chết sững ,

- Tại sao... tại sao em lại khờ dại , tại sao lại phải chọn con đường này ?

Phong nghe Lập Văn báo tin Diễm đã nhảy lầu tự tử , nằm trong phòng đặt biệt ICU . Chàng vội vàng chạy tới bệnh viện . Khi thấy Phong bước vào , mọi người trong phòng đưa mắt nhìn nhau , nhưng vẫn giữ im lặng không nói gì cả . Tuy rằng họ không nói gì , nhưng Phong cũng hiểu được là họ đang oán hận chàng.

Phong bước đến gần giường . Biết Diễm phải nằm trong ICU ,

chàng đã chuẩn bị tâm lý một phần nào , nhưng khi nhìn thấy trước mắt . Cả người của Diễm bị băng kín , máu rỉ thấm qua luôn cả lớp băng trắng . Trên màn ảnh máy trợ tim , từng nhịp mạch tích lên chậm chạp . Phong gần như băng hoại.

Nam từ ngoài bước vào , thấy mặt của Phong , chàng đã nổi nóng nhào tới đánh Phong.

- Ai cho nó vô đây , tên hung thủ giết người . Mày còn mặt mũi dám đến đây hay sao ?

Phong không chống đỡ những cú đánh của Nam , máu từ mũi , từ khoé miệng của chàng chảy ra . Nhưng Phong

không cảm thấy đau , vết đau trong lòng của chàng bây giờ còn đau gấp ngàn lần so với vết đau trên da thịt . Chàng cố lết đến gần giường ôm lấy Diễm . Chàng đau khô?

- Tại sao em lại khờ đến như vậy ? Tại sao em phải làm như thế này ?

- Là mày đã hại nó đến như vậy , còn dám nói hỏi tại sao . Hôm nay tao phải đánh chết mày.

Nam quá kích động , có lẽ vì chàng đã chính mắt mình nhìn thấy Diễm nhảy xuống mà không thể kéo lại . Mọi người vội kéo Nam lại , sợ chàng sẽ đánh chết Phong . Bố của Diễm quát.

- Đủ rồi , đủ rồi . Coi chừng đánh trúng Diễm bây giờ . Đây là nhà thương , im lặng một chút có được không . Tất cả ra ngoài hết cho tôi.

Quay sang Phong ông bảo

- Cậu ở lại đây . Tôi có chuyện bảo cậu.

Mọi người không dám cãi lại đành trở ra . Còn lại chỉ mình ông

và Phong , bố của Diễm chậm rãi giọng của ông buồn buồn.

- Cậu thật khiến tôi rất thất vọng . Tôi cũng muốn đánh cậu

một trận để cho cậu tỉnh táo lại . Nhưng tôi biết... nếu như tôi đánh cậu bị thương..con Diễm sẽ giận tôi , nó sẽ đau lòng lắm.

Bố của Diễm rút trong túi ra một lá thư.

- Cái này kiếm ra trong túi áo của con Diễm , nó viết cho cậu đọc Cậu hãy đọc đi rồi suy nghĩ lại những việc mình đã làm.

Ông thở dài , rồi đi ra ngoài . Phong cầm lá thư chậm chạp mở ra , hai bàn tay của chàng toát lạnh.

Phong ,

Cho đến ngày hôm nay em vẫn không tin chuyện chúng ta ly dị là thật . Em vẫn cứ nghĩ rằng chuyện đó sẽ không thể nào xảy ra . Sau một thời gian thì chúng ta nhất định sẽ huề lại , sống cuộc sống vui vẻ như xưa . Em vẫn ôm hy vọng , là anh sẽ trở về . Nhưng tối hôm nay , khi anh Bình đưa cho em tấm giấy ly dị anh đã ký thì tất cả hy vọng của em đều đã không còn nữa , em hiểu anh sẽ vĩnh viễn không trở về nữa đâu . Dù rằng đã biết vậy , nhưng em vẫn không thể chấp nhận được sự thật này . Lúc xưa , có những lúc vu vơ suy nghĩ , em tự hỏi mình lỡ một ngày nào đó anh rời xa em thì em sẽ làm gì ? Câu trả lời là em sẽ chết để không cần phải thấy ngày đó xảy ra . Vì em sẽ không thể nào quên được anh . Khi nào trái đất ngưng xoay vần , khi nào trên trời không có mây , khi nào loài chim không còn bay lượn trên bầu trời nữa thì họa may em mới quên được anh , còn không thì không thể?

nào , không bao giờ , cho nên cái chết là cách giải quyết tốt đẹp và hạnh phúc nhất của em . Không ngờ , suy nghĩ vẫn vơ hôm xưa , bây giờ rốt

cuộc đã phải dùng đến.

Trước khi ra đi , như một con chim trước khi chết hót lên những tiếng bi thương cuối cùng , em cũng muốn viết những lời cuối cùng giải thích sự hiểu lầm của chúng ta

với anh , người em yêu nhất và cũng là người làm cho em đau khổ nhiều nhất , dù biết rằng có lẽ anh sẽ vất , chẳng đọc lá thư này đâu . Và có lẽ những lời giải thích vào lúc này của em có hay không thì cũng không còn giá trị khi anh đã yêu thương

người khác . Dù sao đây cũng là cơ hội cuối cùng em có thể?

thở bày nỗi oan ức trong lòng của mình , nếu bây giờ không nói ra thì không còn cơ hội nào khác nữa.

Anh tin hay không cũng được , mãi cho đến giây phút này trong lòng của em chỉ có riêng hình bóng một người , người đó chính là anh . Mỗi một hồi ức đẹp và vui vẻ trong đầu của em , cũng đều là những kỷ niệm quanh quần bên anh . Hình ảnh của anh như đã được khắc lên trong tim óc của em , không có một ai có thể thay thế , trừ khi là lấy đi tim óc của em thì mới có thể xóa nhòa đi bóng hình của anh được.

Anh chắc không biết em đã yêu anh từ bao giờ đâu . Ngay cả em cũng không biết từ bao giờ nữa . Em chỉ biết bắt đầu năm 16-17 tuổi , mỗi khi nghe anh Bình và anh Nam xầm xì về chuyện anh có bao nhiêu cô bạn gái bên New York , em tự nhiên cảm thấy rất bức tức . Em không biết là em đang bức tức chuyện gì , em chỉ biết khi nghe những lời đó trong lòng của em cảm thấy đau và khó chịu lắm . Khó chịu đó , và những lần anh viết thư về thăm hỏi cả nhà , hỏi hết mọi người ngay cả người cất cỗ cho nhà thì anh cũng hỏi thăm luôn , nhưng lại không có đến một chữ hỏi thăm em . Tại sao vậy ? Chúng ta không phải là thân nhất hay sao ? Em rất giận anh , và ghét anh . Em tự nói với mình là từ này sẽ không còn thêm nghĩ đến anh và không thêm biết đến chuyện của anh nữa.

Anh cuối cùng đã trở về , nhưng anh thật sự đã khác với hình

ảnh trong trí nhớ của em nhiều lắm . Anh chừng chạc đàng hoàng khiến em cảm thấy thật xa lạ , mỗi lần gặp anh thì em lại cảm thấy dường như ở giữa hai chúng ta có một bức tường vô hình đang ngăn đôi . Em sợ cảm giác đó , em tránh không muốn gặp anh . Rồi tình cờ em biết anh Tiến . Anh Tiến thật có nhiều điểm giống anh lúc xưa . Ở bên cạnh anh

Tiến , mỗi khi anh nói điều gì hay làm cái gì thì lại khiến em chợt nhớ lúc xưa anh cũng nói như vậy . Khiến em hồi tưởng lại được những kỷ niệm vui vẻ . Em đã lần lần tưởng em yêu thích anh Tiến , thật ra em thích anh Tiến , chẳng phải là vì ảnh , mà vì qua hình ảnh của anh.

Nếu như lúc xưa , em sẽ không nói chuyện này cho anh biết đâu . Em sợ... em sợ... nếu để anh biết em yêu anh nhiều đến thế , anh sẽ cười rồi lên mặt với em . Nhưng bây giờ , em đã sắp phải đi rồi , tất cả đều đã không còn quan trọng nữa , em nói ra những điều này chỉ mong anh hiểu được lòng của em và xin anh đừng coi thường em , đừng hiểu lầm em , đừng nghi ngờ em không chung thủy với anh.

Ngoài trời cũng đang bắt đầu hửng sáng . Buổi sáng hôm nay

cũng rất giống buổi sáng hôm đó , ngày đau khổ nhất trong cuộc đời của em , khi anh nói đã không còn yêu em nữa . Em bỏ chạy ra khỏi nhà , xa cách người em yêu thương nhất , ôm theo bao nhiêu nỗi đau buồn và oán hận . Em rất oán anh bạc tình

, viện có . Em đã trao cho anh tất cả , cả trái tim , cả linh hồn của em, tại sao anh lại nghi ngờ em . Tại sao anh

lại tàn nhẫn đến thế , không thể cho em được sống vui vẻ trong những ngày còn lại rất ngắn ngủi trong cuộc đời của mình.

Buổi sáng hôm nay cũng như vậy đó , khi em viết xong lá thư này cho anh , em sẽ lại một lần nữa ôm bao nhiêu nỗi đau , nỗi buồn bỏ đi , xa cách người em yêu thương nhất . Nhưng khác với lần trước , trong lòng của em đã không còn oán hận gì anh . Em muốn anh hiểu một điều , em tự chọn kết cuộc này cho mình không phải vì em còn oán trách hay muợn phiền gì anh . Em chỉ oán trách bản thân mình đã không biết xử xử khôn khéo , khiến anh không còn yêu và tin tưởng em được , đó là lỗi nơi em , không phải tại anh. Em ra đi , để trả anh lại với tất cả những gì đẹp và hạnh phúc nhất . Em thật sự cầu mong anh sẽ tìm được hạnh phúc của mình.

Diễm

Lá thư trên tay Phong rơi xuống đất . Phong đau khổ lặng người đến không nói ra tiếng . Tất cả , tất cả những thứ chàng làm đều là mong Diễm sau này sẽ sống được vui vẻ hạnh phúc . Tại sao ông trời lại phải tạo ra nghịch cảnh trái ngang như ngày hôm nay . Chàng đi đến bên giường , nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Diễm . Một giọt nước mắt rớt xuống bàn tay của nàng.

- Xưa nay anh chưa bao giờ nghi ngờ em , chưa từng có một giây phút nào anh ngưng yêu em . Tất cả những thứ anh làm đều vì em , em không thể chết đâu . Em phải ráng lên . Nhất định phải ráng lên.

Cánh cửa mở ra , Vỹ Kiệt và 5-6 người y tá khác đẩy cửa

bước vào.

- Tôi phải đưa Diễm lên khoa não kiểm tra kỹ hơn.

Phong gật đầu.

- Tình trạng của Diễm như thế nào hả Vỹ Kiệt ?

- Những vết thương bên ngoài thì không có gì quan trọng , bị gãy tay , và vài vết thương khác , không có gì nguy hiểm . Điều tôi lo lắng là vết thương ở đầu , không chịu cầm máu . Bây giờ tôi đưa Diễm lên trên coi kỹ hơn.

- Anh phải nhất định cứu cô.

- Tôi sẽ ráng hết sức của mình . Nhưng cho dù tôi có chữa

được vết thương ở đầu của Diễm thì cũng không chắc cứu được cô đâu . Cô ta bị vết thương gì anh phải hiểu rõ hơn tôi . Người duy nhất cứu được cô ta chỉ có anh thôi , anh hiểu ý tôi chứ . Làm cách nào thì chắc tôi không cần phải nói rõ ra với anh có phải không ? Làm người đừng bạc tình quá Phong à.

Phong theo Võ Kiệt đưa Diễm lên tầng ba của bệnh viện , rồi

trở vô văn phòng của chàng . Mở cửa ra thì chàng thấy ngay Lập Văn đang ngồi thừ trên ghế sofa , anh chàng ủ rũ thờ thẫn như một người chết.

- Tôi nghĩ chỉ có tôi mới có chuyện phiền não thôi , anh lại có chuyện gì ?

- Tôi đã giết người.

Trong lòng đang buồn , lại có nhiều lo lắng khiến Phong nổi cáu.

- Tôi đang phiền lắm , không có hứng thú đùa giỡn với anh đâu. Làm ơn trở xuống làm việc đi.

Lập Văn đứng dậy hét.

- Tôi nói tôi đã giết người , tôi không phải nói chơi , tôi nói thật . Tôi đã cùng với anh giết chết một người con gái vô tội . Anh có thể coi như không có gì hay sao ? Tôi thật không biết tại sao lúc đầu lại nghe anh thuyết phục , tại sao lại đóng màn kịch này với anh . Tại sao lại nhờ em gái của tôi giả bộ gọi phone đến nhà cho Diễm . Thật là hoang đường , chúng ta đã tạo ra một bi kịch đáng lý ra không nên có . Anh đã làm rồi , anh đã sai rất nhiều rồi . Hãy ngưng tay đi . Đừng có tiếp tục cái kế the new hoạch điên rồ đó của anh nữa.

- Không được , tôi không có sai . Tôi thừa nhận sự việc ngày

hôm nay xảy ra ngoài dự tính của tôi . Nhưng sau này chuyện này sẽ không có xảy ra nữa.

- Không xảy ra ? Đến bây giờ anh còn chưa tỉnh táo hay sao ?

Diễm hiện nay chưa biết có thể sống nổi hay không ? Cô ta đến nông nổi này không phải là do bệnh gây ra , mà là do chính anh đã gây ra . Anh đã tạo ra một bi kịch vốn không nên có . Cô ta có thể tự tử một lần thì vẫn có thể tự tử lần thứ hai.

- Không đâu ! Diễm đã trải qua sự đau đớn của cái chết như

thế nào , cô ta nhất định sẽ không còn can đảm.

- Tôi mặc kệ , tôi không muốn tiếp tục giúp anh tạo ra cái bi

kịch này nữa . Khi Diễm tỉnh lại , tôi sẽ nói rõ ràng hết chuyện này cho Diễm biết.

- Không được đi.

- Tôi đã quyết định rồi anh có thể ngăn cản tôi hay sao ? Tôi

không thể thấy anh càng lún càng sâu mà không kéo anh lên.

Nói rồi Lập Văn bỏ chạy ra ngoài . Phong chạy gọi với theo :

- Lập Văn! Lập Văn.

Nhưng Lập Văn không dừng lại . Phong không đuổi theo nữa , chàng đứng lại thở dài.

- Anh không thể cản trở tôi được đâu . Anh chỉ càng ép tôi

thực hiện ý định đó mau hơn thôi.

Phong trở vô phòng , cởi chiếc áo choàng trắng ra , rồi rời

bệnh viện . Xe chạy cách bệnh viện khoảng 10 phút thì chàng bấm số 911 rồi để mở trên xe . Phong bắt đầu nhấn ga tăng tốc độ . Kim đồng hồ chỉ mức 45mp/h , 50mp/h , 65mp/h , rồi đến 70mp/h , 80mp/h , 90mp/h . Chiếc xe của Phong lao như vút trên đường , Phong bỗng bẻ tay lái , chiếc xe đâm thẳng vô sườn núi , đầu xe bẹp dúm lại . Phong gục đầu trên tay lái. Một giòng máu đỏ chảy xuống từ trán của chàng thấm đẫm cả cái airbag màu trắng . Không bao lâu , tiếng còi hụ của xe cứu thương , xe cứu hỏa , và xe cảnh sát đã in ỏi cả đường.

Sau khi một hồi vật lộn với khó nhọc , các nhân viên cứu hỏa

cuối cùng cũng đã kéo Phong ra được khỏi xe . Phong bị thương rất nặng . Các bác sỹ trên xe cứu thương đã làm đủ mọi cách cấp cứu nhưng chàng không hề có một giây phút tỉnh lại . Nhưng thật lạ , trái tim của chàng vẫn đập thật đều , thật bình thường . Dường như ý chí sinh tồn của chàng vẫn còn ở đó , chờ đợi để làm xong một việc gì.

Chương 12

Một tháng sau.

Diễm đã bình phục lại nhiều nhưng ý định tự tử của nàng vẫn còn đó . Những ngày đầu , phải trói tay của nàng lại vì sợ nàng tự làm tổn thương đến mình . Mấy hôm nay dường như đã đỡ hơn . Những vết thương bên ngoài cũng đã mờ đi không còn dấu vết nữa . Nhìn bề ngoài Diễm hình như đã hoàn toàn bình phục . Nhưng có đôi lúc Diễm ngơ ngơ ngáo ngáo , có khi nàng quên mất cả tên của chị Thu , người giúp việc lâu năm trong gia đình . Ai cũng biết , thật ra Diễm chỉ bình phục vết thương bên ngoài , còn vết thương trong lòng thì vẫn còn ở đó . Mới hôm qua thôi , Diễm lại một lần nữa cắt mạch máu của mình.

Mỗi ngày đến kiểm tra sức khỏe cho Diễm , nhìn thấy Diễm như vậy , Lập Văn lại cảm thấy áy náy cắn rứt trong lòng như chính chàng đã làm một lỗi lầm gì thật lớn.

- "Ông trời có phải thật bất công ? Hiếm khi mới có một đôi tình nhân yêu nhau đến thế , tại sao ông trời lại phải đối xử với họ như vậy . Tại sao lại phải tạo ra một bi kịch như thế này , không lẽ ông thù ghét người ta được hạnh phúc ? Bây giờ cho dù có dùng thuốc gì đi chăng nữa thì cũng không thể chữa cho Diễm được lành lại như xưa . Mong rằng thời gian sẽ là liều thuốc nhiệm màu , giúp cho Diễm quên đi những chuyện trong dĩ vãng ."

Lập Văn thở dài , nhìn đồng hồ đã tới giờ thì kiểm tra cho Diễm . Chàng lắc đầu thật mạnh để xua tan những chuyện trong đầu . Chàng lấy cái ống nghe trong túi áo ra đeo lên cổ , hít thở một hơi thật mạnh , gắng gượng để bộ mặt vui vẻ rồi đứng dậy mở cửa ra ngoài . Đến trước cửa phòng của Diễm , Lập Văn thấy một người đàn ông đang đứng tần ngần trước cửa , đặt bó bông trước cửa rồi bỏ đi . Lập Văn nhận ra người đàn ông này , chính là người chàng đã gặp hôm nọ Ở trong parking phòng mạch của Phong . Lập Văn chạy theo gọi.

- Khoan đi đã.

Tiến dừng lại , chàng có vẻ ngạc nhiên

- Anh có phải là anh Tiến không ? Tôi là bác sỹ Phương Lập Văn.

Lập Văn chìa tay ra bắt tay Tiến.

- Chào bác sỹ Phương . Xin hỏi tôi giúp được gì cho bác sỹ ?

Lập Văn vui vẻ?

- Không , anh tới thăm Diễm sao lại không vào ?

Tiến ngần ngừ giây lát

- Tôi... tôi bận chuyện gấp . Bác sỹ Phương , anh có thể cho tôi biết sức khỏe của Diễm ra sao hay không ?

- Cô ta đã khoẻ lại nhiều , nhưng tinh thần thì hình như vẫn còn chưa được ổn định lắm . Trong những lúc này cô ta rất cần những người bạn trò chuyện quan tâm đến cô ta . Tôi nghĩ , nếu anh không bận gì thì hãy vô trò chuyện giây lát với Diễm , thì cô ấy sẽ được vui hơn.

Tiến cười hiền.

- Tôi nghĩ cho dù tôi vô trò chuyện cũng không giúp được gì đâu . Tuy tôi không phải bác sỹ tâm lý , nhưng tôi cũng hiểu bây giờ Diễm không phải cần những người bạn đến trò chuyện với cô ta . Chắc bác sỹ cũng biết người duy nhất bây giờ có thể giúp cô ta là ai mà phải không ? Nếu bác sỹ muốn giúp Diễm , xin bác sỹ hãy khuyên bạn của bác sỹ , Bác sỹ Cao tới gặp Diễm đi.

Những lời của Tiến nói hoàn toàn đúng , nhưng đó là điều không thể nào thực hiện được . Nghĩ đến điều đó , Lập Văn chột thờ dài . Một bàn tay đập sau lưng làm chàng giật mình quay lại . Thì ra là Thư Kỳ , cô thư ký riêng ở phòng mạch của chàng.

- Làm hết hồn.

- Giỡn chút thôi mà , vậy cũng giật mình . Không lẽ anh đã làm chuyện gì sai trái phải không ?

Thư Kỳ nhí nhảnh , giọng cười của nàng ngọt ngào như chim sáo.

- Ủa sao em lại ở đây , đến thăm bạn à ?

- Kiểm anh đó , sao anh lại tắt phone vậy . Gọi từ sáng đến giờ không được , làm trời vừa lạnh vừa mưa như vậy mà em phải lái xe tới đây kiểm anh.

- Anh đâu có tắt phone.

Lập Văn móc túi lấy cái phone ra , chàng cười trừ.

- Ô , thì ra battery hết rồi , hèn gì không kêu . Kiểm anh có chuyện gì ?

- Bác sỹ Lưu Vỹ Kiệt , hồi sáng gọi phone qua nói em phải đi kiểm anh gấp . Kiểm ra anh thì nói anh tới Bascom gặp ông ta . Bác sỹ Lưu nhấn nguyên văn là không kéo dài được nữa . Hết giờ rồi , bảo anh lo bên này cho xong . Dù sao phải làm trong tuần này nếu không thì chết chắc.

Nghe Thư Kỳ nói , Lập Văn tái mặt . Thư Kỳ cũng nhận ra được.

- Chuyện gì , sao mặt anh tái vậy ? Bộ anh thiếu nợ tiền của bác sỹ Lưu hả ?

- Đừng có khùng.

Quay sang Tiến , Lập Văn giới thiệu.

- Đây là Thư Kỳ , còn đây là...

Lập Văn chưa dứt lời thì Thư Kỳ đã nói trước.

- Anh Tiến...

Sắc mặt của nàng biến đổi, nó có vẻ ngạc nhiên, đượm chút gì buồn buồn, xen lẫn sự cố gắng gương gao vui vẻ. Tất cả tình yêu, tình cảm của mối tình đầu đều đã trao hết cho người này. Dù rằng đã là chuyện xưa, nhưng cho đến bây giờ thì nàng vẫn không hề quên được. Mỗi khi nghe đến chữ Tiến, thì trái tim của nàng lại chột đau nhói nhớ về những kỷ niệm xưa, những ngày tháng vui vẻ học trò ở Ngô Sĩ Liên. Những buổi chiều tan học Tiến đứng trước cửa chờ nàng, nhưng rồi chỉ đưa mắt nhìn nhau, rồi nàng đi trước với đám bạn, chàng đi sau với bạn của chàng. Chứ chẳng dám sánh vai nhau về chung, lỡ để bạn bè biết được, thì chắc là sẽ què tới chết. Rồi những chiều thứ năm và chủ nhật, đôi mẹ tới thư viện học bài, nhưng thật ra thì đi đến rạp xine Đại Lợi hay Hòa Bình. Tiến đang đợi nàng ở đó. Nhiều bữa không xem phim thì hai đứa dắt tay nhau dạo trên đường nhật những lá điệp vàng phủ ngập hai bên đường. Vừa đi vừa sợ sợ bị người quen bắt gặp. Cứ chốc, thấy cái dáng hơi quen đàng xa, là lại vội rút tay ra thật nhanh. Khi tới gần, ồ thì ra không phải, hai đứa mới thở phào nhẹ nhõm.

Mối tình đầu, mối tình học trò và những buổi đi chơi thật rất bình thường, nhưng tại sao lại nhớ mãi không thể nào quên đi được. Khi biết Tiến đi Mỹ, trái tim nàng tan nát, nàng đã khóc cho đến sưng cả mắt. Cũng may Tiến cứ cách vài ngày là lại gửi một lá thư về nhà của Thông, người bạn thân của chàng, nhờ Thông trao lại cho nàng. Sau đó không hiểu sao đã không nhận được một lá thư nào của Tiến nữa. Nàng buồn bực, nhưng không thể thổ lộ với ai, ngoài Thùy đứa em gái duy nhất của nàng. Thùy khuyên nàng đừng nhớ đến Tiến nữa, đàn ông rất dễ thay lòng, có lẽ chàng đã yêu thương người khác bên Mỹ. Nghĩ như vậy, nên nàng không viết thư cho Tiến nữa, và một lòng nghĩ đến chuyện quên đi chàng.

Mãi đến sau này, khi qua đến Mỹ, tình cờ đi chợ gặp mẹ của Tiến, hai người tâm sự, mẹ của Tiến trách nàng. Bà nói cứ tưởng hai đứa sẽ thành đôi. Tại sao nàng lại đi thích Thông? Lúc Tiến nhận được thư của Thông, nói xin lỗi Tiến, Tiến hãy tha thứ cho Thông và nàng. Gần nhau lâu thì dễ sanh tình. Thông và nàng đã yêu nhau thật lòng, và sắp đám cưới. Tiến buồn đến chẳng còn màng đến học hành. Khuyên can mãi thì chàng mới có thể đứng dậy được.

Thì ra Thông đã nói láo, nàng không ngờ hẳn là một con người dễ tiện đến thế. Biết Tiến đang ở trường Việt Ngữ, nàng vội chạy đi tới đó gặp Tiến để giải thích. Nàng nhớ rất rõ, hôm đó trời mưa rất lớn. Nhiều con đường bị ngập rất khó đi. Nàng ngồi trong xe ngàn ngừ xếp đặt những lời nói để nói với Tiến. Thật là hồi hộp, không biết Tiến có còn nhớ đến nàng như nàng nhớ đến Tiến hay không?

Rồi nàng đã thấy Tiến bước ra, nàng tính chạy xuống, nhưng không, nàng đứng lại. Tiến không phải đi ra một mình. Bên cạnh chàng còn có một cô gái khoác tay của chàng đi ra. Tiến cầm dù che cho cô gái. Hai người vui vẻ cười đùa, từng tiếng cười của họ, tựa như từng mũi dao đang đâm vào trái tim của nàng.

Nàng không trách Tiến, tuy rằng là hiểu lầm, nhưng chàng đâu biết chuyện đó. Không lẽ khi biết nàng đã thay lòng sắp lấy chồng, chàng còn chờ đợi nàng hay sao

? Nàng quay trở về , bỏ hẳn ý định đi gặp Tiến . Cũng không hề nói lại với ai , ngay cả Thùy về chuyện nàng đã đến đây thấy Tiến . Những ngày sau đó , nàng tỏ vẻ sống rất vui vẻ , cũng quen bạn mới Thùy có kể cho nàng nghe chuyện Thùy đã gặp lại Tiến ở quán kem Diễm Hương . Kể cho Tiến biết chuyện hiểu lầm của hai người . Nàng âm ỉ vậy sao , ra vẻ như chẳng chút quan tâm , và con người đó dường như chẳng có liên quan gì tới nàng . Nhưng thực tế , thì nàng rất thắc mắc tại sao Tiến biết chuyện rồi lại chẳng có chút phản ứng gì.

Thỉnh thoảng khi biết Tiến không có nhà , nàng vẫn đến thăm và trò chuyện với mẹ của Tiến . Nàng và mẹ chàng nói chuyện hợp nhau lắm . Bà rất thích nàng . Có lần mẹ của Tiến nói với nàng , bà nói cũng may là Tiến không thành với đứa con gái nhà giàu kia . Bà không phải không ưa gì cô ta , nhưng nhìn bề ngoài của cô ta thì bà đã biết là đứa con gái được nuông chiều từ nhỏ , không cần phải đụng đến móng tay . Lấy nhau rồi , chắc Tiến phải hầu chết . Nhưng không biết con bé đó có bùa phép gì , mà Tiến như yêu cô ta lắm . Dù sao thì thời gian sẽ làm nhạt phai tất cả , cô ta cũng đã bỏ Tiến lấy chồng rồi . Cho Tiến thêm chút thời gian , bà hy vọng hai đứa có thể trở lại với nhau.

Nghe mẹ của Tiến nói như vậy , Thư Kỳ chỉ cười , nói sang chuyện khác . Đã trót yêu rồi , nếu có thể quên được một người dễ dàng như vậy thì nàng đâu cần phải nhớ , bị dằn vặt mãi cho đến bây giờ . Huống chi... có một lần cô gái ấy đến phòng mạch của Lập Văn để giao hồ sơ giùm chồng . Nghe lời chào hỏi qua lại của Lập Văn , Thư Kỳ mới biết cô ta tên là Diễm , chính là người vợ mới cưới của bác sỹ Cao . Một người con gái mà Lập Văn hết lời khen ngợi trước mặt nàng . Nào là bác sỹ Cao thật rất có phước , rất may mắn có người vợ tốt vậy.

Thật vậy , chỉ thoáng nhìn thôi khi cô ta gật đầu mỉm cười chào nàng thì nàng đã cảm thấy cô ta rất xinh đẹp , một vẻ đẹp dịu dàng nhu mì . và sang trọng . Mái tóc đen dài , sóng mũi cao , đôi mắt đen nhánh thật to . Cô ta chính là loại con gái trông thật yếu đuối , cần được người đàn ông che chở . Loại mà đa số đàn ông đều say đắm , vì ai cũng muốn mình làm người hùng , là cây tùng che mưa che nắng cho người con gái . Nhất là Tiến , chàng thích con gái phải nhu mì , phải có mái tóc dài . Thư Kỳ nhớ lúc xưa , lần đó nàng theo nhỏ bạn đi cắt ngắn mái tóc dài của mình , cắt cái kiểu giống cô hoa hậu Kiều Khanh . Tiến khi gặp nàng đã giận không nói một lời suốt cả tuần lễ.

- Ô thì ra hai người đã quen với nhau rồi à ?

Lập Văn lên tiếng để cắt đi bầu không khí im lặng nặng nề.

- Thôi được , hai người nói chuyện đi , tôi đi trước nha.

Lập Văn cười bước đi , Thư Kỳ nói với theo.

- Anh đi đâu ha ?? Còn bên bác sỹ Lưu làm sao ?

Lập Văn quay lại nói , nhưng chàng không dừng bước.

- Được rồi , bây giờ anh đi làm chuyện đó.

- Lâu quá rồi mới gặp lại . Lúc này em ra sao ?

Tiến hỏi nhỏ . Thư Kỳ quay lại. , nét mặt nàng đỏ ửng . Không hiểu sao sự liên tưởng của nàng đã biến đi đâu mất.

- Cũng khá lắm.

- Anh có nghe mẹ nói gặp em nhiều lần . Sao mỗi lần đến nhà đều về mau vậy ?

- Em bận đi làm.

- Có rảnh đi uống ly nước không ?

Thư Kỳ nhẹ gạt đầu.

Lập Văn đẩy cửa bước vào , Diễm thấy Lập Văn nàng nhoẻn miệng cười.

- Chào anh.

- Hôm nay thấy Diễm như khoẻ lắm hả ?

- Dạ phải , em đã khoẻ lại hết rồi . Có thể cời trói cho em không ?

- Nếu em không làm những chuyện đại dột nữa thì chúng tôi đâu cần phải trói em lại làm gì.

- Em không làm nữa đâu.

- Thôi được ,

Lập Văn cười hiền.

- Hy vọng là em không gạt anh , em phải biết là anh mở giày cho em , nếu em tự làm chuyện đại dột thì anh sẽ bị treo bằng , mất hết tương lai . Có lẽ phải cầm gáo ăn xin thôi . Em là một con người rất tốt , anh nghĩ em không nỡ lòng , khiến anh phải lâm cảnh đó phải không ?

- Anh đâu cần phải dùng nhiều lời như vậy để hù em . Em không làm gì đâu . Thả em ra đi.

Lập Văn gỡ sợi giây cột tay của Diễm ra.

- Anh có một tin vui báo cho em biết nè . Muốn nghe không ?

Nét mặt Diễm rạng rỡ.

- Anh Phong sẽ đến gặp em ?

- Không phải , Phong đang làm một công trình nghiên cứu bên Pháp , không về được . Nhưng tin mừng là đã kiếm ra được tim cho em rồi , vài hôm nữa là em có

thể làm phẫu thuật thay tim , sống cuộc sống bình thường tự do chạy nhảy , muốn làm gì thì làm như lúc xưa . Vui không hả ?

Khác với sự tưởng tượng của Lập Văn , Diễm không reo vui như chàng dự đoán , mà nét mặt của chợt xịu xuống tắt đi nụ cười.

- Sao vậy ? Được thay tim em không vui sao ?

Diễm ngược lên . Nàng chầm rãi.

- Em không muốn thay tim.

- Tại sao ?

Lập Văn hỏi vội . Chàng lộ vẻ bức tức ,

- Đây là một cơ hội rất hiếm có em biết hay không hả ? Em không còn bao nhiêu thời gian , đừng có con nít nữa . Đây là cơ hội duy nhất của em . Ngay cả con kiến cũng còn muốn sống , tại sao em khi có cơ hội lại không chịu.

Diễm cũng bức , nàng lớn tiếng.

- Anh làm gì mà lớn tiếng với em vậy . Sống hay không là chuyện của em , liên quan gì tới anh . Em muốn làm sao thì em làm , thay hay không thay là quyền của em.

Lập Văn thấy Diễm nổi giận , chàng dịu giọng lại.

- Xin lỗi , anh không cố ý . Anh nhất thời bức tức vì đây là một cơ hội rất hiếm có . Không có lần thứ hai đâu . Anh không muốn em bỏ lỡ . Hay là em suy nghĩ kỹ lại đi nha.

- Em đã suy nghĩ rất kỹ , không phải là bây giờ mà là từ tháng trước , từ cái lúc em nhảy xuống lầu thì em đã suy nghĩ rất kỹ rồi . Em không muốn sống nữa.

Diễm nhìn ra cửa sổ , nàng thì thầm thật nhỏ như nói cho một mình mình nghe.

- Không chừng khi em chết rồi , thì anh Phong sẽ chịu đến gặp em.

- Diễm à , em hãy tỉnh táo lại một chút đi . Cho dù em có chết thì Phong cũng sẽ không đến gặp em đâu . Anh ta đã thích người khác rồi , trong lòng anh ta không còn em nữa . Em còn nhớ và hy vọng nữa làm gì . Tại sao không sống cho thật tốt , chứng tỏ cho anh ta thấy , không có anh ta em vẫn sống bình thường , còn tốt hơn xưa , cho anh ta thấy mất đi em là sự tổn thất của anh ta chứ không phải em.

Diễm thở dài ,

- Nhưng thực tế em không thể sống thiếu anh ấy . Em có thể gạt mọi người nhưng không thể gạt bản thân của mình . Em thấy khó chịu , em thấy mệt mỏi lắm rồi , anh có hiểu không ? Em biết anh và mọi người đều quan tâm cho em . Nhưng cuộc sống này đối với em đã không còn ý nghĩa để sinh tồn tiếp tục nữa . Mỗi một ngày , em

thức dậy , nhìn trời sáng rồi lại tử hởi hôm nay mình phải làm gì ? Phải làm gì để không cần nghĩ đến anh Phong . Thật sự đau khổ và khó chịu lắm . Đừng có ép buộc em nữa . Nếu thật sự quan tâm cho em , thì đừng bao giờ khuyên em , đừng bao giờ ngăn cản em , hãy để em được giải thoát , để cho tâm hồn của mình tìm được sự bình an và thanh thản có được không ? Nói thật nha , các người không nên cứu lại em , em không cảm ơn các người đâu . Em oán các người lắm.

Nhìn nét mặt thành khẩn của Diễm , Lập Văn hiểu nàng đã quyết định rồi , còn rất cương quyết nữa . Diễm đã chán đời và tuyệt vọng như thế này . Cho dù chàng có tiếp tục thì cũng không thể khuyên nàng được . Kết cuộc chỉ là hai xác chết mà thôi . Lập Văn nghĩ trong đầu.

"Xin lỗi nha Phong , tôi không thể giữ bí mật này cho anh được nữa . Tôi không muốn thấy hai người phải mù quáng chết vì nhau . Diễm phải nên biết rõ mọi việc , kết cuộc ra sao thì để mình cô ta tự chọn đi ."

- Em cương quyết như vậy , anh không thể nào không nói ra sự thật . Anh không thể nào dấu diễm tiếp được nữa.

Diễm tròn mắt ngạc nhiên.

- Sự thật gì ?

Lập Văn thở dài , chàng chậm rãi.

- Sau cái ngày làm giải phẫu cho em không thành công . Có một đêm Phong trở về văn phòng của mình tính thay đổi hồ sơ , đổi ngày tháng lại để em có thể được thay tim sớm . Đây là một chuyện phạm pháp nên anh đã ngăn cản . Sau đó , vì một câu nói vô tình của anh , đã tạo cho Phong một ý nghĩ điên rồ . Phong đã muốn dùng chính mạng sống của mình . Lấy trái tim của mình để đổi mạng sống cho em . Phong đã điền một tờ giấy , nếu có chuyện gì xảy ra , thì trái tim của Phong sẽ được hiến cho em . Vì muốn em sau này có thể quên đi anh ta , có thể sống một cuộc sống vui vẻ , nên Phong đã bắt đầu với vở kịch người chồng tệ bạc của anh ta . Phong thật rất thành khẩn , những gì anh ta làm đều vì quá yêu em , anh chưa từng thấy một tình yêu có thể vĩ đại như vậy nên anh cũng bị lòng thành của anh ta làm cảm động , giúp anh một tay để đóng màn kịch này . Tạo ra cái bi kịch như ngày hôm nay.

Sắc mặt của Diễm trở nên trắng bệch , Lập Văn ngưng

- Em không sao chứ ?

Diễm lắc đầu , nước của nàng bắt đầu trào ra.

- Anh hãy nói tiếp đi . Nói tiếp đi.

- Phong chưa có hề thay lòng , chưa hề có một ngày ngưng yêu em . Người con gái gọi phone cho em sáng hôm đó không phải là bạn gái của Phong , mà chính là đứa em gái nuôi của anh . Anh đã nhờ nó gọi phone đến cho em . Nó cũng không biết chuyện gì . Tụi anh nói dối với nó , là làm như vậy để chọc coi em có ghen không thôi . Tánh nó thích đùa nên đã đồng ý . Tiếc rằng , con người của em đã quá nhẫn

nhượng , sau màn kịch đó mà em vẫn không nổi giận . Lúc đó Phong rất bối rối không biết phải làm sao , thì sự xuất hiện tình cờ đúng lúc của Tiến , càng khiến Phong cảm tưởng như những thứ mình làm là đúng , ngay cả ông trời cũng đang giúp cho anh ta . Thật ra Phong không hề nghi ngờ em đâu . Những lời nói phũ phàng vô tình đó với em , nói ra miệng , nhưng lòng của anh ta đau hơn ai . Ngày hôm mà em nhảy lầu tự tử , ngày hôm đó Phong cũng đã lao xe vào sườn núi tự tử . Khi Phong được đưa vô đây , anh đã dấu diếm không báo cho người nhà của Phong biết . Theo ý của Phong , anh nói với họ là Phong đã được gửi sang Pháp làm một công trình nghiên cứu với các bác sỹ bên đó năm năm . Còn Phong , thì đã được đưa sang Bascom , để cho Vỹ Kiệt điều trị và theo dõi . Nhưng anh ta có lẽ không sống được bao lâu nữa đâu.

- Em không tin... anh gạt em.

- Đây là sự thật , anh không có gạt em đâu . Não bộ của Phong đã bị chấn thương quá nặng . Trên nguyên tắc , não bộ không còn hoạt động nữa thì con người coi như là đã chết . Những gì Phong làm cũng hoàn toàn vì em , nếu khi trái tim của Phong ngừng đập thì sẽ không dùng để cứu em được nữa . Phong không thể nào cứu lại được đâu . Em hãy chấp nhận phẫu thuật thay tim . Hãy để ước nguyện cuối cùng của anh ta được toại nguyện . Đây cũng là việc cuối cùng mà chúng ta có thể làm cho Phong.

- Tại sao , tại sao ?

Diễm bật khóc.

- Tại sao đến bây giờ anh mới nói cho em biết . Anh Phong bị điên thôi , tại sao anh lại cùng điên với anh Phong . Tại sao lại không nói cho em biết . Anh thật rất tàn nhẫn , anh thấy em đau khổ , thấy em tự tử , đi tìm cái chết , mà các anh đều vẫn có thể dấu kín , không mở miệng nói ra sự thật . Các anh thật là tàn nhẫn , thật rất tàn nhẫn.

Lập Văn cũng đau khổ.

- Xin lỗi em .. Ngoài chữ xin lỗi này ra anh không biết phải nói sao với em nữa . Tội anh đã sai rồi , đã hoàn toàn sai rồi.

- Em muốn gặp anh Phong . Em muốn gặp mặt anh Phong.

Diễm gào khóc.

Lập Văn gạt đầu.

- Được , anh sẽ đưa em tới đó ngay bây giờ.

Lập Văn phóng xe như bay đến Bascom , khoảng đường dài nửa tiếng đồng hồ , thường ngày đã dài rồi , hôm nay lại càng như dài hơn . Diễm nóng lòng như lửa đốt cứ hối Lập Văn hãy phóng nhanh lên.

Vỹ Kiệt đang đứng trước cửa phòng , thấy Diễm chàng hốt hoảng chặn lại.

- Ủa chị , đi đâu vậy ?

Diễm đẩy Võ Kiệt

- Anh tránh ra đi.

- Tránh ra đi Võ Kiệt , tôi đã nói cho cô ấy biết rồi.

Lập Văn nói.

Võ Kiệt nổi giận.

- Tại sao anh lại làm như vậy . Anh có biết Phong đến nông nỗi này cũng vì muốn giữ bí mật không ?

Lập Văn cũng lớn tiếng hét lại.

- Tại vì tôi không thể nhìn thấy cô ta lại muốn tử tử thêm lần nữa , anh có biết ngày hôm qua cô ta lại tử tử không ?

- Hai người đừng tranh cãi nữa . Đây là chuyện của tôi , tôi cần phải được biết , các người không có quyền được dấu tôi.

Diễm nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng bước vào . Nàng khoá cửa lại để Lập Văn và Võ Kiệt không thể vô tình làm ồn quấy rầy nàng . Đây là một căn phòng đặc biệt . Từ cửa chưa đi tới phòng , mà còn phải đi ngang qua một cái hành lang , rồi mới đến một căn phòng xung quanh là kiếng . Qua khung cửa kiếng , Diễm đã nhìn thấy Phong . Quả thật là chàng . Đầu của chàng băng kín , bốn bên bao phủ bởi những chiếc máy trợ sinh . Diễm vội chạy tới ôm lấy Phong , nàng bật khóc.

- Tại sao , anh lại phải dối em . Anh tưởng rằng bỏ em một mình em có thể tiếp tục sống trên đời này hay sao ? Anh có biết anh đã trở thành đáng ghét như thế nào không ? Em không tha thứ cho anh đâu . Cho dù anh có chết , thì em cũng sẽ theo anh , em phải theo anh xuống dưới để hỏi anh cho rõ tại sao anh lại có thể nhẫn tâm đến thế . Tại sao anh có thể bỏ em một mình . Anh hãy tỉnh lại đi , em xin mà . Hãy tỉnh lại đi.

Diễm lay Phong , như chừng tưởng rằng làm như vậy chàng sẽ tỉnh lại , nhưng ngoài tiếng khóc của nàng trả lời nàng khi không còn một tiếng động nào khác.

Diễm ngồi trước máy ghi âm mà đầu óc ở tận nơi nào . Hoa phải gọi Diễm đến mấy lần Diễm nghe.

- Diễm à . Diễm có sao không ? Có làm chương trình được không ? Còn một phút nữa thôi đó.

Diễm gạt đầu.

- Được mà.

Nàng với tay kéo cái microphone lại gần , đeo cái headphone lên rồi ra dấu hiệu mở máy.

- Giờ tâm tình cuối tuần lại đến với quý vị thính giả yêu mến . Thu Hương xin chào tất cả quý vị . Quý vị có khoẻ không ? Hôm nay thì trời hơi buồn , bên ngoài đang âm u muốn mưa . Hình như trời mưa thì tự nhiên chúng ta không thể nào vui được . Lòng cứ man mác buồn không hiểu vì sao . Trong lòng của Thu Hương cũng vậy , cũng đang rất buồn . Hôm nay , trong phần đầu của chương trình , Thu Hương sẽ kể cho quý vị nghe một câu chuyện . Một câu chuyện có thật.

Chuyện là có một cặp vợ chồng trẻ rất yêu thương nhau , họ đám cưới được một năm thì người vợ phát hiện ra mình bị một chứng bệnh tuyệt chủng , cần phải được thay tim nếu không chỉ còn sống được một năm mà thôi . Người chồng tìm đủ mọi cách để cứu vợ , nhưng rồi phải ôm nỗi tuyệt vọng vì thực tế ngoài thay tim ra , không còn cách nào khác.

Đến bước đường cùng , trong lúc tuyệt vọng người chồng chợt... chợt nghĩ ra được... được một cách . Đó là dùng chính sinh mạng của mình , dùng chính trái tim của mình... để thay cho vợ , để vợ có... có thể tiếp tục sống... Không những vì... vì muốn cho người vợ có thể quên đi mình , có thể sống một cuộc sống vui vẻ sau này.. anh tạ.đã...

Giọng nói của Diễm bắt đầu đứt quãng . Vì trong lúc nàng nói chuyện thì nước mắt cũng bắt đầu lăn chả rơi xuống . Qua radio , người ta có thể nghe được những tiếng nấc nhỏ nhỏ . Lời nói nghẹn ở cổ , Diễm không thể nói ra tiếng , nàng ngưng giây lát rồi bắt đầu nói lại . Nghẹn ngào trong nước mắt nhưng nàng cũng kể xong được câu chuyện.

- Ông xã , xin anh hãy tỉnh lại đi , hãy tỉnh lại đi.

Đến đây thì Diễm không còn kềm chế được mình nữa , nàng bật khóc thành tiếng bỏ chạy ra khỏi phòng ghi âm . Hoa vội phát lên một bản nhạc . Các đường line điện loại nhấp nháy đỏ không ngừng.

Ở nơi quán kem của mình Tiến và Thư Kỳ cũng nghe được hết những lời vừa nói của Diễm.

- Cảm giác như thế nào , đau lòng hay tuyệt vọng ?

Thư Kỳ nhìn Tiến chọc ghẹo.

Tiến cười.

- Nhẹ nhàng thì đúng hơn.

Thư Kỳ không tin.

- Thật sao ?

- Phải , lúc xưa anh cứ mang nỗi ám ảnh là anh chưa làm hết những gì mình phải làm , anh đã bỏ lỡ cơ hội . Rồi sau khi gặp lại thấy Diễm khổ , không được vui , anh lại bị ám ảnh là chính vì anh năm xưa bỏ cuộc , nên cô ấy mới phải lấy người chồng này , để rồi chịu đau khổ như thế này . Anh nghĩ tất cả lỗi đều là nơi anh , anh muốn làm một cái gì đó để đền bù cho Diễm . Thật ra , người mà Diễm yêu chính là chồng của cô ấy . Cô ta có thể vì người đó mà bỏ luôn không màng đến sự sống của mình . Người họ thật quá yêu nhau , anh đâu còn gì để nói , và trong trái tim của cô ta cũng không có chỗ cho anh.

Bây giờ biết hết mọi việc , anh cảm thấy nhẹ nhàng lắm , như là trút hết được cái bao phục cản rứt anh mấy năm nay.

Thư Kỳ cười

- Anh đã suy nghĩ được như vậy thì tốt rồi . Biết đâu ngày mai anh sẽ kiếm được một Diễm của chính anh.

Ờ...

Giọng của Tiến bỗng bỗng trầm lại.

- Anh nghĩ Diễm không thích hợp với anh nữa đâu . Nếu được may mắn , thì anh muốn kiếm một người giống như Thư Kỳ.

Thư Kỳ đỏ cả mặt , nàng cuối đầu xuống thẹn thùng không nói gì.

Diễm đang ngồi bên cạnh giường bệnh của Phong , thì Lập Văn hốt ha hốt hải chạy vào.

- Anh có tin vui báo với em . Em có thể thay tim đó.

- Em đã nói em không lấy trái tim của anh Phong đâu . Anh Phong sẽ tỉnh lại , anh đừng nhắc đến chuyện đó nữa được không ?

Diễm gất.

- Không phải đâu , nghe anh nói hết đã , có một người thính giả của em , cô ta đã bị chứng ung thư não vào thời kỳ cuối , cô ta chỉ còn sống được vài tuần lễ nữa . Sau khi nghe câu chuyện của em kể trên đài phát thanh , cô ấy đã đến trung tâm organ donor , ghi danh hiến trái tim của mình cho em . Em được cứu rồi.

Diễm nhìn Lập Văn nghi ngờ

- Trên đời làm gì có chuyện kỳ tích như vậy , anh gạt em có phải không ? Có phải anh muốn dụ em đồng ý , khi em đã bị mê man anh sẽ lấy trái tim của anh Phong thay cho em phải không ? Anh đừng nghĩ đến cách này để dụ Em . Em không bao giờ làm phẫu thuật đâu.

Lập Văn ôm đầu.

- Trời ơi , oan cho tôi quá , đây là sự thật mà , anh không hề gạt em . Nếu em muốn em có thể đi gặp mặt người chịu hiến tim cho em.

Diễm cứng đầu.

- Em không đi đâu . Lúc xưa anh có thể nhờ người giả làm bạn gái của anh Phong để gạt em , bây giờ anh cũng có thể nhờ người ta nói dối là người hiến tim mà . Tại sao em lại phải tin anh.

Lập Văn thấy nhức đầu.

- Làm sao thì em mới chịu tin đây là sự thật , và đồng ý làm phẫu thuật hả ?

Diễm đi tới bên giường , nắm lấy bàn tay của Phong , nàng nói khẽ.

- Chừng nào anh Phong tỉnh lại thì lúc đó em mới làm phẫu thuật

- Nhưng... nhưng Phong không biết có thể tỉnh lại được hay không ? Chúng ta không còn bao nhiêu thời gian nữa đâu em có biết không ?

- Anh đừng có nói nữa . Hãy để ý trời quyết định đi . Em tin anh Phong nhất định sẽ tỉnh lại mà.

Diễm ngả đầu của mình lên ngực của Phong , nàng thầm thì.

- Phong à , anh có nghe hay không ? Chúng ta không cần phải xa cách nữa , có người chịu cho em trái tim , em đã có thể thay tim rồi . Chúng ta có thể sống bên nhau cho đến già . Anh có nghe được hay không ? Nếu anh còn tiếc tình cảm của chúng ta , thì anh hãy mau tỉnh lại đi . Nếu như anh còn không mau tỉnh lại , thì em cũng sẽ không làm phẫu thuật này đâu . Nếu như ý trời thật sự không cho chúng ta sống chung , không cho chúng ta làm một cặp vợ chồng ở thế gian , em thà mình cùng nhau xuống dưới làm một đôi vợ chồng ma , để mãi mãi vĩnh viễn được bên nhau.

1 tháng sau.

Trời chiều âm u , sương mù bắt đầu kéo về .. Diễm co ro , hai hàm răng của nàng đánh vào nhau . Diễm đặt bó hoa hồng vô tình cầm , rồi đốt bó nhang thấp bốn xung quanh mộ một người con gái còn rất trẻ , chỉ độ 18-19 tuổi.

- " Nguyễn Ly Hương . Nguyễn Ly Hương

Diễm thì thầm cái tên trong miệng.

- Tuy rằng chúng ta là hai người xa lạ . Nhưng Ly Hương đã ban cho mình một món quà vô giá nhất . Cảm ơn Ly Hương. Cảm ơn Ly Hương.

Gió thổi tới càng lúc càng lạnh . Diễm quấn chặt cái khăn ở cổ , rồi khoác tay Phong bước đi.

Nàng trách yêu.

- Đã nói phone xong chưa . Anh đó , tới nơi này mà còn nói chuyện việc làm nữa . Không có thành ý gì hết.

Phong cười trừ biết mình sai.

- Thì đã tất không nói nữa nè.

- Bộ bận lắm sao ? Anh mới khoẻ lại thôi , tại sao bác Trương lại giao cho anh nhiều việc như vậy ?

- Không phải đâu , anh sẽ đi vắng một tháng nên cần dặn lại mấy việc ở đó với người ta thôi.

- Anh đi đâu ? Sao em không biết.

- Anh đi sang Pháp du lịch . Em không biết sao ?

- Em cùng đi với anh chứ ?

Diễm ngớ ngẩn hỏi . Phong phì cười.

- Không em ở nhà , anh đi với cô khác sang Pháp.

- Anh dám sao ?

Diễm đánh nhẹ Phong , cả hai cùng cười vui vẻ.

- Anh đi rồi , công việc ở nhà thương anh giao lại cho ai ?

- Lập Văn

- Anh Văn sẽ nhận chết.

Phong cười.

- Mặc kệ anh ta . Khi anh ta biết thì anh đã đang ở bên Pháp rồi , muốn phản đối cũng không được.

Chàng nắm tay Diễm ,

- Thôi đi mau đi , sương mù xuống nhiều quá à , chỗ này ghê quá.

Hết